

فطوآء
من مجلة الأسلآة

FATWY
Z ČASOPISU AL-ASÁLA

الشيخ المحدث محمد ناصر الدين الألباني

ŠEJCH MUHAMMED NÁSIRUDDÍN
AL-ALBÁNÍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

VE JMÉNU BOHA MILOSRDNÉHO, SLITOVNÉHO

Všechna chvála náleží Alláhu, Pánu všeho stvořeného a pokoj a požehnání Jeho Proroku Muhammedovi, sallalláhu 'alejhi we salam.

Tato kniha je sebráním všech fatew (náboženských usnesení) vydaných pozdějším imámem, Muhammedem Násiruddínem Al-Albáním, rahimahulláh, v časopise Al-Asálah (vydání 1-21), s výjimkou dvou krátkých fatew, které byly vyňaty. Časopis Al-Asálah je arabská publikace, kterou začalo vydávat několik studentů imáma Al-Albáního v Jordánsku počátkem devadesátých let za účelem propagovat Selefí Dá'wu a propojit muslimský svět s nejvýznamnějšími učenici a jejich žáky. Časopis je velice žádaný vzdělanými lidmi ve všech částech světa a je celosvětově distribuován. Současní zaměstnanci zahrnují Mašhúra Hasan Salmána, Muhammeda Músu Nasra, 'Alího ibn Hasana Al-Halabího a Sálíma Al-Hilálího, který je současným šéfredaktorem.

Jednou z nejdůležitějších sekcí časopisu, která se objevila v každém vydání, byla sekce fatew, ve které šejch a muhaddis naší éry, Muhammed Násiruddín Al-Albání odpovídal na otázky mu pokládané. Tyto otázky jsou různé k odlišným tématům a jsou ku prospěchu muslimů ze všech oblastí světa. Proto cítíme silnou potřebu přeložit tyto fatwy, sebrat je a umístit do jedné knihy. Také jsme fatwy rozdělili do odlišných skupin, aby byl materiál čtenářům snadněji dostupný. Takže najdete fatwy mající podobné téma v příslušné sekci v knize podle tématu.

Též jsme zařadili biografii imáma Al-Albáního a rovněž kapitoly, ve kterých se k němu vyjadřují učenici a překlad nejdůležitějších bodů, které se objevily v jeho poslední vůli.

Nakonec jsme se rozhodli tuto knihu dát k dispozici muslimům na internet. Takže laskavě prosíme ty, kteří mají přístup k internetu, aby rozšířili toto vědění k těm, kdo ho nemají, vytištěním, nebo uložením na disketu. Také prosíme, aby za distribuci takových kopií nebyl vybírán žádný poplatek, nanejvýš výrobní cena, jelikož toto je neziskový projekt. Doufáme, že tato práce bude prospěšná a povede muslimy a prosíme Alláha, aby to zahrnul na váhu našich dobrých skutků v Soudném dni.

Napsáno Isma'ílem Alarconem pro Selefí společnost Severní Ameriky,
New York, USA, 28.června 2001

Stručná biografie Imáma Al-Albáního (1)

Jmenoval se Muhammed Násiruddín Ibn Núh Ibn Ádam Nedžati, Al-Albání podle narození, Ad-Dimaškí pobytem a Al-Urduní kvůli svému přestěhování a místu úmrtí. Narodil se ve Skadaru (Shkodër) v Albánii, v roce 1332 po hidžře (1914 kř.éry) a této zemi se připisuje.

Byl muhaddisem (učencem hadísu), a fakíhem (učencem fikhu), zvoucím ke Knize a

Sunně, s porozuměním Salaf as-Sálih (zbožných předků). Byl zdatným spisovatelem a geniálním učencem.

Jeho otec byl Hadži Núh, jeden ze starších učenců Hanefí v této zemi. V průběhu vlády prokletého sekularisty Ahmeda Zogua (též zvaný král Zogu I.) v Albánii existoval vážný útlak muslimů. Kvůli tomu se Hadži Núh přestěhoval se všemi svými dětmi včetně Muhammeda Násiruddína, opouštěje vlast kvůli náboženství do země Šámu. Cestoval do Šámu kvůli tomu, co vypravovaly Prorokovy hadísy o jejích přednostech a blahobytu. A zde též on se svou rodinou získali pobyt. O padesát let později šejch (Al-Albání) odsud přesídlil do 'Ammánu, hlavního města Jordánska. V tomto městě zůstal po zbytek svého života jako učenec, učitel, fakíh a vychovatel.

Své vzdělání získal ve škole, která byla součástí bezpečného útočiště v Damašku, metropoli Sýrie. Tato škola sloužila jako útočiště hledačům znalosti mnoha předchozích generací. Benefitoval a učil se od množství šejchů a vzdělaných lidí - podobných jeho otci Hadžimu Núhovi, od Sa'ida Al-Burháního (3) a dalších.

Alláh mu učinil vědu prorokových hadísů drahou v průběhu dětství a na počátku mládí. Během této doby prohlížel články napsané Šejchem Muhammedem Rašidem Ridou v časopise Al-Manár, v nichž kritizoval slabá vypravování, která Abu Hámid Al-Ghazálí uvedl ve své knize Ihjá 'Ulúmu d-dín.

Šejch Muhammed Rághib At-Tabbách, historik a muhaddith z Halabu (Aleppo, Sýrie), mu dal Idžázu (psané pověření) učit jeho sbírku vypravování ze spolehlivých zpráv, zvanou "Al-Anwár Al-Džálíja fí Muchtasar Al-Asbát Al-Halabíja." Toto se stalo, když rozpoznal šejchův intelekt a neobyčejné schopnosti, jasnost jeho chápání a porozumění, (4) stejně jako jeho silnou touhu učit se islámské vědy a znalost hadísu.

Začal s psaním a autorstvím knih v průběhu prvních období druhé etapy svého života (tj. po dosažení středního věku). Jednou z prvních knih, které napsal o fikhu, jež byly založeny na znalosti důkazů a užití srovnávacího fikhu, byla jeho kniha "Tahzíru s-Sádžid min Itticház al-Kubúr Masádžid" (Varování věřících před braním si hrobů za místa uctívání). Tato kniha byla mnohokrát vytištěna. Z jeho prvních knih, ve kterých doporučoval a kontroloval hadísy, byla jeho kniha "Ar-Rawdu n-Nadír fí Tartíb we Tachrídz Mu'džam At-Tabarání As-Saghír" (Kvetoucí zahrady: Uspořádání a doporučení knihy Mu'džam As-Saghír od At-Tabaráního). Tato kniha je dosud ve formě rukopisu a nebyla vytištěna.

Šejch byl vyzýván a pozván mnoha islámskými univerzitami a muslimskými organizacemi z celého světa, aby na nich zaujal vysokou pozici, ale odmítl většinu z nich s výmluvami na obrovské zaneprázdnění s ohledem na získávání a vyučování vědomostí.

Byl odpovědný za výuku předmětu prorockých hadísů na Islámské univerzitě v Medíně v době jejího založení po dobu tří let, počínaje rokem 1381 po hidžře. Kvůli němu mělo toto hnutí velký vliv na zapříčinění vědeckého a souhrnného obrození předmětu hadísu po celém světě – na všech frontách. Co se týče oficiální fronty, tedy všechny univerzity měly silný zájem o tento předmět, tak, že vyprodukovaly stovky statí, které se zabývaly

speciálně vědou o hadísu. Pokud jde o obecnou národní frontu, tak zde bylo takové velké množství vzdělaných studentů přihlášených ke studiu vědy o hadísu a specializaci na tomto poli. A to platí pro vše ostatní, které toho bylo výsledkem. Takže to se stalo jedním z mnoha Šejchových vlivů. Jedním z největších důkazů pro to je obrovské množství knih o hadísu, se zkontrolovanými a autentickými řetězci vypravěčů, psané indexy pro hadís, jenž existují dodnes, z nichž většina byla neznámá v předchozích letech. Nikdo nemůže popřít tento vliv, kvůli jeho jasné a zjevné povaze, dokonce ani ti, kdo oponují šejchovi a bojují proti jeho metodice.

Starší učenci a imámové té doby ho chválili a kladli mu otázky, navštěvovali ho, žádali ho o náboženské rozsudky a vyměňovali si s ním dopisy. A pokud by oni, kéž Alláh uchová ty, jenž žijí a smiluje se nad těmi, kteří zemřeli, měli být spočtení, nedopočítali bychom se všech. V jejich čele byl ctihodný šejch a veliký učenec 'Abdul'azíz ibn 'Abdulláh ibn Báz (5) jelikož jej velice uznával a respektoval. Kéž se nad nimi oběma Alláh slituje.

Studenti Šejcha, ti, kdo se od něho učili na univerzitě nebo na soukromých učených shromážděních nebo z jeho psaných prací, jsou četní a rozptýlení po celém světě, všechna chvála náleží Alláhu. Rozšiřují autentické znalosti a zvou lidi k čisté metodice silou a pevností.

Šejch strávil celý život výzvou k Alláhu skrze jasné důkazy a výpovědi, zakládající svou výzvu na metodice Tasfíja (Očištění) a Tarbíja (Vzdělání). Byl tedy ctihodným instruktorem a pravdomluvným vychovatelem (vymáhajícím Tarbíja). (6) Při Alláhu, byli jsme ohromně vychováni a pozvednuti jehou metodikou (manhadž), jeho příjemnou náladou, jeho dobrými způsoby, jeho vysokou morálkou, jeho povzneseným charakterem a měkkým srdcem.

Šejch, kéž se nad ním Alláh smiluje, měl mnoho chvályhodných charakteristik. Mezi nejvíce jasnými, zjevnými a nejvyššími z nich byla jeho znatelná preciznost s ohledem na znalosti, vytrvalost, stálost, tolerance (ke druhým), pevnost k pravdě, rychlost návratu ke správnosti (7), jeho trpělivost s těžkostmi znalostí a Da'weh, a jeho braní urážek a škod kvůli Da'weh, s trpělivostí a úvahou.

Jedna z největších věcí, jež odlišuje Šejcha od mnoha jeho (muslimských) bratří mezi vzdělanými lidmi, byla jeho silná podpora Sunny a těch, kteří k ní tíhnou (8) a jeho pevnost v metodice Selefu s-Sálih, jeho láska k těm, kdož k tomu zvou a jeho odmítnutí odchýlených všech úrovní a rozličného postavení, s extrémní průzračností a řídkou jasností.

Šejch, rahimahulláh, dosáhl ohromného přijetí spravedlivými muslimy z celého světa. Dosáhl široké a rozsáhlé slávy a proslulosti ve všech rozličných oblastech světa, dokonce aniž ji hledal, nebo o ni usiloval. Naopak před tím utíkal a prchal. A vždy opakoval tato slova: "Láska ke slávě zlomí člověku vaz." (hubbu z-zuhúr jaksimu z-zuhúr). Kéž se nad ním Alláh smiluje.

Nikdo z lidí nad něj neměl požehnání nebo hojnost v žádné ze světských záležitostí. Jeho znalosti byly jeho prostředníkem a jeho trpělivost byla jeho průvodcem (9). Byl vytrvalý (ve svém úsilí), stálý, trpělivý, vždycky usilující, horlivý a těžce pracující.

Šejch, rahimahulláh, neustal v oddanosti vědění, přetrvával v autorizaci prací, byl pilný v učení a vzdělávání, až do věku osmdesáti šesti let. Nepřestal sepisovat knihy, psát dopisy a doporučovat a kontrolovat hadísy, kterým se oddal celým svým srdcem, až do posledních dvou měsíců života, kdy zeslábl. Alláh vzal jeho duši před soumrakem (maghrib) v sobotu, kdy osm dnů zbývalo do konce měsíce Džumádá Al-Áchira roku 1420 po hidžře (10.2.1999).

Šejchova dženáza (pohřební modlitba) byla vykonána večer stejného dne, kdy zemřel. Shromáždění lidí, jejichž počet přesáhl pět tisíc, se za něj modlilo v musalle (místo modlitby). Navzdory faktu, že jeho tělo bylo připraveno, modlilo se nad ním a potom byl pohřben, jeho pohřeb byl skončen v co nejkratším možném čase v souladu s jeho poslední vůlí, v níž povzbuzoval, aby se lnulo k prorocké Sunně a jednalo se podle ní.

Učenci, studenti a davy obyčejných lidí byly zasaženy jeho ztrátou. Když se rozšířily zvěsti o jeho skonu, byl vzpomínán a chválen vysokými a uznávanými vzdělanými lidmi jako šejchem 'Abdul'azízem ibn 'Abdulláhem Áli Šejchem, hlavním muftím Království Saudské Arábie, šejchem Muhammedem ibn Sálihem Al-'Usajmínem, šejchem 'Abdulláhem ibn Džibrínem, šejchem Sálihem ibn 'Abdul'Azízem ibn Muhammedem Áli Šejchem a dalšími.

Část šejchovy poslední vůle a závěti (10)

Ve jménu Alláha, Milosrdného, Slitovného. Radím své ženě, svým dětem, svým přátelům a všem svým milovaným, když k nim dospějí novinky o mé smrti, aby, nejprve, poprosili Alláha, aby mi odpustil a slitoval se nade mnou a aby nade mnou nebedovali, ani hlasitě neplakali.

Zadruhé jim radím pospíšet s mým pohřbem, a aby neinformovali (o mé smrti) blízké příbuzné a bratry, vyjma určitého počtu osob potřebného k přípravě pohřbu. Žádám, aby učinili mého souseda a upřímného přítele 'Izzata Chidra Abú 'Abdulláha odpovědným za omytí mého těla, jako kohokoli jiného, kdo si zvolí mu v tom pomáhat.

Zatřetí si volím být pohřben v nedaleké oblasti (tj.hřbitově), aby ti, kdo ponese moje tělo, nebyli nuceni dát mne do auta, což by následně vedlo ostatní jdoucí v džanázah (pohřebním) procesí jet v jejich autech. Také žádám, aby byl můj hrob na starém hřbitově, kde se spíše nebude kopat (v blízké době)...(Určitá část vypuštěna)...

A je na těch, kdo žijí ve stejné zemi, kde zemřu neinformovat nikoho mimo tuto zemi, jako mé děti, nehledě na ostatní, dokud nebudu pohřben. To proto, aby je emoce nepřemohly a nejednali podle nich, což by způsobilo zpoždění mé dženázy.

Prosím Ochránce (Alláha), abych Jej potkal, zatímco mi mé minulé a budoucí hříchy budou Jím oduštěny...(Určitá část vypuštěna)...

Odkazuji celou svou knihovnu – ať knih tištěných, okopírovaných, ve formě rukopisů, psaných rukou mou nebo jiných – knihovně Islámské univerzity v Medíně. To kvůli

dobrým vzpomínkám, které na ni mám s ohledem na Da'weh (výzvu) ke Koránu a Sunně podle metodiky Salaf As-Sálih, když jsem tam byl učitelem.

Doufám, že Alláh z toho učiní prospěch vůdcům univerzity, stejně jako univerzitní studenti benefitovali z jejich vlastníka v těch dnech. A prosím Alláh, aby mi jim (studentům) prospěl, skrze jejich upřímnost a jejich Da'weh.

[Alláh praví:] „**Pane můj, vnukni mi, abych byl vděčný za dobrodiní Tvé, jímž jsi zahrnul mne i rodiče mé! Necht' konám skutky zbožné, v nichž nalezneš zalíbení, a učíš pro mne dobrým potomstvo mé. Kajícně se k Tobě obracím a jsem jedním z těch, kdož do vůle Tvé jsou odevzdáni.**“ [Al-Ahkáf: 15]

Muhammed Násiruddín Al-Albání
27. dne Džumádá Al-Úlá, 1410 po hidžře

Chvála učenců pro Imáma Al-Albáního (11)

Šejch 'Abdul'azíz Al-Hudda pravil:

“Šejch, veliký učenec, oceán (vědění), Muhammed Al-Amín Aš-Šankítí (rahimahulláh), ten, s nímž žádná znalost vědy tefsíru (výkladu Koránu) a arabského jazyka nebyla srovnatelná v době jeho života, respektoval šejcha Al-Albáního natolik, že když ho viděl jít kolem, a dával svou lekci v mešitě v Medíně, zastavil, aby vstal a pozdravil jej z úcty k němu.”

Veliký učenec, učitel Muhibbuddín Al-Chatúb pravil:

“A z těch, kdo zvou k Sunně a věnovali svůj život jejímu obrození, byl náš bratr Muhammed Násiruddín Núh Nadžátí Al-Albání.”

Veliký učenec Muhammed Hámid Al-Fikí (rahimahulláh) pravil:

“...bratr, Salafí, učenec, šejch Násiruddín.”

Bývalý Muftí království Saudské Arábie, šejch Muhammed Ibn Ibrahím Áli Šejch (rahimahulláh) pravil:

“A on je zastáncem Sunny, podporovatelem pravdy a oponentem pomýlených lidí.”

Během svého života, otec, šejch 'Abdul'azíz ibn Báz (rahimahulláh) pravil:

“Neviděl jsem v naší současné době nikoho pod klenbou oblohy více znalého hadísů nad velikého učence Muhammeda Násiruddína Al-Albáního.”

A on (rahimahulláh) byl otázan na hadís Proroka, sallalláhu 'alejhi we salam:

“Vskutku Alláh pozvedne z této ummy počátkem každého století někoho, kdo to pro ně obrodí (tj. Obnovitele, ar. mudžaddida).” Tak dostal otázku, kdo je mudžaddidem tohoto století? Odvětil: “Šejch Muhammed Násiruddín Al-Albání. On je mudžaddid, podle mého názoru, a Alláh ví nejlépe.”

Šejch Muhammed Ibn Sálih Al-'Usajmín (rahimahulláh) pravil:

"Z toho, co jsem se dozvěděl o šejchovi při setkáních s ním - a bylo jich několik – bylo, že byl velmi vážný ohledně jednání podle Sunny a boje s inovacemi ať ve věcech víry nebo skutků. Skrze své čtení jeho psaných děl, jsem se to o něm dověděl, a také to, že vládne rozsáhlou znalostí hadísu, ve smyslu jejich vypravování a jejich prověřování. A Alláh prospěl mnoha lidem skrze to, co napsal z vědění, aspektů manhadž, a zájmu o vědu hadísu. A toto je obrovský výsledek pro muslimy, všechna chvála náleží Alláhu."

Veliký učenec, šejch Zajd ibn Fajjád (rahimahulláh) o něm pravil:

"Vskutku, Šejch Muhammed Násiruddín Al-Albání patří mezi nejprominentnější a nejvýraznější osobnosti naší éry. Měl obrovský zájem o hadísy – jejich cesty zprostředkování, jejich vypravěče a jejich úrovně autenticity nebo slabosti. Toto je nejněžnější úkol ze všech věcí na nichž mohou být tráveny hodiny a investováno do nich úsilí. A byl jako všichni ostatní učenci, ti, kdo mají pravdu v některých věcech a mýlí se v jiných. Avšak jeho oddanost veliké vědě (tj. hadísu) je z těch, jež vyžadují, že jeho prestiž bude uznávána a jeho snahy v tom oceněny."

Šejch Mukbil ibn Hádí Al-Wádi'í (rahimahulláh) pravil:

"Vskutku, nelze nalézt šejchovi Muhammedu Násiruddínovi Al-Albánímu rovného ve smyslu znalosti hadísu. Alláh způsobil užitek skrze jeho znalosti a jeho knihy několikrát více, než bylo dosaženo těmi fanatiky pro islám podle nevědomosti těch, kdo organizují reformaci a revoluční hnutí. A to je, v co upřímně věřím a za co dlužím své díky Alláhu, proto je Šejch Muhammed Násiruddín Al-Albání z mudžaddidín (obnovitelů) o nichž Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, mluvil pravdu, když řekl: "*Vskutku Alláh pozvedne z této ummu počátkem každého století někoho, kdo to pro ně obrodí (tj. mudžaddida).*" Podle Abú Dawúda, označeno za autentické Al-Irákím a dalšími."

I. Otázky k Akídě (věrouce)

[1] Otázka: Patří verše, které zmiňují Alláhovy atributy mezi verše nejasné (Mutašábihát) nebo jasné (Muhkamát)?

Odpověď: Spadají mezi nejasné verše z jedné perspektivy, a to s ohledem na povahu (atributů), které se vztahují k Alláhu. A nespadají do nejasných veršů z jiné perspektivy. Ta je taková, že mají jasný význam, tj. mají význam dobře známý v arabském jazyce. Tedy proto, s ohledem na povahu, jakou atributy Alláha vykazují, jsou nejasné (Mutašábihát), jelikož my nejsme schopni poznat povahu Boží Podstaty. Tedy kvůli tomu nejsme schopni poznat povahu Božích atributů, protože mluvit o attributech patří do hovoru o podstatě Boží. Proto někteří učenci hadísu, jako Abú Bekr Al-Chatíb, pravili: "Co je řečeno ohledně atributů je totéž, jako co je řečeno o podstatě: popírající a potvrzující."

Právě tak jako potvrzujeme Boží podstatu a nepopíráme ji, poněvadž popření by bylo absolutním odmítnutím (Boží existence), tak totéž se vztahuje na Alláhovy atributy.

Potvrzujeme je a nepopíráme je. Ale právě tak, jak nepopisujeme Boží podstatu, potom podobně nepopisujeme, jaké jsou Jeho atributy. [Al-Asálah, vydání #3]

[2] Otázka : Jak můžeme vytvořit kombinaci mezi výrokem "s Jeho levou rukou", uvedenou v hadísu od Ibn Omara, radialláhu 'anhumá, v Sahíh Muslim a jeho, sallalláhu 'alejhi we salam, slovy: "A obě Jeho ruce jsou pravé"?

Odpověď: Mezi těmito dvěma hadísy není rozpor, jak to navenek vypadá. Jeho, sallalláhu 'alejhi we salam, slova: " *A obě Jeho ruce jsou pravé*" je potvrzením Boží prohlášení:

"A není nic, co by podobné Mu bylo a On slyšíci je i jasnozřivý." [Súra Aš-Šúrá: 11]

Tedy tento popis, o němž nás Posel Boží, sallalláhu 'alejhi we salam, informoval je potvrzením Božího vynětí z antropomorfních specifikací. Tak ruka Boží není jako ruka lidská – levá a pravá. Naopak obě Jeho ruce jsou pravé, On budiž vzdálen veškerých chyb.

Z jiného úhlu je zpráva: "*s Jeho levou rukou*" je šáz (12) jak jsem objasnil v kontrole "Al-Mustalahátu l-Arba'a Al-Wárida fíl-Kur'án" (č.1) Al-Mawdúdího. Co takové tvrzení dále podporuje je, že Abú Dawúd také vypravuje tento hadís a (zde on, sallalláhu 'alejhi we salam) pravil, "*s Jeho druhou rukou*" namísto "*s Jeho levou rukou*." Tato zpráva je ve shodě s jeho, sallalláhu 'alejhi we salam, jiným výrokem "*A obě Jeho ruce jsou pravé*."

A Alláh ví nejlépe. [Al-Asálah, Vydání #4]

[3] Otázka: Co lze říct ohledně slov Božích: "Alláh se jim vysmívá..." (13) a "Alláh je zesměšňuje...", [Súra At-Tawbah: 79] stejně jako podobnému z Mutašábihát (nejasných) veršů?

Odpověď: Salaf (Předchůdci) říkali k těmto veršům a jim podobným:

"*Nechte je, jak jsou stanoveny.*" Ale tím nemysleli nechat je tak bez připojování porozumění k nim. Spíše tím mysleli, nechat je jak jsou stanoveny podle jejich správného porozumění, bez srovnávání pro (atributy Alláha stanovené) v nich (tešbíh), popisování jejich povahy (tekjíf), jejich nesprávného interpretování (ta'wíl) a jejich popírání (ta'tíl). Alláh praví:

"A není nic, co by podobné Mu bylo a On slyšíci je i jasnozřivý." [Súra Aš-Šúrá: 11]

V tomto verši je tanzíh (popření všech antropomorfních vymezení Alláha) a rovněž isbát (potvrzení) dvou z Jeho atributů, sluchu a zraku. Pochopení tohoto vyřazení všech podobností Alláhu (tanzíh) je, že (také) musíme potvrzovat atributy, které si Alláh sám přiznal nebo Jej jimi Posel, sallalláhu 'alejhi we salam, popisoval, jak se to hodí k Jeho velikosti, budiž Oslaven a Povznesen.

A my neříkáme "jaké" jsou, jako slovy: "On je slyšíci jako my slyšíme a vidoucí jako my vidíme."

Taktéž je nespávně nevykládáme (tj.neděláme ta'wíl), čehož se dopouštěli někteří extrémisté z Mu'tazily, když nesprávně vyložili Boží sluch a zrak jako Jeho vědění. A to navzdory tomu, že Alláh si připisuje vědění v mnoha dalších verších Svätého Koránu! Tak tento nesprávný výklad (ta'wíl) těchto jedinců o sluchu a zraku vytváří ta'tíl (popření

Alláhových atributů). Učenci o tom tvrdí: "Ten, kdo se dopouští ta'tílu neuctívá nic, zatímco ten, kdo se dopouští tekjífú uctívá sochu." (14)

Stavěje na tom, říkáme ohledně dvou veršů uvedených v otázce, jež obsahují Boží výsměch a zesměšnění, že to je výsměch a zesměšnění, jež se hodí pro Alláha. A není takové, jak ho omezené intelektu mohou chápat, z toho, co je srovnatelné se stvořeními. [Al-Asálah, vydání #3]

[4] Otázka: Básník Abú l-Kásim Aš-Šábí napsal: "Pokud chtějí lidé jednoho dne obrodu, potom Al-Kadar (Božské předurčení) nemá na vybranou, než odpovědět."

Odpověď: Toto je přímá forma nevíry. A ukazuje, že lidé se daleko vzdálili od vědění. Nevědí tedy, co je povolené a co není povolené pro Alláha Jediného a co není povoleno jiným než Jemu. To je důsledkem nedbalosti a patří to mezi faktory, které přiměly tohoto básníka říci takovou věc. A některé arabské stanice rozhlasového vysílání dokonce přijaly tento výrok za chvalozpěv arabského nacionalismu!

Tento básník prohlašuje: "Pokud chtějí lidé jednoho dne obrodu, potom Al-Kadar (Božské předurčení) nemá na vybranou, než odpovědět." To znamená, že Al-Kadar je pod vůlí lidí! A to je přímým opakem slov Božích:

"Však přát si toho nebudete, pokud Bůh, Pán lidstva veškerého, nebude chtít!" [Súra At-Takwír: 29]

Ó Alláhu, veď nás jako ty, které jsi vedl. A neumožni našim srdcím, aby se odchýlila, poté co jsi nás vedl. A daruj nám Své milosrdenství, Ty jsi vskutku Dárcem. [Al-Asálah, vydání #17]

[5] Otázka: Je výrok "Já Ridá lláhi we Ridá l-Wálidejn" (Ó spokojenosti Boží a spokojenosti rodičů) srovnatelný s výrokem "Má Šá Alláh we Ši'ta" (Cokoli Alláh chce a ty chceš), z toho stanoviska, že je zakázáno v náboženství?

Odpověď: Ano, spokojenost rodičů vyžaduje nastavená omezení. Pokud ten, kdo vyslovuje toto prohlášení jím zamýšlí spokojenost, která je islámsky zákonná, tak to bude také z aspektů Alláhovy spokojenosti, jak Alláh, Nejdokonalejší, praví:

"Pán tvůj rozhodl, abyste nikoho kromě Něho neuctívali a abyste rodičům dobré prokazovali. A jestliže jeden či oba z nich u tebe zestárnou, neříkej jim „Fuj!“ a neodbývej je stroze, nýbrž mluv s nimi slovem laskavým! Skloň k nim oběma z milosrdenství křídla pokory a řekni: „Pane můj, smiluj se nad nimi oběma, tak jako oni mě vychovali, když jsem byl malý!“ [Súra Al-Isrá: 24]

Tedy kdokoli uskutečňuje tuto radu, tak nejprve těší Alláha potom svoje rodiče. Toto potěšení patří mezi projevy uctívání. V případě, že někdo potěší svého otce nebo matku něčím, co je neposlušností Alláha, tak to není projev uctívání a vůbec nebude možné takové prohlášení vyslovit.

Toto je rozdíl, který musí být vzat v úvahu, když se formuluje podobné prohlášení. Navzdory tomu neschvalujeme, aby se to říkalo, podle principu: "Nechej to, o čem pochybuješ ve prospěch toho, o čem nepochybuješ." Jelikož když lidé říkají: "Spokojenost tvých rodičů", neberou v úvahu tento podrobný aspekt, který jsme právě vysvětlili. To kvůli tomu, že většina lidí nic neví, jak bylo stanoveno Alláhem, Pánem vesmíru ve Svatém Koránu. A my víme z podmínek muslimských životů, že mnoho

rodičů s dětmi a mnoho dětí s jejich rodiči nebere ohled na tuto zákonnou spokojenost, naopak vidí pouze potěšení bez jeho omezení. Například řekněme, že existuje chudý otec nebo ze střední třídy a jeho syn je bohatý a chová se k otci hezky, je k němu štedrý a dává mu ze svého bohatství. Avšak tento syn se nemodlí, ale otec z něho má radost, protože mu prospívá. Ale navzdory tomu, Alláh není s tímto synem spokojen. Tak proto v této situaci nelze říct: "Ó spokojenosti Alláha a spokojenosti rodičů."

Je pravdou, že rodiče jsou zde spokojeni, leč Pán vesmíru není spokojen. Podobně existují jiní, kteří líbají ruce svých otců dnem a nocí, avšak nemodlí se ani se nepostí! Tak jaký je prospěch z dělání radosti rodičům, tak dlouho dokud se Alláh, Mocný a Vznesený neraduje?! Odsud si uvědomíme rozdíl mezi zákonnou spokojeností rodičů a spokojeností rodičů, která není zákonná. Avšak musím znovu zopakovat, že není vhodné prosazovat takové prohlášení, dokonce zamýšlíme-li spokojenost zákonnou. Proto, že (spokojenost rodičů) se vztahuje ke stvoření, takže je to atribut stvoření a nikoli atribut Stvořitele, vyjma druhé části "Ó spokojenosti Alláha." [Al-Asálah, vydání #7]

II. Otázky ohledně manhadž (metodiky)

[6] Otázka: Jaké knihy byste doporučil mladému člověku, který začíná své studium islámských disciplín, ke čtení?

Odpověď: Pokud je nováčkem, tak potom z knih Fikh, mu radíme přečíst "Fikh As-Sunna" od Sajjida Sábika, s pomocí některého z odkazů, jako "Subúlu s-Selám" (od imáma As-Sana'áního, rahimahulláh). A pokud se podívá do "Tamámu l-Manna" (od Al-Albáního) tak to pro něj bude silnější. A radím mu přečíst "Ar-Rawdatu n-Nadíja" (od Siddíka Hasana Chána).

K předmětu tefsír by měl obvykle číst z knihy "Tefsíru l-Kur'ánu l-'Azím" od Ibn Kesíra, dokonce přestože je to poněkud dlouhé, jelikož je nejvíce autentická z dnešních knih Tafsír.

Potom z předmětu náboženského nabádání a srdce změkčujících vypravování by měl číst knihu "Rijádu s-Sálihín" od imáma an-Nawewího.

Z knih ve vztahu k věrouce mu doporučuji knihu "Šarh Al-'Akídatu t-Taháwíja" od Ibn Abího Al-'Izze Al-Hanafího. A měl by hledat pomoc v mých komentářích a vysvětleních k tomu.

Potom by měl učinit obvyklou praxi, studovat z knih šejchu l-islám Ibn Tajmíji a jeho studenta Ibn Kajjima Al-Džawzíji, kež se nad nimi Alláh smiluje. Protože já je považuji za vzácné a jedinečné muslimské učence, jenž stopovali metodiku Salaf As-Sálih (spravedlivých předchůdců) v jejich porozumění, mezitímco disponovali bohabojností a spravedlivostí. A my neочиšťujeme nikoho nad Alláha. [Al-Asálah, vydání #5]

[7] Otázka: Otázka: Jaké jsou základy, podle nichž by islámský svět dneška mohl být obnoven?

Odpověď: Já věřím, že tento zaznamenaný autentický hadís dává jednoznačnou odpověď na tento druh otázek, které se v současné době objevují. A to je jeho (sala lláhu alejhi we salam) výrok: *"Pokud se zapojíte do lichvářských obchodů, a chopíte se kravských ocasů a dáte přednost obdělávání země před Džihádem, Alláh vás poníží. A nezbaví vás toho, dokud se nevrátíte k vašemu náboženství."* [As-Sahíhah č. 11] Tedy, nejdůležitějším základem je návrat k islámu.

Totéž naznačil Imám Málík (rahimahulláh) v jeho zaznamenaném výroku, který by měl být zapsán zlatým inkoustem. A to jsou jeho slova: "Kdokoli zavede do islámu novotu, o níž věří, že je dobrá, tak prohlásil, že Mohamed zradil (důvěru v předání) poselství. Čtete tato slova Alláha, Mocného, Vzneseného: **"Dnešního dne jsem pro vás dovršil vaše náboženství a naplnil nad vámi Své dobrodiní a zlíbilo se mi dát vám islám jako náboženství."** [Súra Al-Máidah: 3] Tedy cokoli nebylo součástí náboženství tehdy, není součástí náboženství ani dnes. A poslední část ummy (národa) nebude napravena, vyjma toho, čím byla napravena jeho první část."

Tak jako podmínky Arabů během Dnů nevědomosti (džáhilíja) nebyly napraveny, vyjma příchodem Proroka (salalláhu alejhi we salam) se zjevením z nebes – jenž jim pomohlo v tomto světě a zachrání je i v tom příštím, stejně tak i základ, na kterém musí být postavena dobrá islámská existence, není nic jiného, než Korán a Sunna.

Navzdory tomu, tato záležitost vyžaduje trochu více vysvětlení, vzhledem k velkému počtu islámských skupin a stran nacházejících se na scéně, z nichž každá prohlašuje, že jen podle ní by islámská společnost a muslimská pravidla měla být realizována.

Víme z Božího Písma a ze Sunny Proroka (sala lláhu alejhi we salam) že cesta k realizování tohoto (cíle) je pouze jedna – a to ta, kterou Alláh zmínil ve svých slovech **"A toto je vskutku stezka Má, jež vede přímo. Kráčejte po ní a nenásledujte cesty jiné, jež by vás vzdálily od cesty Jeho."** (An'ám:) Posel (sala lláhu alejhi we salam) to vysvětlil svým společníkům: *Jednoho dne nakreslil na zemi přímou linii a krátké linky podél ní. Nato, mezitím co jel (sala lláhu alejhi we salam) prstem vzhůru po linii recitoval tento verš. Pak ukázal na čáry po straně hlavní linie a řekl: "Toto je stezka Boží a to jsou ostatní stezky. Na vrcholu každé z nich je ďábel, který na ni zve."* (16)

Navíc Alláh ujišťuje v dalším verši o tom, co stanovil v tom předchozím, společně s Prorokovým (sala lláhu alejhi we salam) vysvětlením v uvedeném hadísu: **"A kdo odpadne od posla poté, co mu bylo jasně ukázáno správné vedení, a sleduje pak cestu jinou než věřících, k tomu se obrátíme zády, tak jako on se obrátil, a necháme jej hořet v pekle – a jak hnusný je to cíl konečný!"** [Súra An-Nisá: 115] V tomto verši je hluboká a enormní moudrost, neboť Alláh, Nejdokonalejší, připojil "cestu věřících" k tomu s čím Posel přišel. Posel (sala lláhu alejhi we salam) také naznačil tento bod v hadísu o dělení ummy na sekty. Tak, když byl dotázán v zážitosti jedné zachráněné sekty odvětil: *"To na čem jsem já a moji společníci dnes."* (17)

Co je tedy moudrost míněná "cestou věřících" v tomto verši? A jaký je smysl Prorokových linií v předchozím hadísu?

Odpověď je: Tito ctností společníci, byli ti, jenž obdrželi dvě zjevení (tj. Korán a Sunnu) od Posla (sala lláhu alejhi we salam) a byla jim přímo vysvětlena bez jakéhokoli prostředníka. Ale jaké jsou podmínky pro ty, kdo přišli po nich? Nepochybně, v této záležitosti Posel (sala lláhu alejhi we salam) řekl: *"Vskutku, ten kdo je přítomen vidí, co ten, kdo není přítomen nevidí."* (18)

To je proč ímán (víra) prvních společníků byla mnohem silnější, než víra těch, kdo přišli po nich. A to je, co mšl na mysli Posel (sala lláhu alejhi we salam) v mutawátir hadísu: *"Nejlepší z lidstva je má generace, pak ti, kdo přijdou po nich, pak ti, kdo přijdou po nich."* (19) Podle toho muslim nemůže spoléhat sám na sebe ve správném porozumění Koránu a Sunně. Spíše musí hledat pomoc pro porozumění jim v obratu k prvním společníkům, neboť ti je obdrželi od Posla (sala lláhu alejhi we salam), byly jim vysvětleny jeho slovy a jeho činy a jeho souhlasem.

Pročež je nezbytností navázat na 1) korán a sunnu 2) způsob jakým ctnostní předchůdci (es-Selefu s-Sálíh) jednali. Taková je "cesta věřících", jak zmínil Alláh a Posel, že porozumění koránu a sunně je založeno na tom, na čem první společníci (Selef), a ti kteří je následovali v ctnosti, záviseli.

A zde se objevuje velmi důležitá otázka, ke které jsou mnohé islámské skupiny a strany zcela lhostejné. A to je: Jak získat vědomosti na čem jeho (sala lláhu alejhi we salam) společníci záviseli ve správném porozumění a praktickém aplikování sunny?

Odpověď je: Není jiné cesty, jak to zjistit, než návrat k nauce hadísu, k nauce Al-Džarh we t-Ta'díl (nauka uznání vypravěčů hadís spolehlivými a nespolehlivými na základě kritérií jejich paměťových schopností a morálních kvalit) a aplikace jejich pravidel a podmínek. Tak jsou učenci schopni zjistit, který hadís je autentický a který nikoli.

K uzavření této otázky, řekněme – jasnějšími slovy – muslimům, kteří si mocně přejí návrat slávy, cti a síly islámu. Musíte si uvědomit dvě věci:

Pokud jde o první, musíte se včlenit a navrátit do myslí muslimů, že je náboženství islámu očištěno od všeho, co do něj vstoupilo a co nebylo jeho součástí, když Alláh, Mocný a Vznešený, zjevil tato slova: **"Dnešního dne jsem pro vás dovršil vaše náboženství a naplnil nad vámi Své dobrodiní a zlíbilo se mi dát vám islám jako náboženství."** [Súra Al-Máidah: 3] A návrat k tomuto stavu vyžaduje intenzivní a extrémní úsilí od muslimských učenců v různých částech světa.

Druhá věc je, že: Vytrvalá a usilovná práce (k nápravě ummy) musí být vykonána kompletně s tímto očištěným věděním. Toho dne, kdy se muslimové navrátí k porozumění náboženství, jak mu rozuměl Posel (sala lláhu alejhi we salam) a pak budou pracovat v souladu s tímto čistým islámem, který je založen na správných činech ve všech aspektech života, tedy tohoto dne budou muslimové slavit vítězství od Alláha.

To je, co jsem byl schopen říci v odpověď. Prosím Alláha za nás a za všechny muslimy, aby nám dal správně porozumět islámu na základě Jeho písma, autentické sunny Jeho Posla (sala lláhu alejhi we salam) a toho, čím se řídili naši správně vedení předchůdci (es-Selefu s-Sálih). A prosíme, aby nám dal schopnost jednat podle toho. Vskutku On je ten. Kdož slyší a odpovídá. [Al-Asálah, vydání #11]

[8] Otázka: Je to, co dnes známo jako "vojenský převrat" proti vládci uvedeno v náboženství jako inovace?

Odpověď: Neexistuje základ pro takové skutky v islámu. A je to v rozporu s islámskou metodikou s ohledem na stanovování da'wa (výzva k islámu) a vytváření pro to pravé atmosféry. Naopak, je to inovace zavedená nevěřícími, kteří ovlivnili některé muslimy. To je to, co jsem uvedl ve svých poznámkách a vysvětlení k Al-'Akídatu t-Taháwíja. [Al-Asálah, vydání #10]

[9] Otázka: Jaký je správný názor ohledně Al Hadžádže Ibn Júsufa As-Sekafího? Je nevěřící?

Odpověď: Dosvědčujeme, že Al-Hadžádž byl hříšník, utlačovatel. Ale nevíme, zda odmítal některé z těch aspektů náboženství, které musí člověk nezbytně uznávat. Proto není dovoleno prohlásit ho za nevěřícího pouze na základě toho, že páchal zlo, utlačoval a zabíjel nevinné muslimy. [Al-Asálah, vydání #1]

[10] Otázka: Do jaké míry se musí muslim zabývat dnešní politikou, podle islámských směrnic?

Odpověď: Pokud to, co je myšleno "politikou", je řízení ummy, potom skutečnost je taková, že politika nepatří mezi skutky jedince z lidí ummy, ale je povinností muslimského státu (nebo komunity). To platí pokud cílem politiky je, jak jsme uvedli, řízení ummy a spravování jejích zájmů za účelem napravit v ní, co je z náboženských a světských záležitostí. Tedy, co je myšleno "politikou" to je fard kifájah (kolektivní povinnost). Neplatí to však pro ty lidi, kteří nemají kontrolu nad státem nebo zákonem, ani pro ty, kdo nemohou ani prospět ani uškodit.

Pokud jde o získávání zpráv a povědomí o záležitostech státu a slabostech muslimů v něm za účelem vyhnout se takovému závěru, tak jak jsme řekli to patří k tasfíji (očišťování) a tarbíji (vzdělávání) – očišťování islámu od toho, co do něj vstoupilo a soustředění se na vzdělávání muslimů a jejich výchovu v tomto očištěném islámu. Tedy znát obecné okolnosti, které obklopují muslimy, je nutné kvůli věci, jak to stanovil starý arabský básník, berouce smysl z autentického hadísu:

"Učil jsem se zlu, nikoli pro zlo, ale abych se ho vyvaroval

A kdokoli nerozezná dobro od zla, upadne do něj."

Toto je odvozeno z hadísu, myslím hadís Huzejfy ibn Al-Džamána, radialláhu 'anhu, který je vypravován v Sahíh Al-Buchářího a Muslima. Ten, radialláhu 'anhu, pravil: *"Lidé se ptávali Boží Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam, na dobro, ale já jsem se ho ptával na zlo, ze strachu, že mne zasáhne."*

Tedy být si vědom, co se děje muslimům za ponížení, nebo co je oslabuje za účelem odvrátit je od toho a použitím znalostí, síly a moci, to je povinnost z mnoha povinností. Pokud jde o dlouhodobé zapojování se do toho, získávání zpráv, znalostí bitev a západní politiky, tak to je mezi aspekty: "Znalost čehokoli je lepší, než být o tom neznalý." Toto je něco, co nezanedbáváme. Leč zároveň v tom nesmíme být příliš nadšení nebo fanatičtí. To proto, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, neustanovil záležitost Společníků na vědění a následování přesně zpráv o svých nepřítelích do takové míry, jako se soustředil na učení Společníků z jedné perspektivy a jejich pěstování podle příkazů Alláha z druhé perspektivy. Toto je naše přesvědčení ohledně politiky obou kategorií, jak jsme je uvedli výše. [Al-Asálah, vydání #18]

[11] Otázka: Proč se užívá označení selefí? Je to výzva ke straně nebo skupině nebo mazhabu (myšlenkové škole)? Nebo je to nová sekta islámu?

Odpověď: Vskutku, slovo Selef je v arabském jazyce dobře známo, stejně jako v náboženské terminologii. Ale co nás zde zajímá, je debata z náboženského hlediska. To jest, že existuje autentická zpráva, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, v průběhu nemoci na kterou zemřel, řekl své dceři Fátimě, radialláhu 'anhá: *"Tak se boj Alláha a buď trpělivá. A já jsem pro tebe nejlepší Selef (předchůdce)."* 20

Mimo to učenci užívali toto slovo "Selef" mnohokrát, tolikrát, že by nešlo všechno uvést. Nám postačí jeden příklad a to ten, který užívali v bitvě proti inovacím:

"A všechno dobré leží v následování toho, jenž předcházel (men selefe) zatímco všechno zlo leží v inovování toho, jenž následoval (men chalefe)."

Avšak z těch, kdo tvrdí, že jsou vzdělaní, někteří lidé odmítají toto přisuzování,

Tvrdíc, že pro to neexistuje podstata! A tak praví: "Není dovoleno muslimovi říkat: 'Jsem selefí.'" To je jako kdyby tvrdili, že není dovoleno muslimovi říkat "Následuji Selefu s-Sálih (spravedlivé předchůdce) v tom, čeho se drželi z víry, uctívání a metodiky"! není pochyb, že takové odmítnutí, pokud je to, co zamýšleli, vyžaduje, že se člověk osvobodí od správného islámu, kterým se spravedliví předchůdci v čele s Prorokem, sallalláhu 'alejhi we salam, řídili. Toto je uvedeno v mutawátir hadísu nalezeném ve dvou Sahíh a jinde, že on, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: *"Nejlepší z lidstva je má generace, potom ti, co přijdou po nich a potom ti, co přijdou po nich."* Tedy není pro muslima dovolené zbavit se tohoto přisuzování ke spravedlivým předchůdcům, zatímco, pokud se sprostí jakéhokoli jiného přiřazování, učenci nebudou schopni mu připsat nevíru a hříšnost.

Pokud jde o toho, kdo pro sebe odmítá toto jméno, nevidíte ho se připisovat k jednomu z mezhebů?! Bez ohledu na to, zda se vztahuje k 'akídš (věrouce) nebo Fikhu (soudnictví)? Tak je buď aš'arí nebo máturídí. Možná patří mezi lidi hadísu nebo hanafí, nebo Šáfí'í nebo málikí nebo hanbalí nebo cokoli, kdokoli spadá pod titul "Ahlu s-Sunna we l-Džamá'a." Ale navzdory tomu, kdokoli se přiřazuje k mezhebu aš'aríje nebo jedné ze čtyř mezhebů, se ve skutečnosti připisuje k jedincům, kteří nejsou neomylní, bez pochyby, i kdyby mezi nimi existovali učenci, kteří se nemýlili (ve svých verdiktech). Já bych rád věděl, proč neodmítne tento typ připisování se k jedincům, kteří nejsou osvobozeni od chyb? Ale ten, kdo se přiřazuje k Selefu s-Sálih (spravedlivým předchůdcům) ten se jistě připisuje k neomylnosti ('ismah), ve všeobecném smyslu. Prorok, sallalláhu 'alejhi we

salam, uvedl, že jedním ze znamení spasené sekty je, že bude lnout pevně k tomu čím se Posel Boží, sallalláhu 'alejhi we salam, řídil a čím se jeho Společníci řídili. Tedy kdokoli k nim pevně lne, ten je dozajista veden svým Pánem.

A navíc, je to přiřazování, které přináší poctu tomu, kdo se k němu přisuzuje, a usnadňuje mu cestu Spasené sekty. A tyto věci neplatí pro nikoho, kdo se přisuzuje k něčemu jinému, jelikož ti se nevyhnou jedné ze dvou věcí. Buď je to přisouzení k určitému jedinci, jenž není neomylný nebo je to přisouzení ke skupině lidí, kteří následují metodiku jedince, jenž není neomylný. Tedy neexistuje neomylnost (v jejich přisuzování) tak ani onak. Na druhou stranu, existuje spolehlivost Společníků Proroka, sallalláhu 'alejhi we salam, (jako celku). A proto nám bylo nařízeno lnout pevně k jeho Sunně a k Sunně jeho Společníků po něm. A musíme trvat a silně zdůrazňovat, že naše porozumění Knize Alláha a sunně Jeho Posla, sallalláhu 'alejhi we salam, musí být v souladu s metodikou jeho, sallalláhu 'alejhi we salam, Společníků. Tak se můžeme držet spolehlivého, což brání inklinaci vpravo nebo vlevo, nebo odchýlení s porozuměním, které pochází pouze od nás a pro které nelze nalézt v Knize Boží ani v Sunně Jeho Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam, žádný důkaz.

Dále, proč nám nestačí přisoudit se pouze Koránu a Sunně? Důvod se skrývá za dvěma věcmi, první se vztahuje k náboženským textům a druhá k existenci rozličných islámských skupin.

S ohledem na první důvod najdeme v náboženských textech příkaz poslouchat něco jiného, než ve spojení s Koránem a Sunnou, jak najdeme ve slovech Alláha:

"Ó vy, kteří věříte! Poslouchejte Alláha a poslouchejte Posla a ty, kdož mezi vámi mají autoritu."

Tedy pokud by byl někdo mající autoritu, kdo uzavřel smlouvu s muslimy, bylo by povinností ho poslouchat stejně jako poslouchat Korán a Sunnu. Dokonce i když on a jeho okolí dělá chyby, je povinností ho poslouchat za účelem vyhnout se škodě rozdílnosti názorů. Ale to platí pouze s dobře známou podmínkou: *"Neexistuje poslušnost stvoření, pokud to zahrnuje neposlušnost Stvořiteli."* 21 A Alláh, budiž povznesen, praví:

"A kdo odpadne od posla poté, co mu bylo jasně ukázáno správné vedení, a sleduje pak cestu jinou než věřící, k tomu se obrátíme zády, tak jako on se obrátil, a necháme jej hořet v pekle – a jak hnusný je to cíl konečný!" [Súra An-Nisá: 115]

Vskutku Alláh, Mocný a Vznešený, je osvobozen ode všech nedokonalostí a chyb. A není pochyb nebo nejistoty, že Jeho zmínění "Cesty věřících zde je pouze díky nesmírné a úplné moudrosti a prospěchu. Tedy to naznačuje, že je důležitá povinnost a to že naše následování Knihy Alláha a Sunny Jeho Posla, sallalláhu 'alejhi we salam, musí být v souladu s tím, čím se řídili první muslimové. A to jsou Společníci Boží Posla, sallalláhu 'alejhi we salam, potom ti, kdo přišli po nich, potom ti, kdo přišli po nich. A to je k čemu da'watu s-Selefíja (výzva Selefí) zve a volá. A to je, co je hlavní prioritou v základu této výzvy a metodice jejího vzdělávacího procesu.

Vskutku výzva Selefí opravdu sjednocuje ummu, zatímco kterékoli jiné volání pouze působí rozdělení ummy. Alláh, Mocný a Vznešený, praví:

"Vy, kteří věříte! Bojte se Boha a buďte s pravdomluvnými!" [Súra et-Tewba: 119]

Tedy každý, kdo rozlišuje mezi Knihou a sunnou na jedné straně a Selefu s-Sálih (Spravedlivými předchůdci) na straně druhé, tak nebyl nikdy pravdomluvný.

S ohledem na druhou příčinu, potom dnešní skupiny a strany nevedou všechny k následování "cesty věřících", jak to bylo uvedeno ve verši. A existují některé hadísy,

které dále potvrzují a podporují tento verš, jako je hadís o sedmdesáti třech sektách. Všechny budou v Pekle, vyjma jedné. Posel Alláha, sallalláhu 'alejhi we sallam, je popsal jako: "**Ten, kdo se řídí stejnou věcí, jako já a moji Společníci dnes.**" 22

Tento hadís se podobá verši, který zmiňuje "cestu věřících". Také existuje hadís el-'Irbáda ibn Sáriji, radialláhu 'anhu, v němž on, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil:

"Tak lpěte na mé Sunně a na Sunně správně vedených chalífů po mně." 23 Proto jsou dvě Sunny: Sunna Posla, sallalláhu 'alejhi we salam, a Sunna spravedlivých chalífů.

Tedy není pochyb, že my, přicházející v pozdější době, se musíme vrátit ke Koránu, Sunně a "cestě věřících". A není dovoleno nám říct: "Porozumíme Koránu a Sunně sami, aniž bychom se vraceli k tomu, čím se řídili spravedliví předchůdci." A tam musí být přiřazování v této době, které rozlišuje a je podrobné. Nestačí říct, "Jsem muslim"! Nebo "mým mezhebem je islám"! Protože to tvrdí každá sekta! – ráfizí, ibádí, kadjání, stejně jako jiní sektáři. Takže co nás od nich odlišuje?

A pokud řeknete, "Jsem muslim, který se řídí Koránem a Sunnou", tak to také nebude stačit a to proto, že členové sekt aš'aríje a máturídíje a hizbíje – všichni také tvrdí, že následují tyto zdroje. Tedy není pochyb o tom, že jasná, prostá, osobitá a rozhodující klasifikace je říct, "Jsem muslim, který se řídí Koránem a Sunnou a metodikou Selefu s-sálih. A to lze říct krátce slovy, "Jsem selefí." Podle toho je skutečně nevyhnutelnou pravdo, že nestačí spoléhat na Korán a Sunnu bez metodiky Selef, protože ta ty dvě vysvětluje s ohledem na pochopení a koncept, vědění a činy, a da'wa (výzvu) a džihád.

A my víme, že oni (Sahába), kež v nich Alláh nalezne zalíbení, nepoužívali fanatickou přínáležitost k jednomu určitému mezhebu nebo určitému jedinci. Nelze mezi nimi nalézt jednoho, kdo by byl Bekrí (stoupenec Abú Bekra), nebo omarí (stoupenec Omara), nebo osmání (stoupenec Osmána) nebo 'Alawí (stoupenec 'Alího). Naopak, bylo-li snažší pro jednoho z nich zeptat se Abú Bekra nebo Omara nebo Abú Hurejry, tak se zeptal kohokoli z nich. To proto, že nevěřili, že je přípustná totální a neomezená oddanost v následování, vyjma jednoho jedince. A to byl vskutku Posel Alláha, sallalláhu 'alejhi we salam, ten, jenž nemluvil z vlastního popudu, ale naopak pouze zjevením, které mu bylo vnuknuto.

A kdyby se podřídili těmto kritikům kvůli argumentu, tak by se nazývali pouze "muslimy", bez připsání se k Selef – navzdory tomu, že by byli ctihodně a správně připsáni. Opustili by zařazení se jménem svých stran nebo maezhebů nebo způsobů kvůli faktu, že nejsou připsáni náboženství, nebo že nemají pravdu?

"Tak toto je rozdíl mezi námi a stačí to. A každá nádoba se namočí tím, co je v ní."

A Alláh je Vůdcem ke Správné cestě. On, osvobozený od všech chyb, je ten u Koho hledáme pomoc. [Al-Asálah, vydání #9]

[12] Otázka: Existují rozdíly mezi 1) disputacemi mezi Ahlu s-Sunna samotnými a 2) řečí, která je směřována od osoby z Ahlu s-Sunnah k inovátorovi? A jaké jsou?

Odpověď: Nelze pochybovat, že někdy mezi oběma existují rozdíly a jindy neexistují žádné. Rozdíl, jenž se objevuje mezi Ahlu s-Sunna samotnými z disputací a debat a mezi tím, co se objevuje mezi Ahlu s-Sunna na jedné straně a inovátory na druhé straně, je jasný a zjevný. To proto, že povinnost je taková, když se vynoří debata a spor mezi Ahlu s-Sunna samotnými tak je to kvůli aspektům slov Alláha:

"Při osudu! věru že člověk spěje v záhubu! Kromě těch, kdož uvěřili a zbožné skutky konali a vzájemně se k pravdě a neochvějnosti nabádali." [Súra Al-'Asr: 1-3]
Tedy jakákoli debata nebo spor, co vyvstane mezi Ahlu s-Sunna, tak to musí být založeno na podobnostech části tohoto verše:

" vzájemně se k pravdě a neochvějnosti nabádali."

Zrovna tak to musí být, když Ahlu s-Sunna debatují na jedné straně a ti, kdo jim oponují ohledně Sunny – a to jsou inovátoři – debatují na druhé straně. Avšak způsoby chování se mohou lišit na jedné mezi Ahlu s-Sunna navzájem a mezi Ahlu s-Sunna versus inovátoři. To, co je povinností, když vyvstane spor mezi Ahlu s-Sunna samotnými je, že vezmou v úvahu slova Alláha: **"a ti, kdož jsou s ním, strašní jsou proti nevěřícím, však laskaví mezi sebou."** [Súra Al-Fat'h: 29] když tak činí. Co se týče sporu mezi těmi muslimy z Ahlu s-Sunna a lidmi inovace, tak zde může být určitá tvrdost a vážnost ve způsobu chování, co se hodí k této inovaci a jde dobře proti jejich inovaci. Tak toto je rozdíl mezi Ahlu s-Sunna versus oni sami z jedné perspektivy a Ahlu s-Sunna, když debatují nebo odmítají inovátory z druhé perspektivy.

Avšak musíme zvážit cosi s ohledem na každou skupinu a to, že nevelebím jednu skupinu před druhou ani nekritizujeme jednu skupinu před druhou a to že neporušujeme princip nalezený ve slovech Alláha: **"Zvi k cestě Pána svého moudrostí."**

Tedy mnohokrát, když osoba ze Sunny potírá jinou osobu ze Sunny, popření nevyžaduje moudrost, ale naopak vyžaduje něco důležitějšího, co bylo stanoveno v těchto slovech Alláha ajim podobných:

"Nechť nenávidíte k lidu nevěřících vás nevede do hříchu tím, že budete nespravedliví. Buďte spravedliví - a to je blíže k bohabojnosti." [Súra Al-Má'idah: 8]

Ale mnohokrát se vyskytují sprosté způsoby, když se navzájem potírají. A naneštěstí se v současné době toto projevuje takovým způsobem, že bychom byli rádi, kdyby to nebylo přítomno v komunitě Sunnitů, kterou nazýváme komunitou Selefi. Toto je co jsem schopen sdělit v odpověď na tuto otázku. [Al-Asálah, vydání #18]

[13] Otázka: Jaký je váš názor na knihu Tefsíru l-Manár od Sajjida Rašída Ridáa?

Odpověď: Kniha Tefsíru l-Manár je dobrý tefsír (koranický komentář) v obecném smyslu, vypořádává se s mnoha problémy, jimž muslimové dnes čelí. Má části výzkumu k sociologickému, politickému a historickému tématu, co se nevyskytují v knihách tefsíru dobře známých z minulosti. Naopak, tento výzkum nelze nalézt ani v knihách současných autorů. To proto, jelikož Sajjid Rašíd Ridá byl velký učenec a rovněž muslimský politik. Avšak zároveň kniha obsahuje určité odchylky od Sunny na mnoha místech, jako jsou ahádís o 'Ísovi, Dadžálu a Maždím. Podobně obsahuje jisté jeho fatáwá (právní rozhodnutí), které vydal ve svých raných letech a které odporují pravdě. Avšak za některé z nich se později omluvil. [Al-Asálah, vydání #2]

[14] Otázka: Zastáváte názor, že podstata "kolektivní práce" dnes je inovace a harám (zakázaná) nebo se vaše kritika týká pouze chyb v jejím zavedení?

Odpověď: Ne, neexistuje základ pro odsouzení kolektivní práce, tak dalece dokud není doprovázena tehezzub (slepá oddanost, tj.té skupině). Kolektivní spolupráce je obsažena v mnoha verších Koránu:

“Vy, kteří věříte! Bojte se Boha a buďte s pravdomluvnými!” [Súra Tawbah: 119]

“Ani k nakrmení nuzných se navzájem nevybízíte.” [Súra Al-Fadžr: 18] a:

“Pomáhejte si vzájemně ke zbožnosti a bohabojnosti (takwá).” [Súra Al-Má'idah: 2]

Tedy tento typ kolektivní spolupráce (zmíněný v uvedených verších) nelze opustit v obecném smyslu, protože islám je na tomto typu spolupráce založen. Avšak jevem, který se dnes objevuje a v němž je odchýlení od cíle tohoto vzájemného pomáhání v dobrotě a bohabojnosti, je že se do něj míchá mnoho tehazzub (partajnictví) a ta'assub (fanatismu). A to do takové míry, že se to stalo něčím tolerovatelným a běžně přijímaným mnoha vyzvateli, jako je hromadné scházení se a shomažďování, vše ve jménu partajnictví. Víme, že Alláh v mnoha koranických verších zakázal držení se slepé oddanosti a fanatismu k (určité) skupině nebo straně mající specifickou agendu a metodiku. A pokud tato agenda a metodika nejsou v souladu se Sunnou v každém aspektu, z partajnictví se dnes stává sektářství, což představuje to, před čím Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, varoval v některých ahádís vzhledem k jeho vysvětlení a rozpracování slov Božích:

“Nebudte z modloslužebníků ani z těch, kdož náboženství své rozštěpili a stali se různými stranami. A každá strana se těší jen ze svých vlastních názorů.” [Súra Rúm: 31-32]

Je dobře známo každému muslimovi, že mnoho rozličných skupin je rozšířeno po dnešním islámském světě. A že každá jednotlivá skupina má vlastní agendu a metodiku. A tyto skupiny jsou vzájemně ve sporu, nenávidí se a jsou k sobě nepřátelské. To je opakem záměru společné činnosti a scházení se v islámu. Každá skupina má svou metodiku a svého vůdce. A každá má vlastní stoupence. Žádná nespoupracuje s ostatními.

Bez pochyby toto (chápání) je totéž, co je obecně obsaženo v předchozím verši:

“Nebudte z modloslužebníků ani z těch, kdož náboženství své rozštěpili a stali se různými stranami. A každá strana se těší jen ze svých vlastních názorů.” [Súra Rúm: 31-32]

Ke shrnutí: Spojovat se dohromady a pracovat dohromady pro islám jak Posel, salla lláhu 'alejhi we salam, zjevil, je povinná záležitost. Ani dva lidé nebudou nesouhlasit z tohoto hlediska, ani dvě kozy se kvůli tomu nepotrckají, jak se říká. Naopak, podstata muslimů by nikdy nebyla ustanovena, ani by se (opravdová) islámská společnost nestala skutečností ani islámský stát by nebyl založen bez kolektivního úsilí a spolupráce. Avšak podmínkou je, že se to musí obejít bez fanatismu k jednomu konkrétními jedinci nebo skupině stranou ostatních. Naopak, fanatismus a nadšení by mělo být pro Alláha s ohledem na to, co bylo zaznamenáno o Alláhu a Jeho Poslu, sallalláhu 'alejhi we salam, a mělo by se tak činit podle metodiky Selefů s-Sálih (spravedlivých předchůdců). [Al-Asálah, vydání #18]

[15] **Otázka: Máte zato, že prostředky (wesá'il) pro da'wa (výzvu k islámu) jsou tawkífija**

(závislé na zjevení) jako modlitba, půst a ostatní skutky uctívání? Nebo si myslíte, že da'wa je hlavně skutek idžtihádija uctívání (závislé na osobním prozkoumání a uvážení) podle porozumění textovým důkazům a náboženskému prospěchu, které jsou vzaty v úvahu a vyvolány prostředky, jako mít znalosti a přikazovat dobré?

Odpověď: Ano. Myslím, že prostředky (pro výzvu) se různí s časem a místem. A to je cosi, o čem žádný fakíh nebo učenec Knihy a Sunny nebude diskutovat.

Prostředky se liší s časem a místem, avšak pokročení k aplikování těchto prostředků vyžaduje znalosti toho, na co spoléhal Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, z jeho vedení a Sunny. Obecné pravidlo pro to je: Není dovoleno odvrátit se od prostředků, které nám Posel, sallalláhu 'alejhi we salam, předal s výmluvou, že "časy se změnilly." Tedy pokud existují nějaké typy prostředků, co mohou být tím, na co spoléhal Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, podporovány, tedy takové prostředky dnes užíváme – jako nahrávání na pásek a tištění knih a jednoduché prostředky distribuce – za účelem předat vědění na vzdálená místa, tak to nikdo nemůže opustit.

Avšak víme, že mnoho vyzyvatelů k islámu dnes přijalo některé druhy prostředků, které Božská legislativa nepředepsala. Naopak jsou to prostředky, kterým božská legislativa přikázala oponovat! Myslím, že příčina přijetí těchto prostředků leží v jejich neznalosti islámu. A nepotřebujeme uvádět příklady, místo toho řekneme, že většinou nelze nalézt učence znalého Koránu a Sunny v těchto islámských skupinách a stranách, které dnes existují. Většina lidí, kteří řídí tyto skupiny patří mezi mladé nadšence, kteří jsou nadchnuti pro islám, potom z těch, kdo se nenamáhají studovat islám, cestou Koránu a Sunny podle metodiky Selefu s-Sálih.

Řeč o tomto tématu by to jen natahovala a prodlužovala. Tedy si nyní uvedeme příklad debaty, která propukla s koncem Ramadánu mezi různými státy, kdy se některé státy postili 29 dní a jiná země plných 30 dní! Tedy v některých západních zemích jako je Amerika byli lidé da'wa, kteří rozhlásili, že jejich potvrzení objevení srpku na konci a začátku měsíce bylo založeno na astronomii. Buď byli neznalí pravdy, nebo na ni nedbali, a jak se říká "sladší z těch dvou je stále hořký."

Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: *"Jsme negramotný národ. Nezaznamenáváme a neodhadujeme. A měsíc je tolik a tolik – [a ukázal gesto třikrát svýma rukama znamenající 30 dní]."*

A v některých autentických vypravováních pravil: *"A pokud je příliš zataženo splňte měsíc jako by měl 30 dní."* V mnoha zemích, kde lidé vydávají rozhodnutí vlastním způsobem, někteří astronomové potvrzují měsíc Ramádanu astronomickými pozorováními a výpočty. A Posel, sallalláhu 'alejhi we salam, anuloval tento typ prostředků. Dokonce i když je to prostředek založený na znalostech, pouze pár lidí v zemi má tyto znalosti. Mezitímco prostředky předepsané Poslem, sallalláhu 'alejhi we salam, učinily důkazem pro začátek nového měsíce neboli skončení současného měsíce přirozený a lidský prostředek fyzického pozorování. A to není vědecké pozorování, protože nejsme schopni sdílet toto vědění se všemi lidmi.

Podle toho není možné zavrhnout ty prostředky, které přinesl islám tvrzením, že časy pokročily a změnilly se. Tak je z předchozího vysvětlení jasné, že dnes není vhodné použít prostředky, které Posel, sallalláhu 'alejhi we salam, byl schopen použít (ve své době) ale nepoužil jich. Debata o tomto tématu by se hrozně prodlužovala. Ibn Tajmíja má velice prospěšný odstavec ve své knize Iktidáu s-Siráti l-Mustakím Muchálafatu Ashábi l-Džahím zabývající se touto věcí. Zkrátím slova Ibn Tajmíji jak mohu: Prostředky, které jsou zavedeny v době a místě se dělí do dvou kategorií:

1. Prostředky, jejichž potřeba použití existovala v době Boží Posla, sallalláhu 'alejhi we salam, ale on jich nepoužil. Takže jejich zavedení je inovací.

2. Prostředky, jejichž potřeba použití neexistovala v době Boží Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam. Ten (rahimahulláh) pravil: "Tak to by mělo být prozkoumáno. Pokud potřeba pro zavedení těchto prostředků a jejich používání přiměje muslimy zdržovat se a snížit jejich aplikaci náboženství, tak potom není dovoleno jich použít. A pokud to není ten případ, pak je to dovoleno." A Alláh je Jediný, kdo uděluje úspěch. [Al-Asálah, vydání #18]

[16] Otázka: Existuje kniha s názvem Mirádž Ibn 'Abbás. Je správné ji přisuzovat Ibn 'Abbásovi, radialláhu 'anhu?

Odpověď: Není správné přisuzovat tuto knihu Ibn 'Abbásovi, radialláhu 'anhu. Mluvil jsem o Mirádž Ibn 'Abbás ve svém potření doktora Al-Bútiho, jež obíhá pod titulem: "Bránění Prorokových ahádís a biografie." [Vydání č. 17]

[17] Otázka: Co povíte s ohledem na dvě knihy tefsíru Fethu l-Beján a Tefsíru l-Manár?

Odpověď: Kniha tafsír "Al-Manár" je prospěšnější než Fath-ul-Baján. Zabývá se mnoha problémy, kterým dnes muslimové čelí. Má odstavce sociologických, politických a historických témat, které nenajdeme v knihách tefsíru z minulosti. Naopak, tento výzkum nelze nalézt ani v knihách současných autorů. To proto, jelikož Sajjid Rašíd Ridá byl velký učenec a rovněž muslimský politik. Avšak zároveň kniha obsahuje určité odchylky od Sunny na mnoha místech, jako jsou ahádís 'Ísy, Dadžála a Mahdího. Podobně obsahuje jisté jeho fatáwá (právní rozhodnutí), které vydal ve svých raných letech a které odporují pravdě. Avšak za některé z nich se později omluvil. [Al-Asálah, vydání #10]

III. Otázky o hadísech

[18] Otázka: Někteří lidé vás citovali, že jste nakonec prohlásil hadís Šahra ibn Haušaba za hasan (dosl. "dobrý", tedy platný)! Je to založeno na nějaké zprávě?

Odpověď: Neexistuje zdroj k této zprávě, který by mohl být vysledován ke mně. Je to jako mnoho výroků, které mi byly přisouzeny, ale neopodstatněně!! Avšak je možné, že osoba, která citovala tuto zprávu byla zmatena faktem, že považují tento hadís od Šahra za hasan když se objevuje jako podpůrné svědectví (k jině hadís) nebo následuje po jiných zprávách. A tak si pravděpodobně myslel, že ji považují za hasan samu o sobě. A není pochyb, že mezi těmito dvěma věcní je rozdíl. [Al-Asálah, vydání #1]

[19] Otázka: Co je myšleno hadísem: "Pozor na ženu, která je jako zelené hnojivo"?

Odpověď: Nejprve bych rád upozornil, dříve než odpovím na otázku, že tento hadís je velmi slabý, ve skutečnosti padělaný. Tak proto odpovím na otázku pouze z lingvistického pohledu. A i kdyby ne, je to věc, jak se lidově říká, "Proč všechny tyto ceremonie pro mrtvého (?)" protože tento hadís je velmi slabý a padělaný.

Slovo dimn (hnojivo) odkazuje na zvířecí výměšky a trus, který je vrstven a působí na něj vlhkost a tento produkt způsobuje, že rostliny raší a rostou rychle. Tedy, co je tím myšleno – jak je uvedeno v samotném hadíse, který je, jak jsme řekli, slabý – je krásná žena dobrých způsobů, ale pocházející ze špatné výchovy (tj. původu). Pro to je v hadís stanoveno: "Pozor na ženu, která je jako zelené hnojivo." [Al-Asálah, vydání #10]

[20] Otázka: Existuje hadís, který stanovuje: "Kéž Alláh požehná ženě s hladkou pleť" a jiný, stanovující: "Vskutku, jste v době, kdy se kdokoli vzdá desetiny kvůli náboženství, bude spasen." Jaký je jejich zdroj a do jaké míry jsou autentické?

Odpověď: K prvnímu hadísu: "*Kéž Alláh požehná ženě s hladkou pleť*" neexistuje zdroj. Ani není možné najít něco podobného k ní v náboženských textech. A to proto, že nad tím, aby měla žena hladkou pleť nebo s chloupky, nad tím nemá nikdo moc. To je stvoření Alláha. A tento (hadís) je srovnatelný s některými padělanými ahádís, které odsuzují jednu skupinu lidské rasy popisující je atributy, podle nichž nelze rozeznat černého od bílého. Tak je možné, že bílá osoba je držitelem těchto atributů, anebo černá. Ale osoba mající hladkou pleť nebo s chloupky, nebo mající bílou pleť či černou – to všechno je jako být malý nebo vysoký – není pochválen nebo odsouzen kvůli těmto věcem. Toto se zvláště týká případu založeném na rase. Někteří z nás se dívají na černé lidi s opovržením kvůli tmavosti jejich kůže. A možná, že někteří černí lidé se dívají na bílé stejným pohledem. A v dobře známém vyjádření je nazývají "zanbras", což znamená malomocný. Tato věc je založená na rase. S ohledem na všechny lidské tvory, je nemožné chválit nebo hanět podle něčeho nad čím nemá kontrolu. Vskutku, chvála nebo hana závisí pouze podle toho, co je vytvořeno dospělými lidmi bez ohledu zda jsou bílí, černí, s hladkou pleť nebo chlupatí.

Pokud jde o hadís: "*Vskutku jste v době...*", ta byla zaznamenána At-Tirmízím se slabým řetězcem. Avšak jiní učenci hadís ji zaznamenali v jiném sousloví. Je to předáno v Silsilatu l-Ahádísi s-Sahíhah. [Al-Asálah, vydání #19]

[21] Otázka: Jaký je vztah mezi vědou fikhu a vědou hadísu? A je nutné, aby muhaddis byl i fakíh nebo stačí, aby byl pouze muhaddis?

Odpověď: Fakíh musí být muhaddis, zatímco muhaddis nemusí být fakíh. To proto, že muhaddis je automaticky fakíh kvůli přirozenosti svých podmínek.

Studovali Společníci Boží Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam, fikh nebo ne? A co byl fikh, který studovali? To je to, co brali od Posla Alláha, sallalláhu 'alejhi we sallam (tj. hadís). Tedy ve skutečnosti studovali hadís.

Pokud jde o ty fukahá, kteří studovali názory učenců a jejich fikh, zatímco nestudovali hadís svého Proroka, sallalláhu 'alejhi we salam, jenž je zdrojem fikhu, musí jim být řečeno: "Musíte studovat vědu hadísu." Jelikož si neumíme představit správný fikh bez znalosti hadísů, jejich memorování, verifikaci a dokládání slabými. A zároveň si nelze představit muhaddise, jenž není fakíh.

Tak, Korán a Sunna jsou zdroji pro veškerý fikh. Pokud jde o fikh, jenž je dnes běžně znám, tak to je fikh učenců a nikoli fikh Knihy a Sunny. Ano, něco z toho existuje v Knize a Sunně, ale něco z toho existuje čistě v názorech a dedukcích učenců. Jenže v

mnoha z těchto (názorů a dedukcí) je kontrast s hadísy, poněvadž nebyli schopni pojmout celou její znalost. [Al-Asálah, vydání #7]

IV. Otázky o modlitbě

[22] Otázka: Je ezán povinný pro každého, kdo se modlí, dokonce i pokud se člověk modlí sám v mešitě, která má zde zaměstnaného imáma?

Odpověď: Ano, protože je stanoveno v některých částech vypravování hadísu muže, co se špatně modlil, že mu Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, řekl: "Proved' ezán, potom ikámu." Tedy je to rozkaz od něho, sallalláhu 'alejhi we salam. A mezi principy 'Ilmu l-Usúl (věda principů) patří, že pravidlo s ohledem na příkaz je, že to značí povinnost, tak dlouho, dokud neexistuje nic zaznamenaného, co by anulovalo tuto povinnost. A zde neexistuje žádná anulující zpráva. [Al-Asálah, vydání #5]

[23] Otázka: Vstoupíte-li do mešity a první řada je úplná, můžete z ní někoho vytáhnout dozadu, takže se může modlit s vámi (ve druhé řadě) nebo byste se měli prostě modlit sami?

Odpověď: Pokud by hadísy o vytažení někoho z první řady, aby se jeden nemodlil sám ve druhé řadě, byly autentické, bylo by povinností na tom postavit tento názor. Jenže jejich řetězec vypravování není autentický, jak jsem vysvětlil v Irwáu l-Ghalíl a es-Silsilatu d-Da'ífa (druhá kapitola). Proto když tento hadís není autentický, tak osoba vstupující do mešity a řada modlících před ní je kompletní, musí se pokusit vmáchnout do řady před ním. To je ve většině případů možné v této době, kdy většina muslimů opustila pevné spojování (zmáčknutím se dohromady) v řadách modlitby, protože mnoho z nich nestojí pohromadě. Tedy, pokud shledá, že řada je kompletní, měl by se pokusit uprázdnit pro sebe místo, i kdyby měl naznačit tomu, vedle koho se chce modlit, aby mu udělal místo, aby mohl vstoupit.

Ale pokud toho není schopen, buď protože lidé stojí blízko u sebe nebo mu nechtějí udělat místo, pak může stát ve druhé řadě sám a jeho modlitba bude platná. Jelikož slova Proroka: "*Neexistuje modlitba pro toho, kdo se modlí v řadě sám*" se vztahují pouze k míře schopnosti a přiměřenosti jedince vykonat beze zbytku všechny skutky uctívání. Víme například, že stát v povinné modlitbě je pilíř (modlitby). Proto, když se někdo modlí v sedě, ačkoli má schopnost stát, jeho modlitba není platná. Avšak není-li schopen stát, může se modlit v sedě, jelikož Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: "*Modlete se ve stoje. Ale když toho nejste schopni, tak v sedě. Ale pokud toho nejste schopni, tak na své posteli.*" To samé platí v případě jedince, který se modlí sám v řadě, pokud mu jeho podmínky nedovolují vstoupit do řady před ním. Tedy hadís, "*Neexistuje modlitba pro toho, kdo se modlí v řadě sám*", je spíše aplikován na osobu, která zlehčuje toto vydání anebo se odvrací od tohoto legálního rozhodnutí. Jako to dělají mnozí lidé, zejména ti muezínové, kteří se nepřipojují do řady, naopak se modlí sami poblíž dveří (do mešity). Tedy těmto jedincům je určen tento hadís. Co se týče muže, který vstoupí do mešity, snaží se vstoupit do první řady, není toho schopen a nepřijde nikdo, kdo by se k němu

připojil (ve druhé řadě), tak ten se může modlit sám. A Alláh neudělil žádné duši takové břemeno, aby jí nedal schopnost splnit tuto povinnost. A toto je názor šejchu I-isláma Ibn Tajmíji. [Al-Asálah, vydání #10]

[24] Otázka: Muž vstupuje do mešity, když bylo voláno k začátku modlitby 'išá. Avšak on se nemodlil modlitbu magrib, z legitimního důvodu. Co by měl dělat v takovém případě?

Odpověď: Tento muž by měl následovat Imáma, který vede modlitbu 'išá, zatímco má záměr modlit se maghrib. Ale když Imám vstává ke čtvrtému rak'átu, měl by se oddělit od Imáma a zůstat sedět, provést Tašahhud a skončit modlitbu sám. [Al-Asálah, vydání #1]

[25] Otázka: Jaké je legální rozhodnutí ohledně konání druhé společné modlitby v jedné té samé mešitě?

Odpověď: Učenci fikhu se rozcházejí z hlediska rozhodnutí ohledně konání druhé společné modlitby. Avšak dříve než uvedeme rozdíly v názorech a objasníme, co je z toho nejsprávnější, musíme určit typ shromáždění, v čemž se liší.

Předmětem nesouhlasu je shromáždění pořádaná v mešitě mající pravidelného imáma a muezína. Pokud jde o shromáždění pořádané na jiném místě, ať je to doma, v mešitě postavené u cesty (tj. musalla) nebo v obchodě, tak zde nikomu nic nebrání pořádat opakovaná shromáždění v těchto místech.

Učenci mající názor, že je nežádoucí mít násobná shromáždění ve výše uvedeném typu mešity, která má pravidelného imáma a pravidelného muezzina, odvozuji svá rozhodnutí ze dvou důkazů. První je textový a pochází od Božského zákonodárce, zatímco druhý je teoretický a je to úvaha o vypravování a moudrosti za předepsáním společné modlitby.

Co se týče textového důkazu, tak prozkoumali a zjistili, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, v průběhu života vedl lidi při společné modlitbě ve své mešitě. A současně když některý Společník vstoupil do mešity a zjistil, že společná modlitba skončila, tak se modlil sám a nečekal (až přijdou ostatní). Ani se neobrácel nalevo a napravo, jak to dělají lidé dnes, hledající jednoho nebo více lidí, že jeden se s nimi může modlit jako imám.

Selef nikdy nedělali nic takového. Tedy pokud jeden z nich vstoupil do mešity a shledal, že lidi se již pomodlili, tak se modlil sám. To je k čemu imám Aš-Šáfí'í dospěl ve své knize el-Umm, a jeho debata na toto téma, patří mezi nejsrozumitelnější rozhovory, které jsem viděl mezi diskusemi imámů na toto téma, jako když praví:

"Pokud skupina lidí vstoupí do mešity a shledají, že imám se již modlil, tak by se měli modlit jednotlivě. Budou-li se modlit společně, potom jejich modlitba je přijatelná a platná, avšak mně se to nelíbí, protože to nepatřilo mezi způsoby Selef."

Potom pravil: "Pokud jde o mešitu na silnici, která nemá pravidelně zaměstnaného Imáma a muezína, tak zde není na škodu pořádat četné společné modlitby."

Pak pravil: "A naučili jsme se z paměti, že pokud skupina Prorokových společníků zmeškala společnou modlitbu, tak se modlili jednotlivě. I když byli schopni se spojit a modlit se společně podruhé, tak to nedělali, poněvadž neradi konali stejnou společnou modlitbu v mešitě dvakrát."

To jsou slova Imáma Aš-Šáfí'ího. A to co uvedl o Společnících, kteří se modlili individuálně, pokud společnou modlitbu zmeškali, to bylo uvedeno jako vypravování ta'lík ve zkrácené podobě. A Al-Háfiz Abú Bekr ibn Abí Šejba to převedl do své slavné knihy el-Musenef. Zaznamenal to se silným řetězcem vypravování připsáno el-Hasanu el-Basrímu, že pokud Společníci zmeškali kongregační modlitbu, tak se modlili jednotlivě.

Ibnu l-Kásim dal do souvislosti toto chápání ve své Mudawwenatu l-imámi Málík o skupině Selef, jako Náfi'ho, sluhy Ibn Omarova, Sálima ibn 'Abdulláha a dalších, že když promeškali modlitbu, tak se modlili každý zvlášť a nekonali společnou modlitbu podruhé. Také imám et-Taberání zaznamenal ve své Mu'džamu l-Kebír s dobrým řetězcem vypravování od Ibn Mes'úda, že šel jednoho dne se dvěma Společníky ze svého domu do mešity, aby se modlili společně. Jenže když se tam dostali našli lidi opouštějící mešitu, protože skončili modlitbu. Tak se vrátili do jeho domu a on je vedl v modlitbě. Takže tento návrat Ibn Mes'úda, kvůli jeho doprovázení Posla, sallalláhu 'alejhi we salam, a jeho znalostem a pochopením islámu, pokud by znal předpis o modlení více společných modliteb v jedné mešitě, tak by vstoupil a modlil se dohromady se svými druhy. Jelikož znal výrok Proroka, sallalláhu 'alejhi we salam: "*Nejlepší modlitba muže je ta, kterou se modlí ve svém domě, vyjma povinné modlitby.*" Tedy, co zabránilo Ibn Mes'údovi, radially 'anhu, modlit se povinnou modlitbu v mešitě? Vědomí, že bude-li se modlit v mešitě, bude se muset modlit sám.

Tak měl za to, že pokud se shromáždí v jeho domově bude to lepší, než kdyby se on a ti, kdo byli s ním, modlili individuálně v mešitě.

Tedy toto je sbírka citací, které podporují názor většiny učenců, že není preferováno pořádat více společných modliteb v popsané mešitě způsobem dříve uvedeným. Proto lidem nebude chybět nalezení dalších důkazů při provedení určitých dedukcí a pečlivého prověření. Tak dva imámové, Al-Buchárí a Muslim, zaznamenali z hadísu Abu Hurejry, radially 'anhu, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil, "*Cítím silnou touhu přikázat muži vést lidi v modlitbě. Potom nařídil některým mužům, aby donesli dříví na podpal, jít k lidem, kteří se vyhnuli společné modlitbě a podpálit jejich domy. Při Jediném v jehož rukou je duše Muhammedova, kdyby jeden z nich věděl, že v masdžid naleznou dobrou loveckou hru, jistě by se dostavil, aby byl svědkem dvou (modliteb).*"

V tomto hadísu, Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pohrozil těm, kdo se vyhýbají účasti na kongregační modlitbě, ohněm. Myslím, že sám tento hadís nás informuje o dříve uvedeném rozhodnutí, nebo nás informuje o tom, co imám eš-Šáfí'í stanovil a co Ibn Abí Šejba vypravoval. A to bylo, že Společníci by se modlili opakovaně společnou modlitbu v mešitě. To proto, budeme-li předpokládat, že druhá a třetí společná byly předepsány v mešitě, tak zde přichází vážná hrozba od Božího Posla, sallalláhu 'alejhi we salam, těm, kdo se vyhnuli společné modlitbě, tak která společná to je, které se vyhnuli? A pro kterou společnou modlitbu již se vyhnuli je zamýšlena tato hrozba?

Řekneme-li: "Pro první kongregaci", musí být řečeno, ty další kongregace nejsou předepsány. A pokud by se řeklo: "Tato vážná hrozba se pouze vztahuje na toho, kde se vyhne každé kongregaci nehledě na jejich počet a sled." Tak v tomto případě argument Božího Posla, sallalláhu 'alejhi we salam, proti komukoli z lidí, kteří se vyhýbají kterékoli z kongregací nebude vůbec prohlášen. To proto, že kdybychom někoho z nich překvapili, potom, co byl někdo odpovědný určen k vedení modlitby, vstoupením do jeho domu a nalezením ho trávit volný čas se ženou a dětmi; a tak on, sallalláhu 'alejhi we

salam, by ho napomenul slovy: "Proč jsi se nešel modlit společně?" Prostě by odpověděl: "Pomodlím druhou nebo třetí společnou." Jak by byl Poslův argument proti nim ustanoven? Kvůli tomu Poslova silná touha ustanovit někoho na jeho, sallalláhu 'alejhi we salam, místo, aby překvapil ty, kdo se zdržovali účasti na kongregační modlitbě a podpálit jejich domy, je největším důkazem, že vůbec neexistuje druhá společná modlitba. To je s ohledem na textuální zprávy, na něž učenci spoléhají pro podporu.

Co se týče vyšetřování, tak to je z následujícího úhlu: Existuje mnoho zaznamenaných ahádís, které stanovují hodnoty společné modlitby. Z nich je, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: "Modlitba v kongregaci je lepší než modlit se sám pětadvacetkrát – a v jedné zprávě sedmadvacetkrát." Tedy tato velká hodnota byla stanovena pouze pro modlitbu společnou.

A v jiném hadísu je stanoveno: "*Modlitba muže s jiným mužem je čistší v očích Alláha, než když se modlí sám. A modlitba muže s ostatními muži je čistší v očích Alláha, než když se modlí s jedním mužem.*" To proto, že pokaždé když ve společné modlitbě vzroste počet jedinců, odměna se násobí u Alláha.

Tedy budeme-li mít toto pochopení na paměti a podíváme-li se na následky názoru, který dovoluje pořádání více shromáždění v mešitě s pravidelným imámem, potom uvidíme, že to vede k těm nejhorším následkům. Protože pořádání více shromáždění povede k minimalizování počtu lidí účastnících se shromáždění prvního. A toto odporuje podněcování, které najdeme v hadísu: "*Modlitba muže s jiným mužem je čistší*" jelikož ten povzbuzuje, aby ve shromáždění bylo mnoho lidí. A držení se názoru, že shromáždění bude v mešitě opakováno, vede ke zmenšení počtu osob v předepsaném shromáždění a rozdělení muslimské jednoty.

A existuje cosi dalšího, co vyžaduje pečlivé prozkoumání. A to, že nesmíme zapomenout, že hadís Ibn Mes'úda, radialláhu 'anhu, v Sahíh Muslim, podobný hadísu Abú Hurejry, radialláhu 'anhu: "*Cítím silnou touhu přikázat muži vést lidi v modlitbě*", byl vypravován (Ibn Mes'údem) s ohledem na ty, kdo se vyhnuli modlitbě Džumuá. Tedy když víme, že Ibn Mes'úd, radialláhu 'anhu, ustanovil hrozbu, specifického druhu, každé osobě, která se vyhne modlitbě Džumuá a společné modlitbě, tak si uvědomíme, že tyto dvě modlitby se vztahují ke shromáždění. Protože vskutku, tato hrozba znamená, že nebude žádné druhé shromáždění po kterékoli z těchto dvou modliteb. Tak je modlitba Džumuá dodnes uchována ve své jedinečnosti a neexistuje žádný názor stanovující, že je předepsáno mít vícečetné (Džumuá) modlitby v jedné mešitě. Všichni učenci navzdory svým rozdílům s tím souhlasí. Kvůli tomu vidíme, že mešita je zaplněná lidmi o dni Džumuá. A pokud to neunikne z naší mysli musíme si pamatovat, že příčinou, proč je mešita plná o dni Džumuá je, že jsou tam ti, kdo se účastní Džumuá, ale neúčastní se dalších (pravidelných) modliteb. Avšak není pochyb o tom, že příčinou mešity plné lidí o dni Džumuá je, že muslimové nepraktikují – a všechna chvála za to náleží Alláhu – opakování modlitby Džumuá (neustále) ve stejné mešitě. Tedy kdyby muslimové zacházeli se společnou modlitbou stejně jako s modlitbou Džumuá, a tak jako tomu bylo v době Božího Posla, sallalláhu 'alejhi we salam, mešita by byla plná lidí.

Jelikož každý člověk neustále se modlí společně bude mít vždy na paměti, že když zmešká první shromáždění, tak ho později nedosáhne. A tato víra bude sloužit jako pobídka pro něho, aby pečlivě strážil svou účast při společné modlitbě. A opak je také pravdou. Pokud muslim cítí, že pokud zmešká první shromáždění, vždycky najde druhé

nebo třetí, či dokonce desáté, tak to je věc, která oslabuje nadšení a ctižádost dostavit se k prvnímu.

Před námi zůstávají dvě věci: Nejprve musíme objasnit, že ti, kdo zastávají názor, že druhé shromáždění, podle specifikací uvedených dříve, nebylo legislativní a ti, kdo řekli, že to nebylo oblíbeno, tak to jsou většinou imámové Selef. Mezi nimi jsou tři imámové – Abu Hanífa, Málík a eš-Šáfi'í. Imám Ahmed je mezi nimi také, podle jedné zprávy. Avšak tato zpráva není mezi jeho dnešními stoupenci příliš známá, přestože ji uvedl jeden z jeho nejvybranějších studentů, Abú Dawúd As-Sidžistání. Zaznamenal od něj ve své knize Masá'ilu l-imám Ahmed, že (Ahmed) pravil: "Opakování kongregační modlitby ve dvou posvátných mešitách (tj. v Mekce a Medíně) s sebou nese nejvyšší úroveň nesouhlasu (kiráha, zavržení)." Tedy toto, z aspektu upřednostnění, nám naznačuje, že existuje nejvyšší úroveň nesouhlasu i nad opakováním kongregací v jiných mešitách. Avšak je to (úroveň nesouhlasu) vážnější ve dvou (posvátných) mešitách. Tedy v této zprávě imám Ahmed souhlasí s ostatními třemi imámy. Zadruhé, jiná zpráva o imámu Ahmedovi (ta známější jeho studentům) on (rahimahulláh) a ti vykladači, jež ho následují, zakládají svou podporu na hadísu zaznamenaném At-Tirmizím, imámem Ahmedem a dalšími. Je to hadís od Abú Sa'ída Al-Chudrího, v němž pravil: "*Muž vešel do mešity, když se již Posel, sallalláhu 'alejhi we salam, pomodlil a jeho Společníci byli okolo něj shromážděni. Ten muž se chtěl modlit a tak Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: 'Není zde muž, který mu může dát almužnu tím, že se s ním pomodlí?' Tak jeden muž vstal a pomodlil se s ním.*" A ve zprávě od Abú Bekra Al-Bajhakího, která je k nalezení v Sunnenu l-Kubrú, je stanoveno, že tento muž byl Abú Bekr As-Siddík. Avšak tato zpráva má slabý řetězec. Zpráva, jež je autentická, muže nejmenuje. Tedy tito učenci užívají tento hadís jako důkaz a tvrdí: "Posel, sallalláhu 'alejhi we salam, schválil druhé shromáždění!" Odpověď na tento důkaz je, že my nepovažujeme shromáždění, o kterém tento hadís hovoří za stejné, které bylo označeno v otázce. Protože shromáždění, na něž hadís odkazuje, je shromáždění muže, který vstoupil do mešity poté, co první kongregace skončila a chce se modlit sám. Ale Posel, sallalláhu 'alejhi we salam, pobídl ty ze Společníků, kteří se s ním již modlili, aby jeden vstal a pomodlil se dobrovolnou modlitbou. Tedy tak někdo učinil a tak se to odehrálo. Tedy toto shromáždění sestávalo ze dvou lidí: Jeden vedoucí modlitbu (imám) a ten, kdo byl veden (ma'múm). Imám se modlí povinnou modlitbu, zatímco ma'múm se modlí dobrovolnou. Tedy, kdo je ten, kdo spojuje toto shromáždění? Pokud se nebude jeden modlit dobrovolně, nebude žádného shromáždění. Proto to není povinné shromáždění. A spor (v uvedené otázce) je pouze s ohledem na druhé povinné shromáždění. Kvůli tomu užití hadísu od Abu Sa'ída Al-Chudrího coby důkazu v této sporné oblasti není správné. A co dále potvrzuje tento fakt je, že hadís stanovuje: "*Není zde muž, který mu může dát almužnu tím, že se s ním pomodlí?*" V tomto incidentu, který se objevil, byl někdo, kdo dal almužnu a další, kdo obdržel almužnu. Zeptáme-li se osoby s nejmenší úrovní znalosti a pochopení: "Kdo dal almužnu a kdo dostal almužnu v této situaci, kterou Posel, sallalláhu 'alejhi we salam, odsouhlasil?" Odpověď by byla: "Almužnu dává osoba, která se modlí dobrovolně, která se již modlila povinnou modlitbu za Poslem Alláha, sallalláhu 'alejhi we salam, zatímco dostává almužnu člověk, který přišel pozdě."

Nyní položíme-li stejnou otázku o shromáždění, o němž právě teď debatujeme: například šest nebo sedm lidí vstoupí do mešity a shledají, že imám se již modlil. Tak jeden z nich vede modlitbu a zbytek ho následuje ve druhém shromáždění. Tedy, kdo dává almužnu

lidem? A kdo almužnu dostává? Nikdo nemůže dát stejnou odpověď jako v prvním případě. Tedy toto shromáždění (lidí), kteří vstoupili potom, co imám zakončil modlitbu, všichni se modlí svou povinnou modlitbu. Nikdo almužnu nedává a nikdo ji nedostává. Naopak, to co je zde nejasností, je dost zjevné a jasné v prvním případě. Almužnu dává osoba, která se modlí dobrovolně, která se již modlila povinnou modlitbu za Poslem Božím, sallalláhu 'alejhi we salam, jeho modlitba byla zaznamenaná jako dvacet sedm úrovní (odměny). Proto je bohatý a bude moci dát almužnu ostatním. A ten, kdo vede modlitbu – a kdyby nebylo osoby dávající almužnu, musel by se modlit sám – je chudý a potřebuje, aby mu někdo dal almužnu. Protože si nevydělal tolik, co člověk, který dává almužnu (z odměny).

Tedy, příčina, proč je tato osoba dávající almužnu a tato osoba je tou, jež dostává almužnu, je jasná. Co se týče scénáře, o němž se tu bavíme, ten není jasný, protože všechny osoby (modlící se) jsou chudé, jelikož všichni zmeškali výhodu prvního shromáždění. Takže výrok Božího Posla, salalláhu 'alejhi we sallam: *"Je zde muž, který může dát této osobě almužnu tím, že se s ní pomodlí."* zde nelze aplikovat. Proto v takové situaci není platné užívat tento incident (zmíněný v hadíse) coby důkaz. Ani nemůže být užít jako odkaz k tomuto tématu, které je předmětem naší debaty.

Spojíme toto s jiným důkazem, čímž je Prorokův, sallalláhu 'alejhi we sallam, výrok: *"Modlit se v tomto shromáždění je dvacet sedmkrát výhodnější, než o samotě."* Tedy oni užívají obecnost (v hadísu) jako důkaz, chápající slovo "shromáždění" v obecném smyslu (jakékoli shromáždění). To znamená, že (podle nich) kterékoli shromáždění je vhodnější než modlit se sám. Odpovídáme, že "to" shromáždění znamená specifické určení. To znamená, že společná modlitba, kterou nám Posel Boží, sallalláhu 'alejhi we sallam předepsal, u níž je lidem nařízeno se jí účastnit, hrozí jim spálením domovů a označením těch, kdo jí nedbají za pokrytce – je modlitba ve shromáždění, jež je vhodnější než osamocenná modlitba. A to je první společná modlitba. A Alláh, Nejvyšší, ví nejlépe. [Al-Asálah, vydání #13-14]

[26] Otázka: Jaké je správné vysvětlení Prorokova výroku: "Ten, kdo zná nejvíce Koránu by měl vést lidi při modlitbě..."?'

Odpověď: Především, tento hadís je nalezen v Sahíh Muslim. Správným postojem k němu je brát jej v doslovném významu. A tím je memorizace Knihy Alláhovy a dovednost v jejím recitování, oproti tomu, jak se někteří lidé domnívají jejímu pochopení, dokonce kde není žádná memorizace ani recitace.

Co nás vede k tomuto porozumění, je hadís [v Sahíh Al-Bucháří] mladého Společníka 'Amr Ibn Selimy, jenž byl imámem pro své lidi navzdory tomu, že byl mezi nimi nejmladší. To kvůli tomu, že z Knihy Alláhovy si mezi nimi pamatoval nejvíce. A v tomto hadísu není nic jiného, co by naznačovalo, že byl tento společník vybrán, než recitace a memorizace beze zmínky o chápání.

To je zejména případ, jelikož je velmi řídké pro toho, kdo si pamatuje nejvíce, aby nebyl mezi těmi, kdo tomu rozumí, nemluvě o těch, kdo jsou neznalí fikhu. A toto je dost jasné, všechna chvála náleží Alláhu. [Al-Asálah, vydání #4]

[27] Otázka: Je teswíb (tj.vyslovení "modlitba je lepší než spánek" dvakrát) pro modlitbu Fadžr, třeba vykonat při prvním ezánu nebo při druhém?

Odpověď: Teswíb je třeba vykonat při prvním ezánu, jak je jasně ukázáno v autentickém hadísu vypravovaném An-Nasá'ím a Ibn Chuzajmou. A důkaz pro podporu je v hadísu Ibn Omara, radialláhu 'anhu, že teswíb se říkal při prvním ezánu v průběhu života Božího Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam. Toto pochopení máme ze zpráv.

A tento aspekt Sunny je dále podporován zkoumáním, přihlédnutím k moudru této věty ("modlitba je lepší než spánek"). Protože smyslem prvního ezánu je vzbudit spící osobu a naznačit postícím se, že musí ukončit své jídlo před úsvitem (suhúr), jak bylo zavedeno Poslem Božím, sallalláhu 'alejhi we sallam, jelikož pravil: "Tak jezte a pijte dokud Ibn Umm Mektúm neprovede ezán." A to byl slepý muž, který nevolal ezán, dokud mu lidé neřekli, "Ráno je tady, ráno je tady..."

Takže je vhodné, aby muezín řekl, "modlitba je lepší než spánek" při prvním ezánu, jelikož někteří lidé dosud spí. A tak jim bude řečeno "modlitba je lepší než spánek". Copak lidem, kteří se již probudili a stojí v masdžid je třeba říkat "modlitba je lepší než spánek"?!" Protože ti, co spali, jsou již vzhůru. Z tohoto důvodu umístit taswíb do druhého ezánu je v rozporu s moudrostí skrytou za předepsáním této fráze. A najdete vypravování i výklad s tímto v souladu, objasňující, že věta "modlitba je lepší než spánek" se říká pouze při prvním ezánu a ne při druhém.

Navzdory tomu patří mezi nešťastné okolnosti, že v dnešní době vidíme lidi dělat přesný opak k Sunně. Tak je na vyzyvateľích k Sunně řídit a vést lidi s ohledem na tuto záležitost co nejlepším způsobem. To proto, že atmosféra by mohla být zralá k přijetí tohoto aspektu Sunny, tak jako tomu bylo v době Božího Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam. [Al-Asálah, vydání #17]

V. Otázky k ramadánu a ramadánskému půstu

[28] Otázka: Pokud člověk jí nebo pije, když drží nepovinný půst, co má dělat? A jaký je výnos o někom, kdo měl pohlavní styk ze zapomětlivosti během povinného půstu?

Odpověď: S ohledem na pití a jení ze zapomětlivosti, neexistuje rozdíl mezi povinným a nepovinným půstem. A to jest, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil:

"...Vskutku je to pouze Alláh, kdo jej nakrmil a napojil."

Co se týče pohlavního styku ze zapomětlivosti, tak si nedokážu představit, jak by se to událo mezi dvěma manželi. Dovedu si představit, že zapomene jeden z manželů, jenž je nedbalý, ale jaké jsou podmínky druhého, bez ohledu na to, zda je to muž či žena? Proto musím předpokládat, že otázka se týká toho, že se to stane jednomu z manželů. Tak pokud řekneme, že jeden je zapomětlivý zatímco druhý si je toho vědom (u svého druhu) tak u toho zapomětlivého není rozdíl v tom, zda jedl, pil nebo měl pohlavní styk (ze zapomětlivosti). Co se týče toho, který si pamatuje a je si toho vědom, tak ten musí vykonat velké odčinění (Kafára). [Al-Asálah, vydání #7]

[29] Otázka: Je dovoleno rozdat Zakátu l-Fitr několik dní nebo týdnů před určeným časem?

Odpověď: Toto není dovoleno, protože to odporuje moudrosti Božského zákonodárce, kterou zamýšlel rozdáním Zakátu l-Fitr. Tak On chce poskytnout chudým dostatečné prostředky, aby nežebrali o Dnu 'Íd. Tak bude-li rozdán přede Dnem 'Íd týden nebo déle, tak bude jeho cíl následkem této akce nepochybně zmařen. Protože chudý člověk bude mít z almužny prospěch o dni, ve kterém ji obdrží. Ale když přijde Den 'Íd, je pravděpodobné, že bude znovu chudý a potřebný.

A toto platí zejména proto, že příčinou za tímto výnosem jak bylo uvedeno v textech je "očištění pro toho, kdo se postil". A to lze pouze na konci měsíce půstu. Takže cílem Božského zákonodárce není poskytnout dostatek chudému člověku, aby nežebral v průběhu měsíce Ramadánu, ale naopak, aby nežebral a neptal o Dni 'Íd.

Navíc je možné s určitou tolerancí dovolit osobě dávající almužnu dát svůj Zakát den či dva před (Ídem) kvůli dnešním okolnostem a vzdálenosti oblastí do níž si přejete poslat Zakát). Ohledně toho existují autentická vypravování u některých Společníků uvádějících, že byli shovívaví (s přijetím Zakátu) den nebo dva v předstihu. [Al-Asálah, vydání #16]

[30] Otázka: Těhotná žena se nepostila v první polovině Ramadánu, jedná se s dovolením nalezeným v hadísu: "Vskutku, Alláh odložil půst těhotným a kojícím ženám." A tak činila s vědomím, že není žádné nahrazení (tj.doplnění zmeškaných dnů) ale pouze Fidjah (nakrmení chudých nebo hladových lidí) podle fatwá od Ibn 'Abbáse, radialláhu 'anhu. Ale potom porodila a zahájila období krvácení v šestinedělí v druhé polovině měsíce Ramadánu, a nemohla se postit v průběhu krvácení. Je povinná nahradit chybějící dny, kdy krvácela? A co když se v této době považuje za kojící ženu. Byli jí odpuštěny chybějící dny (Kadá) podle předchozího hadísu?

Odpověď: Pokud to souhlasí, že kojila v době poporodního krvácení, pak odpověď je stejná, jako když byla zproštěna v době těhotenství. Neexistuje pro ni Kadá (nahrazení promeškaných dnů), pouze Fidjah (nakrmení lidí). [Al-Asálah, vydání #16]

[31] Otázka: Žena musí nahradit zmeškané dny půstu z uplynulého Ramadánu, protože v té době menstruovala. Ale nyní je těhotná a další Ramadán se blíží a ona nebude schopna nahradit zmeškané dny než Ramadán uplyne. Co by měla dělat?

Odpověď: Pokud je žena schopna nahradit chybějící dny Ramadánu, které jsou pro ni závazné, po Ramadánu, potom pravidlo je, že přeskočí půst (o Ramadánu) a nahradí to po něm. Ale to znamená, že je povinná nahradit to vzápětí. Co je podstatné, že se osvobozuje od odpovědnosti za tuto povinnost. Ale předpokládejme například, že zemře před splněním této zodpovědnosti. V takovém případě musí požádat ve své vůli, co odčiní toto břemeno. A odčinění je považováno v takovém případě za prošlé.

V případě, že není ani těhotná ani kojící a zmešká několik dní Ramadánu kvůli menstruaci je povinná nahradit chybějící dny (Kadá). A pokud potom otěhotní a pak bude

kojit, je jí dovoleno odložit Kadá (nahrazení ztracených dnů). Ale pak by měla nahradit zbylé dny bez vykonání Fidjah (krmení chudých lidí) nebo Kafárah (odčinění). [Al-Asálah, vydání #16]

VI. Otázky k 'ibáda (uctívání, obřad)

[32] Každá inovace je špatné vedení

Jednou z věcí, u nichž se muslimští učenci nerozcházejí, je fakt, že islám je postaven na dvou vznešených a fundamentálních principech. Vskutku jsou to 1) uctívat pouze Alláha stranou ostatních a 2) následovat a brát si za příklad pouze Proroka, sallalláhu 'alejhi we salam, stranou ostatních.

Avšak, co zde chci probrat se týká principu, který stanovuje: ímán (víra) muslima není úplný, dokud neuvěří, že Muhammed, sallalláhu 'alejhi we salam, je Posel Alláha. A že pokud kterákoli osoba na tváři země dosvědčí Alláhovu Jedinnost podle tří kategorií (tewhídu), nebude věřící, dokud nedodá ke své víře, že Muhammed, sallalláhu 'alejhi we salam, je Jeho služebník a Posel. Tedy pokud je to tak, je požadováno od každého muslima poznat význam tohoto krásného prohlášení (tewhíd):

“Věz tedy, že Lá Iláha Illá Iláh (není božstva kromě Boha)” [Súra Muhammed: 19] a uznat pravý význam v obou jeho částech. Zaprvé v něj věřit a za druhé, uvést jej do skutečnosti sám o sobě svým uctíváním a svou vírou v Boha.

Podobně je povinností každého muslima znát význam "Dosvědčuji, že Muhammed je Jeho služebník a posel." Toto svědectví (dosvědčení, že Muhammed, sallalláhu 'alejhi we sallam, je posel a služebník Boží) doplňuje první svědectví (dosvědčení, že není božstva k uctívání kromě Boha). Takže kvůli tomu není svědectví (víry) úplné, dokud muslim nevěří v toto druhé svědectví – rozumí, věří a akceptuje jej, to nejprve a potom je aplikuje v záležitost svého života, to za druhé. Takže říci: “Dosvědčuji, že Muhammed je Jeho služebník a posel” vyžaduje, mezi jinými věcmi, abychom věřili v Muhammeda, sallalláhu 'alejhi we sallam, že předal svoje poselství a splnil svůj úkol v úplné a dokonalé podobě, takže nikdo, kdo přijde po něm, ať je jakkoli vznešený nebo povznesený, nemůže opravovat nebo přidávat nějaké jeho části. Náš Pán, necht' je oslavený a povznesený, naznačil tuto skutečnost ve Svých slovech:

”Dnešního dne jsem pro vás dovršil vaše náboženství a naplnil nad vámi Své dobrodiní a zlíbilo se mi dát vám islám jako náboženství.” [Surat-ul-Má'idah: 3]

Proto je autenticky vypravováno o Prorokovi, sallalláhu 'alejhi we sallam, z četných částí vypravování, že pravil: *“Nezanechal jsem nic, co by vás přiblížilo Alláhu a vzdálilo od ohně pekelného, vyjma toho, co jsem vám přikazoval. Nezanechal jsem nic, co by vás přiblížilo ohni pekelnému a vzdálilo od Alláha, vyjma toho, co jsem vám zakázal.”* Tak nebyl ponechán žádný prostor pro přidávání čehokoli, byť prostého nebo triviálního.

Proto je vypravováno od Imáma z Dáru l-Hidžry (Medíny), Imáma Málíka Ibn Anase, kéž se nad ním Alláh smiluje, že pravil: "Kdokoli zavede do islámu inovaci, o níž se domnívá, že je dobrá, pak tvrdí, že Muhammed, sallalláhu 'alejhi we sallam, zradil (důvěru v předání) poselství. Čtete slova Alláha, Mocného, Vnešeného: **'Dnešního dne**

jsem pro vás dovršil vaše náboženství a naplnil nad vámi Své dobrodiní a zlíbilo se mi dát vám islám jako náboženství.' [Surat-ul-Má'idah: 3] Tedy, co nebylo součástí náboženství toho dne, není jeho součástí ani dnes. A poslední část této ummy (národa) nebude usměrňována vyjma tím, čím byla usměrňována její první část."

Takové bylo chápání Imáma Málíka, Imáma z Dáru l-Hidžry, tak prostě stanovené v jasném arabském jazyce, že kdokoli zavede do islámu jednu inovaci a pak tvrdí, že je to něco dobrého, ve skutečnosti tvrdí, že Muhammed, sallalláhu 'alejhi we sallam, zradil poselství. A kdokoli toto tvrdí, nevěří (opravdově) že "Muhammed je Jeho služebník a posel." Jak je velmi jasné ze slov ctihodného imáma, to (inovace) "není (součástí) náboženství dnešního dne."

Tak je na muslimovi zavádět jeho ittibá' (následování Proroka), tak, že může být opravdový ve svém svědectví (v dosvědčení, že) Muhammed, Posel Alláha, je Jeho služebník a posel, a že on, sallalláhu 'alejhi we sallam, přinesl kompletní a čisté poselství, aniž by k němu přidal nebo z něj odebral. V tomto případě potom každý muslim musí uznávat jeho dosah a zastavit v bodech, kde jeho Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pro něj umístil hranice, jako jsou skutky uctívání a poslušnost (k Alláhu). Kvůli tomu, že pero vyschlo s tím, co bylo zjeveno dříve (to jest, žádná další zjevení po Muhammedovi, sallalláhu 'alejhi we sallam). A nebylo ponecháno žádné místo pro schválení jakéhokoli skutku uctívání, který dříve neexistoval v prvních dnech (Proroka). Následně, naši zbožní předchůdci (Selefu s-Sálih) přišli a prošli veškerým uznáním dosahu v němž Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam splnil svou misi a předal poselství, jak víte. A (zadruhé) že byl nejlepším věřícím mezi věřícími v Boha a nejbohabojnějším z nich. Neexistuje prostor k jeho opravování:

1. Z pohledu legislativy (zjevených věcí) v náboženství, jak jste slyšeli verš a komentáře Imáma Málíka k němu.

2. Tak, že by se dalo tvrdit, že existuje někdo, kdo je lepší věřící a lépe uctívající (Alláha) než Posel Alláha, sallalláhu 'alejhi we sallam. To je nemožné.

Takže kdokoli chápe tyto dvě skutečnosti, jež se vztahují k víře jedince, že Muhammed, sallalláhu 'alejhi we sallam, je Boží služebník a posel, omezí své uctívání, které vykonává pro Alláha pouze na to, co bylo vypravováno od Proroka, sallalláhu 'alejhi we sallam (v ahádís). A nebude si brát za příklad a vzor nikoho před Prorokem, sallalláhu 'alejhi we sallam. Ani nebude nikdy tvrdit tento druhý bod, jehož význam je nemožný, aby se dostal do mysli kteréhokoli věřícího, že lépe plní povinnosti k Alláhu, nebo je bohabojnější nebo lépe uctívající Alláha, než on, sallalláhu 'alejhi we sallam. Toto je cosi nemožného.

Zmíníme, co bylo vypravováno ve dvou sbírkách Sahíh od Anase Ibn Málíka, radialláhu'anhu, že skupina lidí se šla setkat s Prorokem, sallalláhu 'alejhi we sallam, ale ptali se jeho manželky, jelikož nebyli schopni jej najít. Tak se ptali těch žen na Prorokovo uctívání, na jeho postoj k modlitbě v noci, půstu ve dne a vztazích s manželkami. Ony jim uvedly, co znaly o jeho vedení v tomto ohledu – a jeho vedení je nejlepší na tváři země, jak uvedeno v chutbatu l-Hádža: "A nejlepší vedení je vedení Muhammedovo." Manželky Proroka sdělily těmto mužům, že on, sallalláhu 'alejhi we sallam, se postí a přerušuje půst, modlí se v noci a spí a žení se.

Anas, radialláhu'anhu, pravil: "Když toto vyslechli od manželky Proroka, shledali jeho, sallalláhu 'alejhi we sallam uctívání drobným. Považovali to za drobné, protože bylo již zakotveno v jejich myslích, že Prorok se musí modlit celou noc a musí se stále postit a že je mnichem a nepřibližuje se k ženám. Tak byli šokováni, že našli cosi, co nebylo v

souladu s jejich představami. Tak předpokládali, že příčinou toho je, že Alláh Prorokovi odpustil všechny minulé i budoucí hříchy. Tak jako by řekli: "Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pouze minimalizuje své uctívání, které považovali za drobné, protože Alláh mu odpustil jeho hříchy. Takže nebyla žádná překážka, která by mu bránila zvýšit uctívání svého Pána." Toto byl nepochybně omyl z jejich strany. Jelikož nevěděli, že toto uctívání, které považovali za nepatrné, bylo ve skutečnosti uctívání, které nemůže být splněno ani nejlepšími věřícími z lidstva, dokonce ani Dawúdem (jak) o něm bylo autenticky vypravováno v Sahíh Al-Bucháří, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: "Dawúd byl nejlepším věřícím mezi lidmi." Tato skupina lidí nevěděla, že Prorok byl nejlepším věřícím s tímto (svým) uctíváním a dokonce ani ti nejlepší věřící z lidstva nebyli schopni vykonat jeho uctívání, jak jsem uvedl. A toto patřilo mezi věci, na něž byl on, sallalláhu 'alejhi we sallam, otázan, když někteří lidé, dobře si vědomí jeho zvyků na rozdíl od té skupiny, která jeho zvyky neznala – jej našli, a soucítili s ním, sallalláhu 'alejhi we sallam, jelikož jej viděli, jak stojí při modlitbě dokud mu neopuchly nohy. Tak mu pravili: "Ó Posle Alláha! Alláh ti odpustil minulé a budoucí hříchy." Tím mysleli: "Měj se sebou slitováním, Ó Posle Alláha! Mírní se v uctívání, protože ti otekly nohy." A jeho odpověď byla: "Neměl bych být vděčným služebníkem?"

Toto je popření falešného zdůvodnění užitého malou skupinkou lidí, kteří řekli, že příčinou Prorokova nepatrného uctívání je, že Alláh mu odpustil minulé a budoucí hříchy. Nebyli si vědomi, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, stával při noční modlitbě dokud mu neotekly nohy. Tedy, když mu bylo řečeno: "Ó Posle Alláha! Alláh ti odpustil minulé a budoucí hříchy", odpověděl: "Neměl bych být vděčným služebníkem?"

Podle toho, co si představovali, že bylo nepatrné uctívání ze strany Proroka a co věděli o odpuštění minulých a budoucích hříchů Alláhem, každá osoba v této malé skupině předpokládala, že je povinována zvýšit uctívání a překonat to, co vyslechli o Prorokově uctívání s ohledem na jeho půst, modlení v noci a vztahy se ženami. Takže učinili následující sliby: První osoba pravila "Budu se modlit v noci a nebudu spát." Druhá pravila, "Co se týče mne, budu se stále postit a neuplyne den, abych se nepostil." A třetí osoba řekla, "Neožením se."

Proč? Protože předpokládali, že manželství je rozptýlení a odvádí člověka od dokonalého uctívání Alláha. Ale oni nevěděli – Alláh ví nejlépe, ale mně připadá, že to byli noví (konvertité) v islámu, kteří se ještě nepoučili o příkazech a pravidlech islámu – že manželství samo o sobě je uctívání, jak lze nalézt v proslulém hadíse, když skupina chudých přišla k Prorokovi, sallalláhu 'alejhi we sallam, a pravili:

"Bohatí lidé s velkým příjmem nás překonají – modlí se jako my, postí se jako my, a konají Hadž jako my. A dávají peníze na charitu a my nemáme nic, co bychom dali!" Tak jim Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *"Měl bych vás navést dělat něco, v čem vás nikdo nepřekoná a ti za vámi vás nikdy nedostihnou (v odměně) vyjma pro ty, co podniknou totéž, co vy?"* Tak zástupci chudých lidí šli zpět mezi chudé Společníky a vypravovali jim tyto dobré zprávy od Proroka. Tak se rozveselili, když to vyslechli. Jenže nedlouho poté se zástupci znovu dostavili k Poslu Božímu a pravili mu: *"Ó Posle Boží! Co jsi nám sdělil se doneslo bohatým a ti začali dělat totéž, co my."* Tak Posel Boží, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *"To je odměna Boží, kterou dává komu si přeje."*

Toto je vypravování imáma Muslíma nalezeno v jeho Sahíh. V jiném podání hadísu se vypravuje, že jim Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *"Vskutku v každém tesbíhu (řící Subhan Alláh) je pro vás almužna. A v každém tehmidu (řící Al-*

Hamdulilláh) je almužna. A v každém tekbíru (řici Alláhu Akbar) je almužna. A v každém tahlílu (řici lá iláhe ille Lláh) je almužna. Příkladování dobra je almužna a zakazování zla je almužna. A odstranění škodlivé překážky z cesty je almužna." Pak Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pokračoval v uvádění mnoha zbožných charakteristik. Pak pravil na konci hadísu: "A pokud máte dobré vztahy s vaší manželkou, je to almužna." Právili v údivu: "Ó Posle Alláha, když někdo ukojí svou touhu (s manželkou) bude za to odměněn?" Tak Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: "Nevíte, že pokud se někdo ukojí zakázaným způsobem, bude na něm za to ležet břemeno (hříchu)?" Právili: "Jistě, Ó Posle Alláha." Tak pravil: "Potom podobně pokud se ukojí povoleným způsobem, bude odměněn."

Takže neznali tento a jiné hadísy, v nichž lze najít povzbuzení k manželství a zejména k plození dětí a potomstva, jak se vypravuje v autentickém hadíse: *"Vezměte si plodnou a milující ženu, protože já budu závodit s ostatními národy v tom, kdo bude mít více přívrženců o Soudném dnu."* Tak ten, kdo se ožení a zůstane cudný a uchová svou ženu cudnou, bude za to odměněn. Tato skupina si toho nebyla vědoma a tak jeden z nich se zavázal, řka, *"Já se neožením."* Potom skupina odešla a když se Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, vrátil domů, zpravily jej manželky o tom, co slyšely od té skupiny a o závazcích, které učinili. Tak o tom Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pronesl kázání ve své mešitě, řkouce, *"Co se stalo s těmi lidmi, kteří pravili to a to" (?)* – opakující posluchačům, co tito jedinci, přicházející do jeho domu, říkali. *"Ta poslední osoba se neožení. Ta druhá řekla, že se bude postit každý den. A jiná řekla, že se bude modlit celou noc a nebode spát."*

Jenže patřilo mezi Prorokova pravidla chování, když upozorňoval, napomínal a učil lidi, že skrýval chyby těch, kdo se dopustili omylu nebo zhřešili (neuváděním jejich jmen). Tedy neodhaloval je, naopak činil taková prohlášení jako výše uvedené: *"Co se stalo s těmi lidmi, kteří pravili to a to?"* To proto, že nevzejde žádný prospěch z uvedení (jména) osoby, která zhřešila, pokud jeho omyl neovlivňuje velkou skupinu lidí a není přítomen (pro upozornění). Ale pokud lidé odejdou a on odejde, příležitost pro upozornění je pryč. V takové situaci to musí člověk sdělit lidem veřejně. A to není jako to, co si myslí někteří lidé znalí moudrosti a jemnosti, když přikazují dobré a zakazují zlé, protože si neuvědomují, že jemnost neanuluje projevení kritiky toho, kdo se zmýlil, pokud jeho chyba zahrnuje skupinu lidí. Příběhy našich Selef (předchůdců), všechna chvála náleží Alláhu, jsou plně zpráv dokládajících tento fakt. Mně stačí uvést, co dva šejchové (el-Buchárí a Muslim) vypravovali v jejich Sahíh z hadísu od 'Abdulláha Ibn Omara, který pravil: *"Omar ibnu l-Chattáb, radialláhu 'anhu, vedl páteční kázání, samozřejmě v Prorokově mešitě, když vstoupil muž ze Společníků Božího Posla – a jedno vypravování uvádí, že to byl Osmán Ibn 'Affán. Tak Omar zastavil své kázání a obrátil se na tu osobu, která se dostavila pozdě a nepřišla včas, aby slyšela zikr a páteční kázání. Muž odpověděl, řka: 'Ó vládce věřících, nedělal jsem nic, jen vyslechl ezán, provedl abdest a pak se vydal do mešity .' Tak mu řekl, napomínajíc jej nesouhlasným způsobem: 'Také abdest, neboť jsem vyslechl od Boží Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam: Kdokoli se jde (modlit) Džumu'á , ten by měl vykonat ghusl (koupel)."*

Bod, který odvozujeme z této zprávy je, že napomenul Osmána ibn 'Affána veřejně před větším shromážděním svědků, za to, že se zpozdil k pátečnímu kázání a modlitbě. Proto: Princip učení a kárání někoho je postaven na zásadě: Skrývat chyby lidí, kromě v případech kdy prospěch vyžaduje, aby to bylo učiněno na veřejnosti. Toto je princip zavedený

Poslem Božím, když kázal ohledně skupiny lidí, kteří přišli k němu domů. Tedy pravil: *"Co se stalo s těmi lidmi, kteří říkali to a to"* činíce na ně narážku, ale nejméně je. Podstatou je, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *"Pokud jde o mne..."*, což je popření podstaty toho, co bylo prohlášeno těmito lidmi, jenž tvrdili, že příčinou toho, že Prorok uctívá málo je, že Alláh mu odpustil minulé i budoucí hříchy. Tak pravil: *"Pokud jde o mne, já jsem z vás nejbohabojnější, a nejlépe plním své povinnosti k Alláhu. Pokud jde o mne, já se postím a nepostím"* – znamená nepostím se neustále. *"A modlím se v noci a také spím"* – znamená nejsem vzhůru celou noc, jak to dělají ti extrémisté mezi věřícími, kteří zvyšují a chtějí překonat uctívání Božího Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam. To je proč 'Áiša pravila, jak zaznamenáno v Sahíh Muslim: *"Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, nikdy nebyl vzhůru celou noc při modlitbě."* Tedy Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil, napomínajíce nás, že náboženství je umírněné a uctíváním je mírnost – ani přehánění ani zanedbávání: *"Pokud jde o mne, já jsem z vás nejbohabojnější, a nejlépe plním své povinnosti k Alláhu. Pokud jde o mne, já se postím a nepostím. A modlím se v noci a také spím. A beru si manželky. Takže kdokoli se odvrací od mé Sunny, ten ke mně nepatří."*

Tak je Prorokova Sunna, jak k nám přišla z islámu, to na čem jsou všichni muslimové povinni lpět. A já se zaručuji, že pokud by Dawúd, jenž byl nejlepším mezi věřícími podle dosvědčení Boží Posla, přišel potom, co byl poslán Prorok se svým úplným a dokonalým islámem, nebyl by schopen zvládnout všechny Prorokovy skutky uctívání. To znamená, všechny skutky uctívání jsou ty, které Posel Alláha přinesl, ať skrze řeč, činy nebo tichý souhlas. Kvůli tomu nezůstává žádný prostor pro kterékoli muslimy dodávat nějaké skutky uctívání poté, co Alláh dovršil Svě náboženství a vyslal Proroka s dokonalým islámem.

Po poznání, že Prorok je nejlepším věřícím mezi lidmi, nejbohabojnějším a nejsvědomitějším mezi nimi, by neměli dělat nic, jen následovat Božího Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam. Máme jistotu, že nikdy nebudeme schopni zvládnout uctívání tak jako Posel Boží, vyjma příležitostně po krátké období. Jsme zcela neschopni sledovat a následovat stopy Božího Posla v jeho uctívání. To je nemožné – s ohledem na každého jedince z celého lidstva po Prorokovi.

Proto před námi nezbyvá nic, než usilovat o dvě věci:

1. Učit se Sunnu Božího Posla ve všech věcech, které k nám přišly z islámu – ať k věrouce nebo k uctívání, nebo v charakteristikách a chování. A jak jsem již pravil, nebudeme schopni dělat více, než jej jen napodobovat, jak se říká:

"Tak (je) napodobujte, nejste-li jako oni,

Vskutku, napodobování správného je úspěch."

Na nás není napodobovat kohokoli z lidstva, vyjma něj, protože on je nejdokonalejší z lidí podle jednotného souhlasu. A kdokoli jej napodobuje, potom co odešel, bude zahrnut jeho oceánem uctívání.

2. Toto je první věc, že musíme znát Sunnu Božího Posla podle širokého a rozsáhlého významu. Neboť Prorokova slova ohledně skupiny lidí: *"Takže kdokoli se odvrací od mé Sunny, ten ke mně nepatří"*, v obecném hadísu neodkazuje na opuštění doporučených skutků Sunna, například u osoby, která nepatří k Prorokovi. To není hadísem myšleno. Naopak, významem hadísu je: *"Kdokoli se odvrací od mé Sunny"*, tedy od mé Cesty a mé metodologie ve věcech náboženského života. Toto je člověk, který k němu napatří. A

tento typ člověka se různí s ohledem na jeho vzdálení se následování Proroka. Sunna má dva významy:

1. Založený na náboženském arabském jazyce, tedy to, co Posel Alláha, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil a čím se řídili jeho přívrženci.

2. To, co se objevilo ve zvyklostech fukahá v dělení uctívání na dva typy – Fard (povinnost) a Sunna (doporučeno). Sunna zde podle jejich definice je:

"To, zač bude ten, kdo to dělá odměněn, a ten, kdo to opustí, nebude potrestán."

Pokud jde o osobu, jež opustí Poslovu Sunnu, v prvním významu – to jest jeho cestu a metodologii – tak tato osoba je na špatné cestě. A jeho odchýlení může být velké anebo menší v závislosti na jeho přiblížení nebo vzdálení se následování Boží Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam. Podle toho bychom neměli mít potřebu přidělovat a zavádět "dobrou inovaci" (bid'a hasana) do islámu, s tvrzením, že na této inovaci není nic špatného, neboť bychom se měli cítit nedostateční a nechopní následovat zbožného Proroka, sallalláhu 'alejhi we sallam, ve všem, co nám bylo vypravováno ohledně jeho uctívání, ať se to vztahuje k prosbám, připomenutím nebo modlitbám. Pro nás je dostatečné jej následovat podle našich schopností. Zde bych rád uvedl příběh vypravovaný el-Buchárim v jeho Sahíh, tak že si uvědomíte hodnotu Božího výroku: **"Dnešního dne jsem pro vás dovršil vaše náboženství a naplnil nad vámi Své dobrodiní a zlíbilo se mi dát vám islám jako náboženství."** [Surat-ul-Má'ida: 3]

El-Buchárim vypravoval, že *jeden z židovských rabínů přišel k Omarovi ibn Al-Chattábovi během jeho vlády a řekl mu: "Ó vládce věřících! Existuje verš v Knize Boží, kdyby byl zjeven nám, shromáždění židů, učinili bychom den jejího zjevení dnem 'íd (svátkem)." Zeptal se: "Který je to ájet?" Tak rabín zmínil tento ájet: "Dnešního dne jsem pro vás dovršil vaše náboženství..." Omar pravil: "Tento verš byl vskutku zjeven o dni 'íd, o dni Džumu`á, zatímco byl Posel Alláha na 'Arafátu (při jeho pouti na rozloučenou). Tedy, tento verš byl opravdu seslán o velikém dni, který byl spojením dvou svátků 'ídu - 'íd Džumu`á a 'íd 'Arafát."*

Proč tento žid řekl: *"Kdyby byla zjevena nám učinili bychom den jejího zjevení dnem 'íd?"* neboť si byl vědom požehnání, které Alláh udělil svým služebníkům. A co my muslimové dnes? Naneštěstí my si nevážíme hodnoty tohoto požehnání. Proto naleznete mnohé lidi v minulosti – v předchozích generacích – kteří naplnili muslimy modlitbami, slovy připomínání a prosbami, se kterými Prorok nepřišel. Co k nám přišlo od Proroka, je vskutku dostatečné a přiměřené, ve skutečnosti je to více, než je v lidských silách splnit. Avšak každý z nás plní z uctívání to, čeho je schopen a co se shoduje s jeho schopnostmi a možnostmi. [Al-Asálah, vydání #21]

[33] Otázka: Nahrazuje utírání chimáru a turbanu utírání uší, jelikož jsou součástí hlavy? (24)

Odpověď: Podle mého názoru, a Alláh ví nejlépe, někdy nahrazuje a někdy nenahrazuje. Co se týče případu, kdy nahrazuje, to je tehdy, když turban nebo chimár zakrývá celou hlavu, včetně uší. Tak za takových podmínek se hadís bude vztahovat na to, že uši jsou doslova součástí hlavy.

Co se týče druhé podmínky, kdy není dostatečné utírat turban nebo chimár, to je tehdy, když nezakrývají uši. To znamená, že turban je široký, nebo volný u uší. Za těchto

okolností se držím autentického hadísu o utírání hlavy samotné. Tři způsoby utírání hlavy byly zavedeny Prorokem, sallalláhu 'alejhi we sallam:

1. Nejobvyklejší, utřít si celou hlavu přímo.
2. Pokud turban nebo chimár pokrývá hlavu, tak je dostatečné přetřít turban nebo chimár, přesně jako hlavu.
- 3.: Oblast, která vyžaduje důkaz a potřebuje spekulaci. Nastává, pokud turban pokrývá temeno, ale odhaluje čelo. Za těchto podmínek Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam přetřel hlavu přímo a pak uchopil svůj turban. [Al-Asálah, vydání #8]

[34] Otázka: Je dovoleno shromážďovat se za účelem recitovat Korán, ať je to děláno příležitostně, nebo každý den?

Odpověď: Pokud neexistuje jiný záměr pro shromáždění, než usnadnit muslimům, kteří si přejí studovat Korán, se potkávat, tak na tom není nic špatného. Ale pokud je toto shromáždění na pořadu s cílem konat uctívání Alláha a snažit se Jej potěšit samo o sobě, pak to není dovoleno. [Al-Asálah, Vydání #1]

[35] Otázka: Je dovoleno vyhradit určitá místa v komunitě, která budou odpovědná za provádění (zvířecích) obětí mimo určenou zemi braním obětí od těch lidí v zemi na vnější místo?

Odpověď: Ano, to je dovoleno pouze pro (pravidelné) oběti. Co se týče obětiny pro Hadž, pak ne, jelikož ta smí být obětována pouze v Mekce. A není dovoleno obětovat mimo okolí al-Haram. A podobně pro Miná, protože Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, informoval, že *"Všechno z Miná je místo oběti."* [Al-Asálah, vydání #5]

VII. Otázky na ženská témata

[36] Otázka: Je dovoleno, aby byla žena soudcem?

Odpověď: Není dovoleno, aby byla žena soudcem. A kdokoli tvrdí, že vydávat rozsudky je pouze informovat o náboženském rozhodnutí, tak omezuje jeho význam, jelikož rozsudek je více, než (jen) iftá (vydávat fatáwá, tedy náboženské verdikty). Jelikož ne každý, kdo vydává fatáwá je soudce a podobně ne každý, kdo soudí, vydává náboženské výnosy. Ale někdy je obě spojeno v jedné osobě.

Vskutku, soudce je totéž, co vládce (hákim), je mu nařízeno vymáhat náboženské výnosy (vydané muftím). Pokud jde o muftího, ten nemá žádnou výkonnou moc vynucovat náboženské výnosy.

A Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, nás informoval, že ti, kdo svěří své záležitosti ženě nebudou nikdy prospívat. To je stanoveno v Sahíhu l-Bucháří z hadís od Abu Bekry, radialláhu ' anhu. [Al-Asálah, vydání #17]

[37] Otázka: Existují mešity, kde se ženy modlí mimo vlastní mešitu, jako v suterénu nebo v horním poschodí (nad mešitou). Jsme ženy, které se modlí v takové mešitě, často následujeme Imáma z bodu, kde nemůžeme vidět jeho, ani muže, co ho následují. A někdy je velký prázdný prostor v místě pro muže. Je naše modlitba platná, nemůžeme-li vidět Imáma nebo kohokoli z mužů, kteří ho následují? (s vědomím, že někdy vstoupíme do mešity, aniž bychom věděly, ve kterém rak'átu modlitby právě je) Je v takové situaci dovoleno následovat Imáma pouze po hlase? A je pro nás správné následovat Imáma, zatímco jsme nahoře, nebo dole, jsouce si vědomy, že v masdžid je prázdný prostor?

Odpověď: Odpověď má dvě části. První je, že zmíněný scénář je platný, dokud se ženy modlí v masdžid, bez ohledu na to, zda dole či nahoře. A dokud jsou schopny slyšet takbíry Imáma naznačující změnu pozice od stání k uklonění k padnutí na tvář.

Druhá část je, že není vhodné pro ženy, aby se modlily takovým způsobem, dokud oblast za řadami mužů není zaplněná a ony nemohou najít prostor k modlení. Jen za těchto okolností je dovoleno ženám modlit se na horní nebo spodní úrovni mešity.

Ale pokud tato mešita, kde se imám a muži za ním modlí, stále disponuje volným prostorem za nimi, tak není dovoleno ženám chodit na spodní, nebo horní úroveň, kde nebudou schopny vidět pohyby imáma nebo pohyby mužů modlících se za ním. Příčina k tomu se vrací ke dvěma věcem:

1. Když Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *"Nejlepší řady pro muže jsou první a nejhorší jsou poslední. A nejlepší řady pro ženy jsou poslední a nejhorší jsou první"*, tím je myšleno na stejném podlaží, tak se Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, a jeho Společníci modlivali. Ženy nebyly na vrchních nebo spodních úrovních.

2. Skrytou příčinou je, že reproduktory mohou někdy být potichu nebo nemusí fungovat. Tak modlitba žen, které následují z vrchní nebo spodní úrovně, kde nejsou schopny vidět modlitbu Imáma nebo těch za ním, je neplatná.

Shrnutí odpovědi: Modlitba prováděná na horní nebo spodní úrovni je platná. Avšak není dovoleno vyhradit toto místo pro modlitbu, existuje-li místo v modlitebním prostoru (musallá), takže ženy se mohou modlit vzadu. [Al-Asálah, vydání #19]

[38] Otázka: Cestuje-li žena v taxíku s řidičem, který není její příbuzný (tj.není její mahram), je to považováno za soukromí (chulwa), jaké je v náboženství zakázáno? A co když cestují dvě ženy společně (s tímto taxikářem)?

Odpověď: Samotná žena s taxikářem, který není její mahram, se může ocitnout v soukromí (chulwa) v tom smyslu, že některé zakázané záležitosti, které se obvykle objevují v chulwa (soukromí), se v takové situaci mohou odehrát. Navíc s nimi není třetí osoba. Ale odsud, nedržím se toho, že se jedná o chulwa (soukromí) ačkoli zde existuje motiv a popud k pokušení (fitna). A tato fitna neexistuje v druhém případě, kdy je přítomna jiná žena nebo muž. Doopravdy je případ fitny v takové situaci méně pravděpodobný než v první situaci. [Al-Asálah, vydání #10]

[39] Otázka: Víme, že žena tancující před svým manželem, a podobně její tancování se ženami, které je houpavé a dabka (25) mužů jsou zakázány. Jaký proto existuje důkaz? Prosím, poskytněte nám pochopení, kéž vás Alláh odmění.

Odpověď: Tato otázka je tvořena třemi částmi:

1. Žena tancující před manželem
2. Její tancování před jinými ženami
3. Dabkah prováděná muži

Co se týče, první části, ženy tancující před manželem. Je-li její tanec přirozený a nikoli profesionální, tj. neučila se tancovat, jak je dnes v módě, dokonce i když provokuje jeho touhu, neexistuje text, který by to zakazoval. Ale to pouze v případě, že se to odehrává pouze mezi ní a jejím manželem. V případě, že se učila tancovat a aplikuje pravidla moderního tance, tak to není dovoleno. Protože když to dělá před manželem, tak to jistě bude dělat i před jinými muži.

Co se týče tancování před jinými ženami, je třeba říct, že pokud je cílem moderní styl tance, tak to jasně není dovolené. A pokud se řekne, "Jaký proto existuje důkaz?", pravím:

Umírněnost v těchto věcech je velice řídká; existuje zde buď přehánění nebo nedbalost. To se zejména týká lidí, kteří žijí po dlouhou dobu v odchýlení od určité přirozenosti. Tak pokud se jim objasní, že tato věc byla odchýlením a že náboženství to odmítá, odvrátí se od toho a namísto toho zavedou přísnou reakci. Toto na nás padlo v současné době s ohledem na požadování důkazu namísto osvobození od slepého následování. Muslimové, jak zvláštní tak i obyčejní lidé žili dlouho, aniž by věděli něco o takovém a takovém mezhebu, čtyřech mezhebech, mezhebech Ahlu s-Sunna wel-Džamá'a. Nehledě na další mezheby, co se odchylují od Sunny a Džamá'a. Pokud jde o spoléhání na to, co Alláh a Jeho Posel, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravili pro podporu, tak to bylo k nalezení pouze u generací, které obdrželi svědectví o jejich výtečnosti. Pak ta věc skončila do času Ibn Tajmíji a jeho studentů, jenž mu byli oddáni. Ti informovali muslimy o povinnosti navrátit se zpět k tomu, čím se řídili první Selef (předchůdci) tedy spoléhat na Korán a Sunnu pro podporu.

Není pochyb o tom, že výzva Ibn Tajmíji a jeho studentů měla pozitivní vliv. Jenže jeho záběr byl v jeho době velmi slabý, intelektuální netečnost (tj. neuvažování o důkazech) převládla a stala se dominantní mezi určitými třídami lidí, nemluvě o těch obyčejných.

Pak následovaly nastupující generace, v nichž obrození vzniklé šejchu l-islám Ibn Tajmíjou vymřelo. A muslimové se obrátili ke své lhostejnosti porozumět a chápat (důkazy) až do nedávné doby, kdy mnoho učenců povstalo, aby převzali obrození da'wa, kvůli potřebě navrátit se ke Koránu a Sunně. Předcházel jim v tom Šejch Muhammed ibn 'Abdulwehháb, jenž ve skutečnosti zval k následování Koránu a Sunny. Ale při pohledu na oblasti, v nichž Arabové Nedždu v době šejcha Muhammeda žili, berouce v úvahu pohanství, které se v jejich zemích usadilo, jeho snahy vykazovaly velký zájem o tewhíd. A je velice přirozené, dle mého názoru, jelikož schopnosti lidstva jsou omezené, že nebyl schopen bojovat na všech frontách, jak říkají. Takže kvůli tomu, veškeré jeho snahy byly namířeny směrem k šíření tewhídu a boje s pohanstvím a modloslužebnictvím. Dosáhl v tom úspěchu a jeho znamenitá výzva byla rozšířena do celého islámského světa. A to přestože se naneštěstí odehrály bitvy mezi ním a jeho oponenty. Ale toto je Sunna

(zvyklost) Alláha pro jeho stvoření. A nelze nalézt žádnou změnu v Sunně (zvyklosti) Alláha.

Avšak v současné době učenci obnovili svou výzvu ke Knize a k Sunně a tak se mnozí obyčejní i zvláštní lidé v arabských zemích znovu probudili. Co se týče nearabských zemí, tak ti jsou bohužel dosud ve stavu spánku. Jenže tyto arabské země byly vyzkoušeny obratem, což je, jak jsem prve naznačil, že někteří se nezastavili v prostředním bodě mírnosti. Namísto toho znají jen jednu věc a jsou neznalí jiné. Tak uvidíte obyčejného muže, který ničemu nerozumí a ptá se učence na určitý subjekt, "Jaké je jeho nařízení?", nehledě na to, že je odpověď záporná a negativní, začne s požadavkem, "Jaký je důkaz?"

Někdy však učenec není schopen to doložit důkazem, zejména pokud je odvoditelný a přijatelný po pečlivém prozkoumání a není uveden v konkrétním textu Koránu a Sunny. V záležitosti takové povahy není vhodné, aby šla otázka do hloubky a zněla, "Jaký je důkaz?" A je třeba, aby tazatel věděl sám, patří mezi lidi, kteří porozumí důkazu, či nikoli? Má mít určité povědomí o obecném (ám) a specifickém (chás), neomezeném (mutlak) a omezeném (mukajjad), rušícím (násich) a rušeném (mansúch). Tak pokud osoba nerozumí žádné z těchto věcí, jaký prospěch má ze slov "Jaký je důkaz"?! Na co?! Pro rozhodnutí o ženě tancující před manželem a před ostatními muslimskými sestrami, zda je to povoleno nebo zakázáno! A dabkah mužů! Pro to chce důkaz! Ale ve skutečnosti neexistuje textový důkaz od Posla, sallalláhu 'alejhi we sallam, k této věci. Existuje pouze zkoumání, odvozování a nabytí porozumění.

Proto v určitých případech říkáme: Ne každé téma má explicitní důkaz, který může být podrobně předložen, tak aby tomu každý muslim mohl porozumět, ať je to obyčejný nevzdělaný člověk, anebo student. Ale to se netýká všeho. Proto Alláh, Nejvyšší, pravil: **Zeptejte se vzdělaných lidí, pokud nevíte."**

Z extrémismu uvedeného výše, a kvůli němu, ti největší ignoranti začnou zamítat důkaz – jsou mnozí, kteří se připisují Knize a Sunně: Myslí si, že je-li učenec otázan na věc, je jeho povinnost odkázat na "Alláh pravil a Jeho Posel pravil" ve své odpovědi.

Pravím, že to není povinnost a to patří mezi výhody příslušnosti k metodologii Selefu s-Sálih (spravedlivých předchůdců). A navíc jejich biografie a fatáwá (náboženské výnosy) jsou důkazem k akci mnou stanovené. Podle toho, uvádět důkaz je povinností, pokud to situace vyžaduje, avšak není to povinností pokaždé, když dostane otázku, aby uvedl: "Alláh praví to a to" nebo "Posel Boží, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil tak a tak." A to se týká obzvláště témat, která jsou detailní a spleťtá v záležitostech fikhu, kde existují rozdíly v názorech. Navíc slova Boží: **"Zeptejte se vzdělaných lidí, pokud nevíte"** jsou především chápána v neomezené podobě, takže jediné, co máte udělat je zeptat se lidí u nichž cítíte, že jsou vzdělaní. A když vyslechnete odpověď tak ji máte následovat, leda byste pochybovali, tak se zeptejte jiného učence. A není škodlivé, když se o tom zmíníte. Tedy v tom bodě se učenec musí snažit, se znalostmi, jež má, aby tyto pochyby odstranil. Souhrnem: je dovoleno ženě tančit před svým manželem v souladu s omezujícími podmínkami dříve uvedenými. Co se týče tance před jinými ženami, zde také existují dva různé stavy, jak jsme uvedli. Z hlediska ženy tancující před svým manželem, pak pokud tanec není spojen s profesionalitou (učeným způsobem tance), ale je to jen pohybování a mávání rukama a není zde žádné třesení boky a takové věci provokující touhu a vyvolávající pochyby, tak zde také není problém s tímto tancem. Jestli je správné to nazývat tancem!

Ale pokud zde lze najít tyto (špatné) věci dříve uvedené, tak vyhýbat se tomu je prvotním principem. Pokud jde o dabku mužů, tak jde-li o napodobení tanců, jaké obvykle vidíme spojené se zpěvem, nemluvě o tom, že slova textu nepatří do náboženství, tak to je lahwa (marná zábava) a není to doporučené. Raději je lépe se tomu vyhýbat, jak Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *"Každá lahwa (marná zábava), které se syn Adama účastní, je faleš, vyjma pokud si hraje se svou manželkou, se svým koněm, lukostřelba a plavání."* Tedy kvůli tomuto hadísu zastáváme názor, že jde o faleš. Je-li zde tedy podmínka pouhé marné zábavy, pak doporučujeme se tomu vyhýbat ale je to povoleno, dokud to není doprovázeno něčím, co odporuje náboženství nebo některému jeho aspektu. Je to dovoleno, která musí být zvážena z pohledu uvedeného hadísu. Avšak podle mého názoru a Alláh ví nejlépe, protože já jsem nikdy žádnou z takových dabek neviděl, není možné, aby to bylo osvobozeno od jakéhokoli odporování náboženství. A to proto, že sem tam slyšíme: "dabka;" a to není všechno, slyšíme hudbu, muezzin volá ezán a imám nahlas recituje Korán. A oni se nestarají o nic, protože jsou zaměstnaní svou marnou zábavou. Proto dabka patří mezi marné zábavy, které je třeba rozvážit a pak se rozhodnout. A netvrdíme, že je to harám (zakázáno), dokud to není doprovázeno něčím, co odporuje náboženství nebo některému jeho aspektu, protože pak se to zvrátí v něco, co rozhodně harám je. [Al-Asálah, vydání #8]

[40] Otázka: Jakým nejlepším způsobem může žena vyzývat k islámu?

Odpověď: Já říkám ženám, **"zůstávejte ve svých domovech"** [Súra Ahzáb: 33] A neměly byste se zabývat výzvou (da'wa). Odmítám užívat slovo "da'wa" mezi mladými muži, což vyvolává dojem, že patří mezi osoby da'wa – jako kdyby slovo da'wa bylo dnes v módě. Takže každý jedinec, který ví cosi o náboženství se stává da'im (zvoucím k islámu)! A tato věc se nezastavila u mladých mužů, dokud nebyla vykonávána mladými ženami a ženami v domácnosti. A v mnoha případech se začali odvracet od plnění svých povinností v domácnosti vůči svým manželům a dětem. Odvracely se od povinností pro něco, co pro ně není povinné, jako je konání da'wa.

Obecným pravidlem pro ženu je, že zůstává doma. A nebylo pro ni vydáno, že opustí domov, pokud nepotřebuje. To je založeno na prohlášení Proroka, sallalláhu 'alejhi we sallam: *"A modlit se v jejich domovech je pro ně lepší než společná modlitba v mešitě."*

Dnes vidíme převažující úkaz mezi ženami, že často chodí do mešit za účelem modlit se společné modlitby, nemluvě o modlitbě Džumu`á. Navzdory tomu, jejich domovy jsou pro ně lepší – vyjma pokud jde o mešitu, jejíž imám je učenec, který vyučuje účastníky některým aspektům náboženství. V takovém případě se může jít žena modlit do mešity, aby naslouchala vědomostem. V tom jí nic nebrání. Co se týče ženy, která se zaměstnává da'wa (!), nechť sedí doma a čte z knih, které jí manžel nebo bratr nebo jiní příbuzní poskytnou.

Navíc jí nic nebrání, aby určila den, kdy pozve ženy do svého domu, nebo je navštíví v jejich domech. To je lepší, než skupina žen přicházejících (k ní). Jedna žena jdoucí za skupinou žen, je lepší než ony jdoucí k ní. Pokud jde o její cestování, možná cestování bez mahrama, jež omlouvá tvrzením, že je to za účelem da'wa, tak to patří mezi současné inovace. A to neomezují pouze na ženy, naopak i mladí muži mluví přehnaně o da'wa, jenže mají nepatrné znalosti. [Al-Asálah, vydání #19]

[41] Otázka: Jaký je výnos o mužském porodníkovi?

Odpověď: Aspekt přivedení ženy do nemocnice za účelem porodit dítě by neměl být absolutně povolený; raději zde musí být určena jistá omezení a restrikce.

Pokud lékařka vidí, s jejími znalostmi a zkušenostmi, že tato těhotná žena nebude schopná porodit přirozeně a bude potřebovat operaci nebo chirurgický zákrok, to je situace, kdy by měla být převezena do nemocnice. Ale v případě, že porod je přirozený, to jí nedovoluje odejít z domu a vstoupit do nemocnice, jen aby porodila dítě, které lze porodit přirozeně. Ale pokud je žena nucena jít do nemocnice, potom nesmí být určen mužský lékař, aby dohlížel na porod. Ale pokud zde není lékařka, pak není škodlivé, když na ni dohlédne lékař, to patří mezi aspekty extrémní nezbytnosti. Naopak, pokud zde není lékařka, je povinnost pro lékaře dítě porodit, pokud je těhotná žena v situaci, která je nebezpečná.

Tato odpověď je odvozena ze dvou principů Usúlu l-Fikh, které jsou:

1. Případ nezbytnosti dělá zakázané povoleným, a
2. Nezbytnost je určena podle své míry

Tak obecným pravidlem je, žena zůstává doma vyjma v případě nezbytnosti. To je stanoveno v Sahíh Al-Bucháří. Když byla zjevena slova Boží:

"Zdržujte se důstojně ve svých domech a nestavte na odiv ozdoby svoje podle způsobu dřívější doby nevědomosti!", Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *"Alláh vám (ženy) dovoluje vycházet (ze svých domovů) za svými potřebami."* [Al-Asálah, vydání #3]

[42] Otázka: Jaký je výnos nad ženou, která si stříhá část svých vlasů?

Odpověď: S ohledem na ženu, která si stříhá svoje vlasy, je nutno se podívat na motiv za tím. Pokud si žena vlasy stříhá v napodobení nevěřící nebo hříšné ženy, tak jí není dovoleno si vlasy ostříhat s takovým záměrem. Co se týče ustřížení části vlasů na v souladu s touhou jejího manžela, tak v tom jí nic nebrání.

Je zaznamenáno v Sahíh Muslim (č. 320) že: *"Prorokovy ženy si stříhaly vlasy až k ušním lalůčkům."* [Al-Asálah, vydání #1]

[43] Otázka: Je dovoleno ženě svobodně nakládat se svými penězi bez dovolení manžela. A co pokud dopředu nesouhlasí, že její manžel nesouhlasí s vynakládáním jejích peněz, i kdyby to bylo na dobročinnost? A také, jak je to se vzdáním se klenotů, které si koupila za vlastní peníze, bez jeho dovolení? Jaké je rozhodnutí o tomto?

Odpověď: Rozhodnutí v této věci je jasné z hadís Proroka, sallalláhu 'alejhi we salam: *"Není dovoleno ženě svobodně nakládat se svým majetkem vyjma s dovolením manžela."* Toto je hasan sahíh hadís, hasan sám o sobě a sahíh podle různých cest vypravování. A co se týče zpráv, o nichž se myslí, že této hadís odporují, tak není správné na ně spoléhat nebo tvrdit, že jí odporují. Pokud jde o hadís, v níž ženy daly na dobročinnost své náušnice a prsteny, jak je uvedeno v Sahíh, tak to bylo vysvětleno z mnoha úhlů.

Jeden je, že tyto dary na charitu možná byli s předchozím dovolením manželů těchto žen. A je také možné, že se to odehrálo předtím, než bylo toto rozhodnutí v hadísu pevně zakotveno. Takže podle toho radíme všem muslimským ženám jednat podle Koránu a Sunny, a nedávat ze svého majetku bez dovolení manžela. To proto, že to může být příčinou sporu dvojice a následky budou zlé.

Ale v případě, že manžel je lakomý a utiskuje svou manželku (tím, že jí nedá povolení) pak může vzít svůj případ k soudu. A to zejména, že dnes soudy rozhodují ve prospěch žen. A v konkrétnějším příkladu, všichni soudci souhlasí, že žena může volně disponovat svým majetkem bez dovolení manžela. Takže pokud je tento případ vzat k soudu a soudce rozhodne, že tento skutek byl porušením práv manželky ze strany manžela a rozhodne, že může vynaložit své peníze, potom tak může učinit. Ale pokud manžel odporuje a trvá na tom, že takto bude rozhazovat peníze, v tomto bodu jí může bránit, protože i když se řídí pravidlem, že může svobodně disponovat penězi, nelze jí dovolit dát na charitu, co je považováno za přehnané a za hýření. Alláh ví nejlépe. [Al-Asálah, vydání #19]

[44] Otázka: Pokud žena nesouhlasí se svým manželem ohledně záležitosti fikh, jako je cestování bez mahrama, tak obecně, může jí vnutit svůj názor?

Odpověď: "Muži jsou ochránci žen proto, že Bůh dal jedněm z vás přednost před druhými...." [Súra An-Nisá: 34] Tak s ohledem na tuto otázku, názor obou manželů musí být projeven. A není pochyb o tom, že dokud Alláh, Mocný a Vznešený, činí manželku povinnou poslouchat manžela, tak její názor není rozhodující faktor. V takové situaci jej musí poslechnout. Avšak předtím se musí pokusit komunikovat a navzájem si porozumět. Ale pokud (potom) se situace dostane do bodu popsaneho v otázce, tak odpovědí je, že jej musí poslechnout a neodporovat mu. [Al-Asálah, vydání #19]

[45] Otázka: Pokud dívka dosáhne věku vhodného pro sňatek, může ji její opatrovník donutit, aby se vdala?

Odpověď: Není dovoleno, aby opatrovník dívčích záležitostí ji přinutil ke sňatku. Pokud nedosáhla dívka vhodného věku a byla donucena ke sňatku, může se poohlédnout po způsobu zrušení manželství až dosáhne dospělosti. To proto, že dívka byla donucena ke sňatku v době Boží Posla, sallalláhu 'alejhi we salam. Po sňatku šla za Poslem, sallalláhu 'alejhi we sallam, a pravila mu: "*Ó Posle Alláha! Můj otec mne provdal za muže, který se mi nelíbí, aby pozvedl svůj vlastní statut.*" Tak Posel, sallalláhu 'alejhi we sallam, anuloval manželství.

Kvůli tomu není možné, aby opatrovník donutil dívku ke sňatku, bez ohledu na to, zda je to dívka, která dosáhla legitimního věku nebo je rozvedená anebo vdova. Naopak se od něj vyžaduje, aby ji pouze naváděl k věcem, které jsou pro ni nejlepší v tomto světě i na věčnosti.

Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: "*Neexistuje manželství bez (dovolení) opatrovníka a přítomnosti dvou důvěryhodných svědků.*" A on, sallalláhu 'alejhi we

sallam, také pravil, *"Nenuťte své ženy (aby se provdaly), raději se s nimi porad'te."* A on, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *"Její mlčení je souhlas."*

Toto je etiketa a podmínky, které se musí dodržovat. Avšak někdy se objeví cosi, co odporuje Boží legislativě, jako když otec brání a spožďuje dívčin sňatek kvůli svým materiálním ambicím. Nebo protože muž, který jí nabízí manželství je chudý a proto jeho status nebude pozvednut. A tak dívka zůstává bez manžela. V takové situaci Boží zákon dovoluje, aby se provdala sama, neboť Posel, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *"Kterákoli žena se provdá sama, bez dovolení opatrovníka, její manželství je neplatné, manželství je neplatné, manželství je neplatné. Ale pokud se rozcházejí, pak osobnost mající autoritu (sultán) je opatrovníkem toho, kdo nemá opatrovníka."*

Proto tato dívka, jejíž otec jí brání ve sňatku ze zjevně materiálního důvodu, může vzít svůj případ k legitimnímu soudci. Ten prověří záležitost opatrovníka a vyptá se ho na důvody, proč jí brání (aby se provdala). Pokud se dozví legitimní příčinu, jakože muž žádající o sňatek je inovátor, nebo se nedomlí nebo pije alkohol, tak v tom mu nemůže odporovat. Ale pokud se dozví neoprávněnou příčinu, tak v takovém případě může soudce převzít opatrovnictví nad jejím sňatkem. [Al-Asálah, vydání #6]

[46] Otázka: Žena v šestinedělí dosáhne čistoty (tj.přestane krvácet, ale nalezne znovu krev o několik dní později. Je toto krvácení istiháza (nepravidelné krvácení) nebo něco jiného?

Odpověď: Pokud přesáhla období poporodního krvácení, což je 40 dní, tak tato krev je nepochybně istiháza a ne poporodní krvácení. A pokud se domnívala, že dosáhla stavu čistoty před konce 40 denního období, pak to byl omyl z její strany. Tak by se měla podívat na krev, která v současnosti vytéká. Pokud je to tmavá krev jak je obvyklé u poporodního a menstruačního krvácení, tak nikdy nedosáhla stavu čistoty. V takovém případě se musí vyhýbat modlitbě a půstu a všem ostatním náboženským úkonům, které jsou zakázány (v tomto stavu). [Al-Asálah č. 15-16]

[47] Otázka: Vzhledem k části verše: A jsou vám zakázány jako manželky vaše matky, vaše dcery, vaše sestry, vaše tety z otcovy i matčiny strany, vaše neteře z bratrovi a sestřiny strany, vaše kojné a vaše soukojenky a matky vašich žen a vaše nevlastní dcery, jež jsou ve vaší péči." [Súra An-Nisá: 23] většina učenců praví, že tato část verše (tj. jež jsou ve vaší péči): Neexistuje k tomu mařhúm (26) (tj. opačné porozumění) a že to bylo zjeveno pouze proto, že je to nejobvyklejší situace (machradžu l-ghálib).(27) Avšak existuje vypravování od 'Alího, radialláhu 'anhu, které naznačuje, že omezení rozhodnutí se vztahuje pouze na ty, které pobývají v domě nevlastního otce. Tedy, jaký je správný názor?

Odpověď: Předtím, než odpovím, vidím v otázce cosi, co musí být opraveno, což je prohlášení, že existuje specifikace k tomuto verši nalezené ve vypravování od 'Alího! Toto tvrzení není správné, protože verš sám o sobě je specifický, podle správného pohledu a je omezen částí, "které žijí ve vašich domech". Tak je verš sám o sobě specifický a omezený. Kdyby byl neomezený a pak přišlo jiné pochopení s omezením, jako to uvedené ve verši, v tom bodě bychom mohli říct, že ten text omezuje verš. Jenže zde je verš samotný omezený.

Po této opravě pravím: Ve skutečnosti se o této záležitosti debatuje velmi dlouho. A já se osobně divím, jak se může většina učenců shodnout na dvou bodech:

1.: Na zrušení omezení textu "které žijí ve vašich domech" a tvrzení, že tento omezující text nemá mařhúm (opačné pochopení).

2.: Na jejich souhlasu na odmítnutí dvou autentických vypravování dvou správně vedených chalífů, Omara a 'Alího, radialláhu 'anhumá, kteří potvrdili, že oba aplikovali tento verš s tímto omezením. Tak vydávali výnosy, že bylo možné, aby se muž oženil se svou nevlastní dcerou, za podmínky, že nežila v jeho domě. Tak se divím této shodě, jelikož to vytváří dvě tvrzení:

1. Neexistuje mařhúm k tomuto omezení

2. Protiklad proti dvěma správně vedeným chalífům

Z mého porozumění od mnoha vzdělaných lidí – a uvedu konkrétně hanbalí – shledali dostatečným, ve věci jako je tato, přinést zprávu, která není autentická – od jednoho ze Sahábah. Přijali toto vypravování a následovali jej výrokem: "Nevíme o ničem, co by tomu odporovalo." Tedy zde by bylo pro ně správné říct, "Nevíme o ničem, co by odporovalo těmto dvěma kalifům." Toto je za prvé, a za druhé, co je zjevné z Koránu bude také na jejich straně.

Existuje jiný hadís k tomuto předmětu, který se vyskytuje ve dvou sbírkách Sahíh. Prorokovi, sellalláhu 'alejhi we sallam, byla předložena nabídka k sňatku s určitou ženou, ale on se vymlouval, že je to jeho nevlastní dcera z jeho domácnosti. Šejchu l-Islám Ibn Tajmíja uvedl v jedné kapitole své hodnotné knihy "Iktidáu s-Siráti l-Mustakím" když se zabýval předmětem obecného vytýkání inovací v náboženství, což je podporováno autentickými a dobře známými ahádís: Šejch neschvaluje toto a objasňuje, že ájet je omezen a zakazuje sňatek pouze těm, jejichž nevlastní dcery žijí v domě nevlastního otce. Co se týče nevlastní dcery, která žije v jiném domě, tak je mu dovoleno se s ní oženit. Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, neustále opakoval ve svém kázání, což byla jeho Chutbatu l-Hádža (nezbytné kázání) svůj výrok: *A každá inovace je špatné vedení. A veškeré špatné vedení je v ohni pekelném.*" On (rahimahulláh) pravil: "Prorokovo schválení obecného textu bez poznamenání, že je omezený kterýmkoli omezením z Knihy a Sunny je potvrzením akce z jeho strany, že text nebude zastaven v obecném a univerzálním smyslu."

Tak zde můžeme užít princip, kterým nám šejchu l-islám Ibn Tajmíja (rahimahulláh) prospěl v mnoha sporných záležitostech včetně tématu o němž diskutujeme nyní, tedy že Alláh pravil: **"které žijí ve vašich domech"**. Hadís (uvedený výše) podporuje též omezení, neboť Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, nás nespravil o zrušení omezujícího faktoru "domácnosti". To vše naznačuje nesprávnost jejich tvrzení: "Tento omezující faktor nemá význam."

Chtěl jsem ukončit tuto diskusi principem, který jsem aplikoval v tomto tématu, ale přišel mi na mysl další pochybný argument, který by mohl být užit jako důkaz některými z nich jako je tvrzení, "Toto omezení nemá mařhúm." A to je to, že přinesou nějaké texty, které jsou podobné a kde je omezující faktor, který k nim nemá přímý význam. A bude řečeno o takovém textu (stejném jako předchozí) že nemá mařhúm. Příkladem toho, co mi přišlo na mysl jsou slova Boží: "Nebejte úrok, ať je dvojnásobný nebo mnohonásobný." A oni řeknou: "Dvojnásobný nebo mnohonásobný nemá mařhúm."²⁸

To je pravda, o tom není pochyb nebo zmatku. Avšak tento předmět vůbec nepřipomíná věc, se kterou se srovnává. To proto, že omezující faktor, na kterém se učenci

jednohlasně shodnou, že nemá mafhúm, “dvojnásobný nebo mnohonásobný” odporuje silným a výslovným textům, které nutí hledajícího fakíha říct, že tento omezující faktor nemá mafhúm. Pokud jde o věc nevlastní dcery, tak záležitost je naprosto odlišná. Neboť omezující faktor je ve shodě s tím, že neexistuje text, který tomuto omezujícímu faktoru odporuje jako následný text, který přišel, aby zrušil omezující faktor "dvojnásobný nebo mnohonásobný" tak, aby bylo jasné, že tento omezující faktor nemá mafhúm. Tak jak mohou usilovat o předložení příkladu k tomuto příkladu, pro který byly stanoveny důkazy, že zde neexistuje mafhúm?!

Proto nám není dovoleno říct: "Tento omezující faktor (domácnosti) nemá mafhúm k tomu", dokud zde pro to není důkaz. A žádný důkaz neexistuje v otázce nevlastní dcery. Navíc Prorok aplikoval sám na sobě tento omezující faktor v hadísu, který jsem uvedl prve, což anuluje příklad použitý při tvrzení, že ája "které žijí ve vašich domech" nemá mafhúm!

Nejsprávnější dle mého názoru je, že nevlastní dcera, která je muži (otčímovi) zakázána k manželství je ta, která žije v domě matčina manžela. Pokud jde o nevlastní dceru, která žije daleko, tak to lze nalézt ve vypravování od 'Alího, radialláhu 'anhu, a podobně ve vypravování od Omara, radialláhu 'anhu:

“Jednou se muž rozvedl se ženou a ta měla dceru. Tak se ho 'Alí ptal na to a on odpověděl: 'Rozvedl jsem se s ní.' Zeptal se: 'Nemá dceru?' Privil: 'Ano, ale to je moje nevlastní dcera.' 'Alí mu řekl: 'Bydlí ve tvém domě?' Privil: 'Ne, bydlí v Ta'ifu, daleko odsud.' 'Alí privil: 'Ožeň se s ní.'”

Podobný příběh je autenticky vypravován od Omara ibn Al-Chattába, radialláhu 'anhu. [Al-Asálah, vydání #8]

VIII. Otázky na téma rodina

[48] Otázka: Jaký je výnos ohledně omezování počtu potomků?

Odpověď: Osobu, která omezuje počet svých potomků bez oprávněného důvodu, považují za hlupáka ne-li nevěřícího v Kadá a Kadar (Božské vykonání a předurčení) Alláha. Jelikož jedinec, který omezuje svoje potomstvo na pouze tři děti, například, a je mu padesát (!), myšlenka na smrt mu dosud nepřišla na mysl, nebo že nějaká hrozná událost může přijít a vzít si životy jeho tří dětí a tak ho zanechat až do konce života opuštěného a bezdětného. Proto, ti kdo omezují počet svých dětí, neuvažují o věcech, o kterých každý muslim uvažuje. A to je Al-Kadar (předurčení), které potkává lidi způsobem, jakým On chce, ne jak oni chtějí. Takže tato praktika dnešní doby je vážná nedbalost a nouze. [Al-Asálah, vydání #2]

[49] Otázka: Liší se výnos o kontrole porodnosti od výnosu o omezení potomstva?

Odpověď: Ke kontrole porodnosti existuje detail. Proto pravím, že tato věc známá jako "kontrola porodnosti" patří k tomu, čím jsou dnešní muslimové zkoušeni v zemích islámu. Avšak existují případy, kdy se musíme vrátit k jejich motivu. Příkadem toho je motiv předpisu muslimského lékaře, který radí dvojici "kontrolu porodnosti" k ochraně zdraví ženy, která se vzdálila přirozenému stavu po porodu mnoha dětí! Takže pokud schopný muslimský doktor vydá takové omezení ve formě rady, tak se to stává legitimním důvodem pro kontrolu porodnosti.

Toto je příklad, kdy je kontrola porodnosti dovolená. Co se týče opačného příkladu, kdy je důvodem za tím skrytým chudoba (!) nebo placení účtů, které je vždy na mysli nevěřících!! Tak vidíte jednoho z nich, co říká: "My s manželkou jsme dva. A máme dvě děti!! A jejich pátý člen je jejich pes!! Takže měsíční plat, který dostávám nám [pěti] akorát stačí!"

Toto není v islámu dovoleno, protože tento motiv pochází z logiky Dní nevědomosti, před čímž jsme byli varováni, abychom se tomu vyhýbali. Jak najdeme ve slovech Alláha: "**Nezabíjejte z nedostatku dětí své, vždyť jsme ušetřili nezbytné pro vás i pro ně!**" [Súra Al-Ana'am: 151]

Toto je zejména ten případ, jelikož muslimové věří, že dítě (již) přichází se svou výživou. Neboť než přijde na svět, jeho výživa je přikázaná mezitím, co je v lůně své matky, jak bylo objasněno ve Svaté Sunně. Takže tento případ kontroly porodnosti s tímto motivem je nedovolený. A pokud jde o neopodstatněné a falešné záminky, které někteří lidé užívají, tak to nemá v náboženství místo. [Al-Asálah, vydání #2]

[50] Otázka: Je dovoleno muži vzít si z majetku svého otce za účelem použít to v obchodních záležitostech, pokud ví, že otec jedná s bankami fungujícími na úrok?

Odpověď: Povinnost každého, kdo dosáhl věku, kdy je schopen rozlišovat dobré od špatného je, že se musí intenzivně a rychle snažit osvobodit od spotřebovávání majetku, který pochází z úroků. Ale může si to vzít, pokud to potřebuje, v případě nezbytnosti. Pokud jde o to užít zakázané peníze při utrácení za luxusní věci a za účelem žít pohodlně, tak mu není dovoleno takto peníze použít. Alláh ví nejlépe. [Al-Asálah, vydání #1]

[51] Otázka: Jsem mladík, který nedokončil studium a můj otec je bohatý muž, co pracuje s úroky (ribá) a rovněž se zapojuje do různých typů zakázaného obchodování. Jaký by měl být můj postoj v takové situaci, zejména když otec za mne utrácí peníze, přestože jsem mu mnohokrát vysvětlil, že úrok je Harám (zakázaný) ale bez úspěchu?

Odpověď: Vskutku tato studia, na která otázka naráží nikterak nepatří mezi nezbytné věci. Spíše je to prostředek, který v dnešních dnech vede k získání zisku. Takže pokud jde o případ, že žije pod ochranou otce a ví najisto, že otec vydělává na úroku, tak je na něm se všemi možnými prostředky osvobodit od tohoto způsobu života, který je postaven na hříchu, i kdyby měl opustit svá studia, jelikož tento typ studia sám o sobě není nezbytnou povinností. A je na něm tvrdě usilovat o vydělání dovoleného zisku, pracováním rukama a zpocením svého čela. To je pro něj lepší a trvalejší.

V závislosti na schopnostech tazatele, by měla být studia opuštěna, alespoň prozatímne a měl by se snažit uživit se sám, což pro něj bude skromné a osvobodí se tak od toho, že za něj otec platí.

A je-li donucen, aniž po tom touží, myšleno, je-li donucen žít pod výživou svého otce, pak by neměl požadovat peníze zbytečně, měl by si brát jen tolik, aby přežil, zaplatil nezbytné výdaje a jen tolik, aby neprosil lidi. [Al-Asálah, vydání #10]

IX. Smýšlené výnosy

[52] Otázka: Jaké je rozhodnutí o dnešní televizi?

Odpověď: Není pochyb o tom, že dnešní televize je Harám (zakázaná). To proto, že televize, stejně jako rádio a kazetový magnetofon – to všechno jsou požehnání, která Alláh udělil svým služebníkům, jak stanovil:

" **Kdybyste chtěli spočítat všechnu laskavost Boží, nikdy ji nespočtete.**" [Súra An-Nahl:18] Tak, sluch je požehnání a zrak je požehnání, a stejně tak rty a jazyk. Avšak mnoho požehnání je zkouškou svým vlastníkům, protože je nepoužívají způsobem, který Alláh miluje a chce, aby je tak používali. Proto považují rádio, televizi a kazetový magnetofon za požehnání od Alláha, ale kdy jsou považovány za požehnání? Když jsou užívány tak, aby prospěly ummě. Dnes, devadesát devět procent toho, co je v televizi, je zlé, prostopášné, nemorální, zakázané atd., zatímco jedno procento toho, co je ukazováno, prospívá některým lidem. Ale soud je s ohledem na většinu, nikoli na menšinu. Tedy pokud opravdový muslimský stát existuje, může zařadit programy založené na vědění, co bude prospívat ummě, v tomto bodě bych neřekl, že televize je povolená, ale spíše bych řekl, že je povinná. [Al-Asálah, vydání #10]

[53] Otázka: Jaký je výnos o našich (písničkách)29, které obíhají mezi mnoha mladými a kterým se říká "islámské našídý?"

Odpověď: Mají-li tyto našídý islámský význam, a nedoprovází-li je strunové nebo hudební nástroje jako tamburína, buben a jeho typy, pak v tom není problém. Avšak důležitou podmínkou je, že povolenost musí být objasněna. A musí to být osvobozeno od čehokoli, co odporuje náboženství, jako přehánění a podobně.

Také existuje další podmínka. A to, že to nesmí být (obvyklá) praktika. Jelikož toho, kdo tomu (neustále) naslouchá to odvrací od recitování Koránu, ke kterému autentická Prorokova Sunna nabádá. Podobně to odvádí od získávání prospěšných znalostí a zvaní k Alláhu (tj. da'wa), Jedinému osvobozenému ode všech omylů.

Co se týče používání tamburíny s našídý, tak to je dovoleno ženám, pokud se to odehrává pouze mezi nimi, stranou mužů. A je to dovoleno pouze během 'Íd a při svatbě. [Al-Asálah, vydání #2]

[54] Varování lidstva ohledně postavení se (před druhými)

Posel Boží, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *"Kdokoli má rád, že si lidé před ním stoupají, ten nalezne své útočiště v ohni pekelném."*

Zaznamenal Al-Bucháří v Al-Adabu l-Mufrad (977), Abu Dawúd (5229), At-Tirmízí (2/125), At-Taháwí v Muškilu l-Asár (2/40) a sousloví je od něho, Ahmed (4/93 & 100), Ad-Dawlábí v Al-Kuná (1/95) Al-Muchlis v Al-Fawá'id Al-Muntaká (196/2), 'Abdu ibn Humajd v Al-Muntachib mine l-Musnad (51/2), Al-Baghawí v Hadís 'Alí ibnu l-Dža'd (7/69/2) a Abú Nu'ajm v Achbár Asbahán (1/219).

Objevuje se cestou od Habíba ibnu š-Šahída s autoritou Abú Mudžlize, jenž pravil:

"Mu'áwíja vstoupil do domu, kde byl 'Abdulláh ibnu z-Zubajr a 'Abdulláh ibn 'Ámir. Tak se Ibn 'Ámir postavil, zatímco Ibnu z-Zubajr zůstal sedět - a ten byl z obou zkušenější. Mu'áwíja, radialláhu 'anhu, pravil: "Sed' Ó Ibn 'Ámire, neboť jsem slyšel Posla Alláha, sallalláhu 'alejhi we sallam, říci: [a uvedl hadís]. At-Tirmidhí pravil: "Je to hasan hadís."

Pravím: "Spíše je to sahíh hadís. Vypravěči z řetězce jsou spolehliví, muži standardu dvou šejchů (Al-Buchářího a Muslima). Abu Mudžlizovo jméno je Láhik ibn Hamíd.

A ten je spolehlivý. A Habíb ibnu š-Šahíd je spolehlivý a pevně stanovený jak je stanoveno v At-Takríb.

Tedy neexistuje základ pro jeho omezení pouze na stupeň hasan, dokonce když Al-Háfiz (Ibn Hažr) o tom mlčí Al-Fat'h 11/42), zejména má-li to jiné cesty vypravování.

Al-Muchlis pravil v (jeho knize) Al-Fawá'id:

'Abdulláh nám vypravoval: Dawúd nám oznamoval: Marwán nám oznamoval, Mughíra Ibn Muslim As-Sirádz vypravoval autoritou 'Abdulláha Ibn Burajdy, že pravil: "Mu'awijah vyšel (jednoho dne) a viděl, že vstávají, protože odchází. Tak jim pravil. Sed'te, protože Posel Boží, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: *'Kdokoli je potěšen, že synové Adama pro něj vstávají, peklu bude zavázán.'*"

Tento hadís má autentický řetězec vypravování. Všichni jeho vypravěči jsou spolehliví, jsou to vypravěči Muslima vyjma Al-Muchlis' šejcha (učitele), 'Abdulláha – a to je el-Háfiz Abú l-Kásim Al-Baghawí a Mughíry Ibn Muslima As-Sirádze. Ale ti jsou oba spolehliví bez jakéhokoli nesouhlasu. Dawúd odkazuje na Ibn Rašída a Marwán je syn Mu'awíje Al-Fazářího Al-Kúfího, který byl Háfizem (hadísu).

Šabába ibn Siwár následoval stejný hadís vyjma, že vypravoval "Kdokoli má rád, že se lidé kolem něj shromažďují (vstávajíce)..." a zbytek je stejný.

Zaznamenal At-Taháwí (2/38/39) a Al-Chatúb v Táríchu l-Baghdád (13/193).

A hadís má další podporující důkaz s Al-Chatúbem (11/361) ve formě mursalu zabývající se příběhem na cestě. Zaznamenal od 'Abdu r-Razzáka ibn Sulejmána ibn 'Alího ibnu l-Dža'ada, který pravil: *"Slyšel jsem otce říkat "Jednou Al-Ma'mún (tehdejší chalífa) šel navštívit klenotníky na tržišti. Smlouval s nimi o ceně předmětu, který měli. Pak se Al-Ma'mún pustil za vybavením dalších potřeb. Když odcházel každý na shromáždění pro něj vstal, jen Ibn Al-Dža'ad nevstal. Tak Al-Ma'mún se na něj hněvivě podíval. Vzal ho stranou a řekl: 'Šejchu, co ti zabránilo přede mnou povstat, jako tví společníci povstali?' Tak on ('Alí Ibn Al-Dža'ad) pravil: 'Ctím Amíra Al-Mu'mínín příliš (na to, abych povstal) kvůli hadísu, který vypravujeme od Proroka, sallalláhu 'alejhi we sallam.' Pravil: 'Co je to?' "Alí Ibn Al-Dža'ad pravil: 'Vyslechl jsem od Al-Mubaráka ibn Fudály, jak pravil: Slyšel jsem Al-Hasana říkat: Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil...[pak uvedl hadís s prvním souslovím]. Tak Al-Ma'mún sklonil hlavu, uvažující nad hadísem. Pak zvedl hlavu a pravil: 'Nikdo by neměl kupovat, vyjma od tohoto šejcha.' Tak lidé nakupovali pouze od toho šejcha toho dne, až měl obnos třiceti tisíc dínárů."*

Tak Boží slova, "**A kdokoli se bojí Alláha, ten mu připraví východisko, a poskytneme mu z míst, odkud to nečeká**" se stala skutečností pro 'Alího Ibn Al-Dža'ada, spolehlivého a důvěryhodného vypravěče. Ad-Dajnúrí vypravoval podobný příběh v Al-Muntaká mine l-Madžálisa: *Ahmed ibn 'Alí Al-Basrí nám vypravoval pravice: "Al-Mutawekkíl (tehdejší chalífa) obrátil svou pozornost k Ahmedovi Ibn Al-Mu'azalovi a dalším učencům a proto je shromáždil u sebe doma. Pak mezi ně vešel a všichni lidé povstali kromě Ahmeda ibnu l-Mu'azala. Al-Mutawekkíl pravil k 'Ubajdulláhovi. 'Tento muž nám nechce přísahat věrnost (baj'a).' 'Ubajdulláh mu řekl: 'Ano, Amíru l-Mu'minín, ale vypadá, že má špatný zrak.' Ahmed ibnu l-Mu'azal pravil: 'Ó Amíru l-Mu'minín, nemám poškozený zrak. Naopak tě vzdaluji trestu od Alláha, Nejvyššího, protože Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: "Kdokoli má rád, že si lidé před ním stoupají, ten nalezne své útočiště v ohni pekelném."* Al-Mutawekkíl se posadil vedle něho."

Ibn 'Asákir vypravoval v Táríh Dimašk (19/170/2) s řetězcem vypravování od Al-Awzá'ího:

Někteří ze stráží Omar ibn 'Abdul'azíze (chalífy) mi vypravovaly:

"Omar Ibn 'Abdul'azíz jednoho dne vyšel, zatímco jsem na něj čekali o dni Džumu`á. Když jsme ho spatřili, povstali jsme. Tak pravil: 'Když mne vidíte, nevstávejte, ale raději se rozpylte (udělejte průchod).'"

Fikh (porozumění) Hadísu:

Tato hadís nám naznačuje dvě věci:

1. Zákaz komukoli mít rád, že kvůli němu lidé posvтанou, jakmile vstoupí. A tento důkaz je jasný, takže neexistuje potřeba, aby byl objasňován.
2. Nesouhlas na tím, aby sedící povstali, když vstupuje, ačkoli to dotyčný nemá v oblibě, že kvůli němu lidé vstávají. To spadá pod aspekt vzájemného pomáhání si k dobru a vyvarování se otevření dveří zlu. A to je přesné porozumění, které nám bylo naznačeno vypravěčem hadís, Mu'awíjou, radialláhu 'anhu, když odmítl, aby 'Abdulláh ibn 'Ámir pro něj povstal a použil tuto hadís coby důkaz toho, co řekl. To učinil kvůli svému porozumění a znalosti náboženství a jeho legálních principů, které zahrnují "bránění prostředkům", a kvůli jeho vědomí si přirozenosti lidských bytostí a jejich reakcí na dobré a zlé faktory.

A představíte-li si komunitu, jakou byla komunita prvních předchůdců, tak oni nikdy nepraktikovali zvyk vstávat pro druhé. Bylo by řídké najít mezi nimi někoho, kdo by měl rád tento druh vstání, který může někoho uvrhnout do pekla. A to bylo kvůli nedostatku představit si tu věc, co by to někomu připomínala – a to je povstání samotné. Na druhou stranu, podíváte-li se na společnost jako je ta dnešní, tento konkrétní druh povstání se považuje za běžný zvyk. Vskutku, tato praktika, konkrétně, je-li dělána opakovaně, se neustále osobě připomíná. Pak po tom jeho duše touží, najde v tom zalíbení, a nakonec si to zamiluje. A jakmile si to zamiluje, tak je zničena. Proto patří mezi aspekty pomáhání si ke spravedlnosti a ke zbožnosti (Takwá) opustit provádět takové vstávání i pro ty lidi, kteří to nemilují, ze strachu, že naše vstávání způsobí, že si to oblíbí, protože tak budeme napomáhat zničení jeho duše a to není dovolené.

Mezi důkazy, které pro to svědčí, je, vidíte-li některé ze vzdělaných lidí, o nichž se myslí, že mají dobré způsoby, jejich duše se změní, když jejich zrak padne na jedince, který před nimi nepovstal. To, když se nerozlobí a spojují jej se špatnými způsoby a oznámí mu novinu, že mu nebude dopřáno požehnutí vědění, kvůli jeho nedostatku projevovat

úctu k lidem, dle jejich tvrzení. Naopak mezi nimi jsou tací, kteří vyzývají ostatní, aby povstali, klamající je takovým říkáním jako, "Nepovstáváte přede mnou, kvůli tělu z masa a kostí, ale vstáváte před věděním, které je obsaženo v mé hrudi!!" Jako by to Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, neměl vědění ve své!! Přesto před ním Společníci neměli ve zvyku vstávat. Nebo je to tím, že mu Společníci neprokazovali respekt, který mu náležel! Tedy, může muslim čestně prohlásit to či ono?!

A kvůli tomuto hadísu a ostatním, skupina učenců došla k názoru, že je zakázáno vstávat před druhým člověkem, jak je stanoveno v Al-Fath (4/14). Pak (Ibn Hadžar) pravil: "Závěrem z toho, co bylo vypravováno od Málíka je zákaz postavit se na určitou dobu tak, že ten, kdo stojí si nesesedne, dokonce i když je zaměstnán svým obsluhováním. Neboť (Málík) dostal otázku o ženě, která přehání vítání svého manžela tak, že jej přijímá, svléká mu vnější oděv a stojí, dokud si on nesesedne. Odpověděl: Co se týče jeho přijetí, tak na tom není nic špatného. Pokud se však jedná o stání, dokud si nesesedne, pak ne, neboť to patří mezi činy tyranů. A Omar Ibn 'Abdul'azíz to zakázal."

Já pravím: Neexistuje vůbec nic na tomto subjektu, co by představovalo rozpor k důkazu, nalezenému v tomto hadísu. A všichni, kdo odporují a zastávají názor, že je dovoleno stát, nebo raději je to doporučeno, užívají jako důkaz ahádíth, z nichž některé jsou autentické a některé slabé. Ale žádná, když člověk uvažuje o jejich řetězcích vypravování a textu, nepředstavuje rozpor k důkazům, tohoto zákazu.

A co dále potvrzuje a objasňuje je, že Prorok neměl rád lidi, kdož před ním vstávali:

"Neexistoval jedinice na světě, jež by jim byl dražší, než Posel Alláha, sallalláhu 'alejhi we sallam. A když jej spatřili, tak kvůli němu nevstávali, protože věděli, že to nemá rád."

Zaznamenal Al-Bucháří v Al-Adabu l-Mufrad (946), At-Tirmizí (2/125), At-Taháwí v Muškilu l-Asár (2/39), Ahmed (3/132), a Abu Ja'lá v jeho Musnadu (2/183) a pořádek slov je od něho. Je to cestou od Humajda od Anase, radialláhu 'anhu. A At-Tirmizí pravil: "Je to hasan sahíh hadís, gharíb z této perspektivy." Já pravím: Její řetězec je autentický podle standardů Muslima.

Tento hadís posiluje, co předchozí hadís naznačil o zákazu stát z úcty a pro poctu. Neboť kdyby stání patřilo do legislativy jako norma vykazování respektu, nebylo by mu sallalláhu 'alejhi we sallam dovoleno znechutit to Společníkům. A on, sallalláhu 'alejhi we sallam, si nejvíce ze všech lidí zaslouží, aby mu byla projevována úcta a pocty. A oni, radialláhu 'anhum, si byli nejlépe vědomi, co si on, sallalláhu 'alejhi we sallam, zaslouží. Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, nenáviděl, když toto vstání bylo konáno jeho Společníky. Tak proto je na muslimech, zejména patří-li mezi vzdělané lidi a příkladné osoby, aby to sami nenáviděli, v souladu s následováním jeho, sallalláhu 'alejhi we salam, cesty. A měli by to nenávidět pro ty muslimy vedle sebe, kvůli jeho výrok: *"Nikdo doopravdy neuvěří, dokud nebude milovat svého bratra více než sebe natrvalo.* Takže nikdo by pro něj neměl vstávat, ani on by pro nikoho neměl stát. Naopak, jeho nenávist k takovému stání by měla být větší, než ta Prorokova. Jelikož nebudou-li to nenávidět, stane se to obyčejem mezi některými z nich, aby před druhými vstávali. A to je povede k tomu, že si to zamilují, což poslouží jako důvod pro který si zaslouží oheň pekelný, jak stanoveno v předchozím hadísu. A Posel Boží, sallalláhu 'alejhi we sallam, to neměl rád, protože byl osvobozen a ochráněn před láskou k takovému projevu neposlušnosti. Takže pokud to nenáviděl, je jasné, že muslimům více sluší to nenávidět. (30)

Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, shromáždil srozumitelné a hojně dobré způsoby v jeho výrok: *"Nepatří k nám ten, kdo nemá slitování s našimi mladými, a nectí naše staré a nezná právo našeho učence."* 31

Tedy znát právo učence vyžaduje dobré způsoby v jeho přítomnosti, stejně jako v jeho nepřítomnosti. Avšak to nevyžaduje, že by je měl člověk uctívat, jako je tomu v případě súfistů a extrémistů z řad šejchů. Příkladem toho je vstávání před učencem, když vstoupí na shromáždění. Tento skutek se nehodí pro čistou a neporušenou islámskou společnost. Takže hlavním zájmem opravdových volajících k islámu je přivést nás tak blízko k první islámské společnosti v níže nebylo možné přijmout praktiku jak se jim zachtělo. Je to věc, jak se říká v proslulém rčení:

"Tak je napodobujte, nejste-li jako oni,
Vskutku, napodobování správnosti je úspěch."

Tak se snažíme napodobovat tyto spravedlivé a dobré jedince (ze Selef), a pokoušíme se vytvořit společnost, která připomíná první osvícenou společnost, jež existovala v tom zářivém čase. Tedy naše pozornost musí být vždy upřena k děláni toho, co oni dělali, jak jen jsme toho schopni, neboť skutečnost je jak jeho, sallalláhu 'alejhi we sallam, slova naznačují: *"Cokoli jsem vám přikázal, tak to dělejte tak, jak jste toho schopni. A co jsem zakázal, tomu se vyhýbejte."* 32 Tedy věci spojené s činy jsou omezené a tak dodatky k nim nejsou přijímány. Příkladem toho je být laskavý k učenci vnějšími gesty jako povstat před ním nebo ostatními, když vstupují na jedno ze shromáždění. A já neříkám učenému shromáždění, protože toto je velice jasné – že studenti v takové situaci by neměli před tímto učencem povstat. Avšak vstoupí-li na shromáždění, které není akademické, patří mezi prospěšné znalosti a správné skutky, že lidé povstanou před učencem, který na shromáždění přišel?

Odpověď: "Tak je napodobujte, nejste-li jako oni." Kdo je jedinou osobností, kterou bychom měli napodobovat před ostatními? To je, jak víme, Muhammed, Posel Boží. A vzdělaní lidé ví, a to je cosi, v čem se nerozcházejí.

Dnešního dne celý islámský svět, vyjma těch, jimž se dostalo milosrdenství Boží, je v opozici Prorokovu vedení z minulosti ohledně této věci. Takže vzdělaní lidé nezakazují svým společníkům nebo obecné veřejnosti, když někdo vstoupí a oni před ním povstanou. A ti, kdo před ním vstávají z laskavosti a úcty, si myslí, že taková byla první komunita (Společníků). A proto je na nás bez ustání navádět směr k fyzickému napodobování (způsobů) této první společnosti.

To patří mezi záležitosti, které jsou povinností učenců, spíše než studentům, aby se o to starali. Neboť jste-li opravdoví v napodobování Posla, sallalláhu 'alejhi we salam, pak šířte mezi svými druhy skutečnost, že nenávidíte tento vnější projev. To znamená být skromný, jako byl skromný Posel, sallalláhu 'alejhi we salam. Posel, sallalláhu 'alejhi we salam, nenáviděl toto vstávání a tak to lidé přijali, kvůli této skutečnosti. Tak pokud učenci následují příkladu Posla, tak ať to šíří mezi svými společníky. To jde jako první.

Zadruhé, spadá to pod doménu "bránění prostředkům". Například pokud učenec učiní běžným zvykem pro lidi, aby před ním stáli, jeho duše zatouží po takovém vstání. Pak přijde čas, kdy uvidí své studenta, který ho miluje a je mu oddán. Vstával před ním a náhle přestal. Tak vznikne spor, obviňování, možná víc, mezi učencem a studentem. Jelikož učenec si zvykl a zamiloval si toto vstávání. Co jej přivedlo k této nenáviděné a zakázané lasce bylo to, že lidé jej na to uvykli. Taktéž jsem chtěl připomenout učencům a studentům, aby se neadaptovali na společni, protože toto adaptování (a přizpůsobování)

nemá dnes omezené hranice, protože se může objevit inovace a my povíme: "Existuje cosi důležitějšího než toto." A zítra tu bude další inovace a my povíme, co jsme řekli v prvním případě, dokud společnost nezabloudí daleko od jednání v souladu s tím, co přinesl islám, kvůli těmto překroucením a falešným ospravedlněním. [Al-Asálah, vydání #20]

[55] Otázka: Jaké je usnesení ohledně islámských videí?

Odpověď: Není možné věřit pod tímto jménem v této době, v níž jsou tužby převrácené a měřítko (určování, co je dobré a co špatné) jsou nestálá. Avšak toho dne, kdy Alláh dovolí, aby byl islámský zákon ustanoven – a možná to bude brzy – skupina učenců náboženství se sejde a nastolí systém omezení pro video, které je povoleno z hlediska Šari'a. V tomto bodě bude povolené, skládající se z nábožensky vydaných standardů a principů založených na vědomostech.

Ale pokud jde o dnešek, kde touhy plynou v souladu s lidským chtíčem, tak není možný způsob pro názor ve prospěch jeho povolenosti. Ledaže bychom si zvolili jinými než jejich náležitými názvy jako islámské banky a islámské písně (našídly), atd. [Al-Asálah, vydání #4]

[56] Otázka: Jaké je usnesení ohledně masturbace?

Odpověď: Nepochybujeme o zákazu této praktiky. A to ze dvou důvodů, z nichž prvním jsou slova Alláha, Nejvyššího, ohledně popisu věřících:

"Šťastní jsou ti věřící, kteří v modlitbách svých jsou pokorní, kteří od planých řečí se odvracejí, kteří almužny rozdávají, kteří pohlaví svá ochraňují jen pro manželky své či otrokyně; a nebudou za to pokáráni - však kdo více než po tomto touží, to věru jsou přestupníci." [Súra Al-Mu'minún: 1-8]

Imám Aš-Šafi'í užíval tento ája jako důkaz pro zákaz masturbace. Neboť do tohoto ájetu Alláh umístil dva způsoby pro pravé věřící k uspokojení jejich potřeb – buď sňatkem se svobodnou věřící nebo stykem s otrokyní či válečnou zajatkyní. Pak praví, **"Však kdo více než po tomto touží, to věru jsou přestupníci"** což znamená: Kdokoli naplní své touhy jiným způsobem než v manželství nebo s otrokyní, tak je přestupník a hříšník.

Co se týče druhého důvodu, pak bylo lékařsky dokázáno, že existují nedobré následky pro toho, kdo holduje této praktice, a poškozují jeho zdraví, hlavně u těch, kdo tomu holdují neustále, dnem a nocí. Vypravuje se od Proroka, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: *"Neubližujte a neubližujte si."* Tak není muslimovi dovoleno účastnit se čehohokoli, co působí škodu druhým nebo jemu samému.

Je třeba zmínit další věc, a sice, že ti, kdo toto praktikují spadají pod prohlášení Boží:

"Přejete si vyměnit, co lepší je, za mnohem horší?" [Súra Al-Bakarah: 61]

Také bylo zaznamenáno, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, že to, co dále potvrzuje zákaz je jeho výrok:

"Ó mladí mužové! Kdo z vás je schopen se oženit nechť se ožení, neboť je to nejlepší prostředek ke klopení pohledu a ochraně pohlaví. A kdo toho není schopen, nechť se postí, neboť to pro něj bude štítem." [Al-Asálah, vydání #3]

[57] Otázka: Jeden ze studentů se zeptal: Mnozí studenti se ptají sebe navzájem ohledně ponechání vlasů růst a jejich holení. Jsou zmatení v této záležitosti, neboť škola je nutí zcela si oholit vlasy nebo je ostříhat velice na krátko, přestože studenti vidí učitele, že si vlasy nestříhají, naopak si je pěstují.

Tak já pravím 33 – hledající pomoc u Alláha – nechat vlasy růst je Sunnah, jak Ahmed ibn Hanbal (rahimahulláh) pravil: "Je to Sunnah. Kdybychom byli schopni je upravit a kontrolovat, pak je necháme. Ale je nepohodlné a obtížné je nechat (dlouhé)." A Ibnu l-Kajjim (rahimahulláh) uvedl v Zádu l-Ma'ád: "A on, sallalláhu 'alejhi we sallam, neměl ve zvyku si holivat hlavu vyjma během obětních ceremonií Hadž (nusuk)." Existuje mnoho autentických ahádís, jež uvádějí popis vlasů Proroka, sallalláhu 'alejhi we salam. Je stanoveno v Al-Mughnī: "Je doporučeno, aby vlasy odpovídaly popisu Porokových vlasů. Jsou-li dlouhé tak po ramena a jsou-li krátké, pak po ušní lalůčky. A pokud narostou delší, tak to není na škodu. To bylo zaznamenáno k Ahmedovi."

Vskutku, ponechání vlasů růst musí splňovat určité požadavky, mezi nimiž jsou:

1. Musí existovat upřímnost k Alláhu, Njevyššímu a následování vedení Proroka, sallalláhu 'alejhi we salam, za účelem získat odměnu a výhodu.
2. Nemělo by docházet k napodobování žen způsobem úpravy vlasů, jak to dělají ženy s dlouhými vlasy a jejich krášení, které je pro ně typické.
3. Neměl by se snažit napodobovat lidi Knihy nebo modloslužebníky. Nebo napodobovat účes a styl vlasů hříšných muslimů jako jsou hudební a filmové hvězdy a jim podobní, jako některé hanedbě osobnosti ve sportu.
4. Měl by je mýt a česat každý druhý den. A je doporučeno aplikovat olej a parfém a rozetřít to směrem dolů od středu hlavy. A jsou-li dlouhé, lze je sepnout.

A co se týče holení, pak šejchu l-islám Ibn Tajmíja napsal podrobnou debatu o tomto tématu a rozdělil je do čtyř typů. Shrnutí toho, co pravil je:

Je-li holení hlavy provedeno pro (1) Hadž nebo 'Umrah nebo (2) z nezbytnosti jako kvůli lékařskému ošetření, tak to je ustanoveno a předepsáno Koránem a Sunnou a není pochyb o jeho dovolenosti (za těchto podmínek). Co se týče jiných důvodů, tak ty existují dvou typů:

(3) Zaprvé: že si holí hlavu se záměrem uctívat Alláha (ta'abbud), praktikovat náboženství (tadajjun) a zdržovat se světských záležitostí (zuhd) a ne k Hadž nebo 'Umrah. Příkladem toho je, učinit vyholenou hlavu poznávacím znamením zbožných a náboženských osob na nejvyšší úrovni abstinence a uctívání. Nebo že považuje ty, kdo si holí hlavy za lepší nebo lépe praktikující nebo zbožnější než ty, kdo si je neholí. Šejchu l-islám Ibn Tajmíja pravil: "Toto je inovace, kterou ani Alláh ani Jeho Posel, sallalláhu 'alejhi we sallam, nenařídili. Není to ani povinné ani doporučené podle imámů náboženství. Ani to nebylo konáno Společníky či těmi, kdo je následovali ve správnosti, ani učenci známými svou zbožností a uctíváním, ať ze Společníků, Tábi'ín, těmi, kdo je následovali nebo těmi, kdo přišli po nich."

(4) Zadruhé: že si holí hlavu z jiného důvodu než obětování Hadž anebo 'Umrah, a z jiné příčiny než je nezbytnost a nesnaží se ani potěšit nebo se přiblížit Alláhu. Učenci na to mají dva názory:

První: Nevidí to rádi: To je mezheb Málíka a ostatních a lze to nalézt ve zprávě od Ahmeda, kéž se nad nimi Alláh smiluje.

Ahmed pravil: "Nemívali to rádi." Důkazem, použitým lidmi, kteří jsou toho názoru, že holení hlavy je poznávacím znamením lidí inovace je, že Chawáridž si holili hlavy. A Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: "Jejich znamení, je holení hlavy." obětování. Je stanoveno v Sahíh že: "*Když Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam rozdělával kořist o Dni Dobytí, přišel k němu muž s hustým vousem a vyholenou hlavou...*" A je stanoveno v Musnadu od Imáma Ahmeda, že Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, pravil: "*Ten mezi nás nepatří, kdo si holí hlavu.*" Ibn 'Abbás řekl: "*Ten, kdo si holí hlavu pravidelně je ďábel.*"

Druhý názor: Je to dovoleno: To je nejčastější názor mezi přívrženci Abu Hanífy a Aš-Šáfí'ího a je to také nalezeno ve zprávě od Ahmeda. A jejich důkazem je, co Ahmed, Abú Dawúd a an-Nasá'í zaznamenali s autentickým řetězcem, jak bylo stanoveno autorem Muntaká al-Achbár, s pověřením Ibn Omara, radialláhu 'anhu, že: "*Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, viděl malého chlapce, který si vyholil část hlavy a zbytek nechal, tak jim to zakázal a pravil jim: '(Bud') Oholte všechno nebo nechte všechno.'* Později mu byly přivedeny tři malé děti a on jim oholil hlavy. "

Protože zakázal al-kaz', a to je oholit část hlavy, tak toto poskytuje důkaz povolení oholení. Aš-Šawkání pravil v Najlu l-Awtár, komentujícíe hadís, který uvedl autor Al-Muntaká: "*V tomto je důkaz povolenosti holit celou hlavu. Al-Ghazálí pravil: 'Není to na škodu pro toho, kdo vyžaduje čistotu.'* A to je popření těch, kdo tvrdí, že je to nežádoucí. Navíc je stanoveno v Al-Mughnī: "*Ibn Hanbal pravil: 'Můj otec a já jsme si holívali hlavy za života Abú 'Abdulláha. Tedy nás vidíval s vyholenými hlavami a nezakázal nám to.'*" Ibn 'Abdulbarr uvedl: "*Učenci se jednomyslně shodují na dovolenosti holit si hlavu. A to je dostatečné jako důkaz.*"

Pravím (34), a u Alláha leží úspěch, druhý názor je podle mě pevněji ustanoven díky autenticitě svých zpráv a jejich přesvědčivosti. A Alláh ví nejlépe.

Co se týče výkonné rady školy bránící velkému počtu studentů, aby si ponechali své vlasy růst, tak toto omezení je pouze způsobem "předcházet a bránit zlu". A to proto, že škola dodala, že nemalý počet studentů si nenechávají vlasy růst jako následování Sunny, ale naopak tak činí s úmyslem napodobovat a podobat se slavným mezi hanebnými celebritami a sportovci, nehledě na to, zda jsou muslimové či nikoli. A to dělají úpravou vlasů, aby připomínaly vlasy těchto celebrit, projevování lásky k nim, s obdivem k nim a toho, čím se řídí. Také škoda těchto studentů, kteří slepě následují tyto lidi není omezena pouze na ně. Naopak jejich vliv se šíří na jejich spolužáky, kteří jsou jimi ovlivněni a studenti mající slabé duše se ke skupině připojují. Hlavně proto, že jsou ve věku, kdy jsou jejich osobnosti rychle proměnlivé, touhy četné, rychle se nechají ovlivnit a rychle se rozhodují. Tak shledáte, že studenti v tomto věku jsou více ovlivněni svými spolužáky, než snahou učitelů a rodičů!! Toto jsem chtěl říct a Alláh ví nejlépe.

Odpověď: Všechna chvála náleží Alláhu a pokoj a požehnání Jeho Poslu, sallalláhu 'alejhi we salam, jeho rodině, Společníkům a těm, kdo následují jeho vedení.

A dále, silně podporuji slova stanovená v poslední části fatwá, jelikož to sahá zpět k důležitému principu, což je "bránění zlu (mafsada) následuje před působením dobra (maslaha)." Tak jak by to mělo vypadat, když neexistuje maslaha (prospěšné dobro) ale pouze napodobování nevěřících a hříšníků? A Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil v autentickém hadísu: "*...A kdokoli napodobuje nějaké lidi, patří k nim.*" Existuje mnoho dalších hadísů o různých předmětech náboženství majících stejný význam. Uvedl jsem

nejméně čtyřicet ahádís z nich v knize "Hidžábu l-Mar'atu l-Muslima", kterou jsem nedávno vydal pod názvem "Džilbábu l-Mar'atu l-Muslima."

Kvůli tomu budu vždy vydávat rozhodnutí, že není dovoleno mladým mužům a studentům nechávat si vlasy růst a měli by si je raději holit nebo stříhat na krátko, jak to většina muslimů dnes dělá, a u Alláha leží úspěch.

A navíc dnes nemůže nikdo říct, že je nežádoucí holit si hlavu, neboť neexistuje důkaz, že toto bylo poznávacím znamením Chawáridž. Ale dnes oni, a mezi nimi jsou ibádíja, se již nedrží této praktiky, pokud vím. A pokud v některé zemi dosud dodržují tuto praktiku, tak by jim lidé měli odporovat kvůli tomu, co bylo stanoveno dříve. A pokud toto není ten případ, pak fundamentálním principem je dovolenost (stříhat), jak je stanoveno v hadísu od Ibn Omara, který byl ověřen v Al-Muntaká. A Muslim jej také zaznamenal, jak jsem ji ověřil v Al-Ahádísu s-Sahíhah (č. 1123).

Pokud jde o hadís: "*Ten, kdo si holí hlavu mezi nás nepatří*" tak to je zkrácená verze hadísu od Abú Músá Al-Aš'arího, radialláhu 'anhu, ve znění: "*Mezi nás nepatří ten, kdo si holí (hlavu), trhá si (své šaty) a kvílí.*" Toto je způsob, jakým skupina učenců, jako imám Ahmed v jeho Musnadu (4/411) a dva šejchové ve svých uznávaných sbírkách Sahíh zaznamenala tento hadís. Al-Bucháří jej uvedl v Sahíh slovy: "Kapitola: Co je zakázáno ze skutku holení po neštěstí." Tedy proto je hadís specifikován na toho, kdo si oholí hlavu jako prostředek oznámení svého zármutku nad smrtí některého z příbuzných. To, co tvoří, že osoba odporuje Alláhovu božskému rozhodnutí je, Prorokovo, sallalláhu 'alejhi we salam, spojení se slovy "trhá", ve významu svoje šaty a kvílí, tedy zvedá hlas při bědování.

A co to podporuje, je příležitost, při které Abú Músá Al-Aš'arí, radialláhu 'anhu, zaznamenal tento hadís, jelikož jej zaznamenal v době, kdy byl na smrtelné posteli, jak se objevuje v obou Sahíha.

A je to ověřeno v Irwáu l-Ghalíl (č. 771) a v Ahkámu l-Džaná'iz. Pokud jde o vypravování od Ibn 'Abbáse, jež bylo uvedeno v předchozí fatwě, tak jsem se nesetkal s jeho řetězcem vypravování a nepovažuji jej za autentický. Ale pokud je autentický, je pravděpodobné, že odkazuje na napodobování Chawáridž podle toho co bylo stanoveno dříve.

Co se týče tvrzení, že nechat si růst dlouhé vlasy je Sunna, tak pro to neexistuje důkaz, na kterém by se dalo stavět. A není dostatečné z tohoto hlediska říct, že je autenticky vypravováno o Prorokovi (že měl dlouhé vlasy), protože to patřilo mezi jeho zvyky (šádát).

A taky o něm, sallalláhu 'alejhi we salam, bylo autenticky vypravováno, že vstoupil do Mekky s vlasy ve čtyřech copech a je to uvedeno v mé knize "Muchtasaru š-Šamá'ili l-Muhammedíja" (35/23). A "copy " znamenají stužky a pletence. Ale to byl pouhý arabský obyčej, který všichni z nich nedělali pořád. Tedy, lze říct, že to také byla Sunna? Jistěže ne! Při takových zvycích musí existovat konkrétní důkaz, který potvrzuje, že je to Sunna nebo uctívání. Ale jak by tomu tak mohlo být, když Prorok, sallalláhu 'alejhi we sallam, umístil rovnítko mezi tím, kdo si holí hlavu a tím, kdo si nechá růst vlasy, jak lze nalézt v jeho, sallalláhu 'alejhi we salam, slovech: '*(Bud') Oholte všechno, nebo nechte všechno.*' Naopak pak oholit ty tři malé děti, jak uvedeno ve fatwě. A to je také autentický hadís, kterou jsem ověřil ve své knize "Ahkámu l-Džaná'iz we Bid'ihá" (str. 166).

Tak není na mladých, kteří napodobují nevěřící nebo hříšníky ve svém účesu, aby používali Sunnu jako záminku (tj. výmluvu), neboť je to Sunna zvyku a ne Sunna uctívání. A to zejména proto, že většina těchto mladých nenapodobuje Proroka, sallalláhu 'alejhi we salam, v tom, co je pro ně povinné jako je holení knírku a pěstování vousu.

"V tom věru je připomenutí pro toho, kdo ruce má či uši nastavuje a je sám svědkem očitým." [Súra Káf: 37]

Dokonalý jsi Ty, Ó Alláhu, zbavený nedokonalostí, budiž Ti chvála, dosvědčuji, že není božstva kromě Tebe. Usiluji o Tvé odpuštění a Tobě se kaji. [Al-Asálah, vydání #12]

[58] Otázka: Jaké je náboženské usnesení ohledně kupování na splátky?

Odpověď: Především, kupování na splátky je inovace, která nebyla známa předchozím muslimským generacím. Naopak jim to bylo předáno nevěřícími, kteří v minulosti zabrali jejich země, kolonizovali je a vládli jim svým zákonem nevíry. Pak když opustili hlavní oblasti země, nechali za sebou své zlé a pomýlené tradice. A dnes my muslimové žijeme podle zvyků a skutků, co jim tito nevěřící vnutili.

Jiný bod, který je nejdůležitější, je že Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: *"Nezanechal jsem nic, co by vás přiblížilo Alláhu a vzdálilo od ohně pekelného, vyjma toho, co jsem vám přikazoval. Nezanechal jsem nic, co by vás přiblížilo ohni pekelnému a vzdálilo od Alláha, vyjma toho, co jsem vám zakázal."* 35

Mezi tyto věci patří to, co on, sallalláhu 'alejhi we salam, zakázal a co dnes nazýváme "nákupem na splátky", neboť tento druh transakce je inovace, kterou muslimové v minulosti neznali. Také chci říct, že samotné jméno je inovace, neboť v knihách Fikh žádný pojem "kupování na splátky" není. Naopak lze najít v muslimských knihách, co je zváno ad-dajn (dluh) a to, čemu se říká al-kardu l-hasan (značná půjčka), co se dnes stalo, v každodenních záležitostech muslimů pouhým pojmem bez formy a obsahu.

To přesto, že Prorok pobídl k poskytování půjček a šel do takové míry, že považoval půjčku dvou dolarů jako kdybyste dali dolarovou almužnu. To znamená: půjčíte-li muslimskému bratru dva dolary, je to jako byste dali jeden dolar z vaší kapsy na dobročinnost. Právě tak jako on, sallalláhu 'alejhi we salam, nabádal k půjčkám, zakázal brát peníze navíc za zpoždění ve vracení splátky.

Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: *"Kdokoli dělá dvě obchodní transakce z jedné, pak dostává buď menší z obou nebo úrok."* A v jiném hadíse zakázal, aby byly dvě obchodní transakce dělány z jedné. Vypravěč tohoto hadísu byl otázan na význam tohoto zákazu. Tak odpověděl: *"To je, když povíte, prodám ti tu a tu věc za tolik a tolik peněz v hotovosti, a za tolik a tolik peněz v opožděné splátce."*

Prodám ti toto zařízení za 100 dolarů v hotovosti přímo a za 105 dolarů na splátky, znamená na dluh. On, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: *"Kdokoli dělá dvě obchodní transakce z jedné, pak dostává buď menší z obou nebo úrok."* To znamená, že pokud bere peníze navíc tak je to úrok, jak vidno na příkladu zařízení prodaného za 105 dolarů, pět dolarů navíc výměnou za zpoždění.

Existuje-li islámská vláda pro jedince a vládce, tento kupec, který byl oklamán a přišel o pět dolarů navíc výměnou za čekání prodejce, měl by právo si na něj stěžovat u vzdělaných osob.

Tak toto je chápání tohoto hadísu. Prodaná věc je jedna, avšak nabídka je ve dvou transakcích: Přímo v hotovosti za určitou částku a se zpožděnou splátkou za vyšší částku. Navýšení peněz za zpoždění bylo jednou označeno jako úrok Poslem Božím, sallalláhu 'alejhi we salam. [Al-Asálah, vydání #6]

[59] Otázka: Je dovoleno odkrýt hroby muslimů a nevěřících?

Odpověď: Existuje rozdíl, přirozeně, v odkrývání hrobů muslimů a nevěřících. Odkrytí muslimských hrobů není dovoleno, dokud se tělo nerozpadne a nezetleje. Neboť vyhloubení by vystavilo mrtvolu a její kosti rozbití a Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, pravil: *"Lámání kostí zemřelému věřícímu je jako lámat mu kosti zaživa."* Věřící si zachovává po smrti posvátnost jako měl zaživa. Avšak tato posvátnost má samozřejmě omezené hranice.

Co se týče posvátnosti hrobů nevěřících, tak ty nejsou (stejně) posvátné. Proto je dovoleno je odkrývat na základě toho, co je stanoveno v Sahíh Al-Buchářího a Muslima, že když Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, přesídlil z Mekky do Medíny, první založil stavbu Prokovy mešity, jež dodnes existuje. Ale v té době tam bývala zahrada, patřící skupině sirotků z Ansár, na které byly hroby modloslužebníků. Prorok, sallalláhu 'alejhi we salam, řekl sirotkům: *"Řekněte mi cenu vaší půdy."* Myslel, *"Prodejte mi svou zemi za její hodnotu."* Pravili: *"To je pro Alláha a Jeho posla. Nechceme za to žádnou cenu."* A na této půdě byly nalezeny starobylé rozvaliny a hroby modloslužebníků. Tak Posel, sallalláhu 'alejhi we salam, učinil kohosi odpovědným za tyto hroby modloslužebníků a byly srovnány (a těla byla vybrána). A někomu dal za úkol, aby byly rozvaliny odstraněny. Pak byla na pozemku zahrady založena Prorokova mešita.

Tak proto existují u hloubení hrobů dvě hlediska. Dělat to u muslimských hrobů není dovoleno. Ale u hrobů nevěřících je to dovoleno. Naznačil jsem v odpovědi, že není dovolené odkrývat muslimské hroby, dokud se tělo nerozpadne v prach, ale kdy to nastane? Vskutku, to závisí na typu půdy. Existují vyprahlé pouštní půdy, kde může tělo zůstat vcelku po mnoho let, jak si Alláh bude přát. A existují vlhké půdy, které urychlují rozkládání těl v nich pohřbených.

Tak nelze vydat omezení ohledně určitého času, za který se tělo rozloží. Tak jako se říká, "Obyvatelé Mekky znají nejlépe své horské stezky", pak jedinci pohřbívací lidí do určité země ví nejlépe, jak dlouho trvá, než se mrtvé tělo v hrobě rozloží. [Al-Asálah, vydání #10]

[60] Otázka: Je dovoleno, aby knihkupectví prodávalo noviny a časopisy s nemorálními obrázky, smyšlenými příběhy, chválící pokrytce a hříšníky v nich? A je dovoleno prodávat knihy, které obsahují přesvědčení, ideologie a chápání, které nesouhlasí s pochopením Selefu s-Sálih, za účelem, že bude moci dál propagovat knihy Selefi?

Odpověď: Není dovoleno váhat nad prodáváním časopisů s nemorálními obrázky, protože jejich prodávání je harám (zakázáno). Co se týče ostatních knih, jako těch fikh, pak ten, kdo se chce držet v mezích náboženství musí být obeznám s jejich obsahem z hlediska názorů, výnosů a ideologií. A jakmile to ví, jeho rozhodnutí záleží na obsahu

knih. Tedy pokud je kniha z většiny správná, je dovoleno ji prodávat. A pokud ne, tak není dovoleno ji prodávat.

Avšak muslimové nikdy nenajdou knihu, vyjma Knihy Boží, v níž nejsou žádné chyby. Takže pokud bychom se drželi toho, že není dovoleno prodávat knihy s chybami, tak by to znamenalo, že není dovoleno prodávat knihy. Takže věc je nutno rozhodnout v závislosti na tom, co v knize převažuje. [Al-Asálah, vydání #10]

[61] Otázka: Do jaké míry je výrok "Neexistuje stydlivost v náboženství" správný?

Odpověď: Nalezneme důkaz pro podobný výrok, je-li správně pochopen, ve stanovisku zaznamenaném v Sahíh Muslim. A to je výrok od 'Á'išy, radialláhu 'anhá: *"Kéž se Alláh smiluje nad ženami Ansárů. Jejich stydlivost jim nezabránila v získávání vědomostí a porozumění náboženství."* Avšak tento výrok vyžaduje nastolení určitých omezení, protože zaznamenané výroky poskytují vysvětlení jeden druhému. Proto, pravíme:

Pokud se takové prohlášení vztahuje na okolnosti 1) získávání znalostí 2) pokládání otázky nebo 3) v souvislosti se získáváním znalosti náboženství nebo 4) je-li to položeno na vhodném místě (situaci), pak je to správné.

A když je řečeno "Neexistuje stydlivost v náboženství" bez nastolení omezení, pak to není správné. *"Stydlivost je součástí víry (ímán)"*, jak bylo stanoveno Poslem, sallalláhu 'alejhi we salam. [Al-Asálah, vydání #6]

[62] Otázka: Mnoho mladých muslimů si vyměňuje pásky s písněmi (našídý), které nazývají islámskými. Jaký je správný názor na tuto věc?

Odpověď: Pokud tyto písně (našídý) nejsou doprovázeny strunnými a hudebními nástroji, pak obecně říkám, že nejsou na škodu, pokud v nich není nic, co by odporovalo náboženství, jako žádání pomoci od jiného než Alláha (Istighása) a hledání cesty přiblížení k Alláh (tewessul) skrze jeho stvoření. Také není dovoleno brát to jako součást náboženství, protože to by odvrátilo tyto mladé od recitování Knihy jejich Pána a přemítání o ní. A to je, k čemu nás Posel Alláha, sallalláhu 'alejhi we sallam, nabádal v mnoha autentických ahádís, jako je jeho výrok: *"Recitujte Korán a přednášejte ho (tj. recitujte pěkným, melodickým způsobem) než přijdou lidé, kteří jej prolétnou a neudělají si na něj čas. Tak jej přednášejte krásně."*

A kdokoli uvažuje o podmínkách Společníků, zjistí, že neměli takové písně (našídý) ve svých životech, protože to byli lidé skutečnosti a nikoli zábavy. [Al-Asálah, vydání #17]

(1) Napsal jeden z prominentních studentů imáma Al-Albáního, šejch 'Alí ibn Hasan Al-Halabí, citace z jeho knihy o Al-Albáním: "S naším šejchem, zastáncem Sunny a náboženství, Muhammedem Násiruddínem Al-Albáním" (strany 5-11). Prosím, povšimněte si, že všechny poznámky v biografické sekci jsou ze slov šejcha 'Alího Hasana Al-Halabího, které byly připojeny jako poznámky v jeho knize. Dodali jsme jeho iniciály (AH) na konec každé z jeho poznámek.

2 Mnohokrát jsem slyšel našeho šejcha říkat, když zmínil jméno tohoto muže: "Ten, jehož srdce Alláh odchýlil." Najdete biografii Ahmeda Zogua v knize Al-Mawsú'atu l-'Arabíja al-Mujassara (1/733). (AH)

3 To je popření těch, kdož tvrdí, že: “Al-Albání neměl žádné učitele (tj. šujúch)” nebo že “Studoval na vlastní pěst!” (AH)

4 Na vzdory tomu existují zlí lidé, svedení svými tužbami, kteří říkají o našem šejchovi: “Byl hloupý a neschopný porozumět.” Tak jaké překročení nalezneme u těchto malých ignorantů a hloupých lidí! (AH)

5 Bratr, dr. Muhammed Lutfí As-Sabágh, kéž mu Alláh dopřeje úspěch, nám vypravoval, že slyšel šejcha Ibn Báze, rahimahulláh, říkat o našem šejchovi: “Neznám nikoho pod touto oblohou, kdo má lepší znalost hadísu Božího Posla, než šejch Násir.” [Sí Ad-Dustúr, jordánské noviny (10/8/1999)] (AH)

6 Pokud jde o lidi, kteří o něm, kéž se nad ním Alláh smiluje, vypravují, že pravil: “Učím a nevychovávám (užívající terbjá)”, tak to řekl pouze z pokory a potlačení své duše. A i kdyby to tak nebylo, pak, ptám se, existuje něco vedle vědění co očistí a kultivuje (tarbjá)? Jsou to jen slova a vyjádření? Nebo je to čistá vášeň a emoce?! (AH)

7 Neexistuje rozpor mezi těmito dvěma posledními charakteristikami, jak je dost jasné s trochou uvažování. Při Alláhu, kolikrát jsme viděli pokoru našeho šejcha, mezitím, co naslouchal nižším než byl on na shromážděních. Ve skutečnosti se dokonce tázal nejmladších studentů na vysvětlení aspektu náboženství, se kterým měl potíž. A přijímal argumenty ostatních s otevřenou myslí. Nebyl vůbec pyšný nebo domýšlivý. Prosíme Tě, Ó Alláhu, obrod' naše srdce a ochraň nás před zlem v našich duších. (AH)

8 Šejch mne vybavil tímto úvodem, psaným jeho vlastní rukou, ke knize Madárik An-Nazr fí s-Sijása od bratra, šejcha ‘Abdulmalika Ramadáního – abych mu ho mohl dát. V úvodu lze najít šejchovu podporu knihy, podle správného způsobu a jeho pomoc jasné pravdě v ní se nacházející. Navzdory tomu slyšíme od některých lidí, že pochybují o šejchově úvodu (!) nebo tvrdí, že to napsal dříve než byla kniha v pořádku! Tak co to pak bylo?! Kniha byla knihou bez jakýchkoli pochybností! Pokud jde o dodatky, tak to byla pouze pomoc a podpora k tomu, co bylo původně řečeno, nebyly zde žádné dodatky ani změny v hlavních myšlenkách knihy. Tak podle toho, varování před touto knihou a snižování jejího postavení je v rozporu s tím, co je správné a čím se řídí naši starší učenci a šejchové. (AH)

9 Tak co si někteří lidé říkají nebo šeptají ostatním, že mají podíl na Šejchově slávě, nebo jsou odpovědní za to, že ho lidé znali (!), tak to jsou slova, která si v současné situaci a za současných podmínek navzájem odporují. (AH)

10 Vzato z knihy šejcha ‘Alí Hasan Al-Halabího “S naším šejchem, zastáncem Sunny a náboženství, Muhammedem Násiruddín Al-Albáním” (strany 27-28).

11 Z časopisu Al-Asálah (vydání #23, str. 76-77)

12 Poznámka překladatele: šáz hadís je hadís zaznamenaný spolehlivým vypravěčem, který odporuje jiné zprávě od důvěryhodnějšího, nebo stejně důvěryhodného vypravěče.

13 Súra Al-Bakarah: 15

14 Poznámka překladatele: To proto, že ten, kdo se dopouští ta'tíl (mu'attíl) popírá všechny atributy Alláha, takže jakoby neuctívá nic. Na druhou stranu, kdo se dopouští tajsím (mujassim) připisuje antropomorfní znaky Alláhu, například, že Jeho oči jsou jako naše oči a Jeho ruka je jako naše ruka. Takže jakoby uctíval sochu.

15 Zásadním principem je návrat k islámu. Tato věc byla naznačena i imámem Málíkem (rahimahulláh) v jeho slovech, která by měla být zaznamenána zlatým inkoustem a to je jeho výrok: "Kdokoli zavede do islámu inovaci, kterou považuje za dobrou tak tvrdí, že Muhammed, sallalláhu 'alejhi we salam, zradil (důvěru v předání) poselství.

- 15 Silsilatu l-Ahádísi s-Sahíha (č .11)
- 16 [Autentický hadís jak bylo odstupňováno v Zilálu l-Džanna fí techrídži s-Sunna (16-17)]
- 17 [As-Sahíha (č. 203)]
- 18 [Sahíh Al-Džámi' (č. 1641)]
- 19 [Sahíh Al-Bucháří]
- 20 Sahíh Muslim: č . 2450
- 21 Silsilatu l-Ahádísi s-Sahíha : č . 179
- 22 Silsilatu l-Ahádísi s-Sahíha (č . 203 & 1492)
- 23 Irwáu l-Ghalíl (č. 2455)
- 24 Poznámka překladatele: Prorok pravil: "*Uši jsou součástí hlavy.*" [zaznamenal At-Tirmizí (37), Abu Dawúd (134) a Ibn Mádža (444) a prohlášena sahíh šejchem Al-Albáním v es-Sahíha (1/36)] Tak jsme povinni si je umývat při wudú a ghusl, přestože ájet ohledně wudú neuvádí uši, ale pouze hlavu. Tato otázka je postavena na principu, že je dovoleno přetřít určitý oděv namísto hlavy, týká se to také uší?
- 25 Poznámka překladatele: dabka je arabský lidový tanec, v němž lidé vytvoří řadu, držení se navzájem za paže. Otázka se týká provádění takového tance skupinou mužů.
- 26 Poznámka překladatele: Toto odkazuje na mafhúm muchálafa, což je opačné porozumění odvozené od obecnosti ájetu. Tato část ájetu v súře an-Nisá' stanovuje, že muži je zakázáno oženit se s nevlastní dcerou (poté co se oženil s její matkou) pobývá-li v jeho domácnosti. Tak mafhúm, chápaný z tohoto verše ve svém opačném významu je, že je mu dovoleno oženit se s nevlastní dcerou, která v jeho domě nežije. Tazatel stanovuje, že druhé chápání odvozené z mafhúm al-muchálafa, nemá oporu v tomto ájetu a tedy neexistuje.
- 27 To znamená, že podmínka v ájetu "které žijí ve vašich domech" nemá k tomu význam. Tedy ájet je obecný a týká se všech nevlastních dcer, těch, které žijí v domech otčímů i těch, které žijí jinde. Pokud jde o princip machradž al-ghálíb, což znamená nejpravděpodobnější situace, tak to znamená, že "které žijí ve vašich domech" bylo stanoveno pouze proto, že většina nevlastních dcer žila v té době s otčímy a nebylo to stanoveno jako omezující faktor.
- 28 Poznámka překladatele: To proto, že úrok je zakázán ve všech podobách, ať je malý nebo velký. Tedy tento omezující faktor "dvojnásobný nebo mnohonásobný" nemá mafhúm, neboli opačné porozumění, protože to by znamenalo, že úrok je povolen dokud není dvojnásobný nebo mnohonásobný a to je mylné, jelikož existují další verše, co omezují tento verš a dokazují, že neexistuje mafhúm v tomto případě, jak bude vysvětleno.
- 29 Poznámka překladatele: našíd je píseň nebo hymnus v arabštině. Tyto písně jsou distribuovány na páskách a často doprovázeny hudbou. Obvykle se týkají džihádu.
- 30 Silsilatu l-Ahádísi s-Sahíha (č. 358)
- 31 Sahíh Al-Džámi'u s-Saghír (č. 5443)
- 32 Odsouhlaseno
- 33 To jsou stále slova tazatele.
- 34 To jsou stále slova tazatele.
- 35 As-Sahíha č. 1803